FORUM 8

Publicație anuală de informare, analiză şi bilanț, editată de Forumul Cultural al Râmnicului

Nr. 4 • septembrie, 2010

8 ani de existență 2001-2009

Eveniment istoric • Forum 8 • Aprecieri • Realități • Comemorări • Agenda culturală • Aniversari • Dare de seamă • Forumul în județ

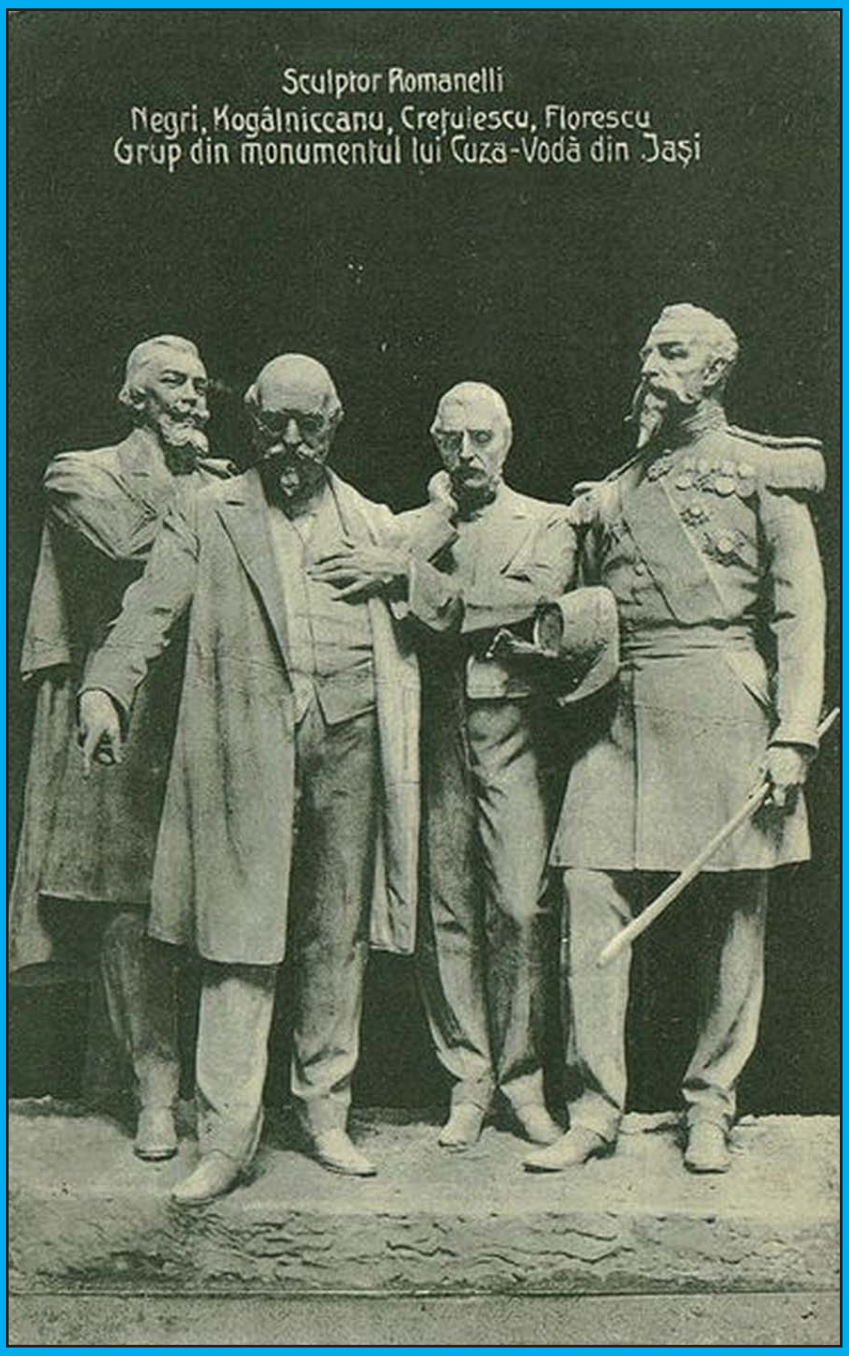

ASPECTE DIN CARIERA MILITARĂ A VÂLCEANULUI IOAN EMANOIL FLORESCU

pagina 3-4

PANTHEONUL UN RĂSPUNS! UNITATE DE PĂRERI LA FORUM?

paginile 5 şi 21

UNIREA PRINCIPATELOR, OGLINDINTĂ ÎN ARTA PLASTICĂ ROMÂNEASCĂ

pagina 6

PREOTUL GH. PETRE - GOVORA, MODEL DE IERARH ŞI DE CREATOR ARHEOLOG

pagina 13-14

REFLEXII

pagina 19

SCHIMBĂRI CLIMATICE GLOBALE ŞI EFECTELE LOR CATASTROFALE

pagina 27-28

HAIDUCIA PE VALEA LOTRULUI

pagina 28-30

CRAVATA ROŞIE DE PIONIER

pagina 31

Lucrări vernisate cu ocazia taberei internaționale de pictură-Călimănești 2009

ASPECTE DIN CARIERA MILITARĂ A VÂLCEANULUI IOAN EMANOIL FLORESCU

Ilie GORJAN

Una dintre personalitățile proeminente care au dominat viața politică a sec. al XIX-lea a fost, fără îndoială, vâlceanul Ioan Emanoil Florescu. Născut la 7 august 1819 la Râmnicu Vâlcea, ca fiu al marelui vornic Manolache Florescu, Ioan Em. Florescu şi-a început studiile la Colegiul „Sf. Sava" din Bucureşti, pe care l-a absolvit în 1833. Imediat după absolvire, s-a înrolat în armata Țării Româneşti ca iuncăr, la doar 14 ani, obținând după trei ani gradul de sublocotenent.

După ce urmează cursurile Liceului „Louis le Grand" şi ale Şcolii de Stat Major din Paris în perioada 1836-1842, revine în țară cu gradul de locotenent şi este încadrat pe funcția de aghiotant al domnitorului Gh. Bibescu, ce a domnit în Țara Românească între 1842-1848. Din însărcinarea lui Gh. Bibescu, al cărui ginere a şi devenit prin căsătoria cu fiica acestuia, Ecaterina, se ocupă de organizarea oştirii Țării Româneşti pe principii moderne şi pune bazele Şcolii militare de ofițeri din Bucureşti în anul 1847, unde a şi predat cursul de tactică şi strategie militară.

În iunie 1848, din cauza revoluției, îl urmează pe Gh. Bibescu în exil. Îl găsim apoi servind armata rusă cu gradul de colonel în timpul războiului Crimeii între 1853-1856, aceasta fiind singura experiență de război din întreaga sa activitate. După reîntoarcerea în țară, ocupă funcția de comandant al Şcolii Superioare de Război în 1859, şi în acelaşi an este numit în funcția de ministru de război în guvernul Ion Ghica, funcție pe care o îndeplineşte şi în guvernele conduse de Manolache Costache Epureanu, Mihail Kogălniceanu, Anastasie Panu, Nicolae Kretzulescu şi Lascăr Catargiu. Este şi ministru de interne, Agricultură şi Lucrări Publice în guvernul Nicolae Kretzulescu între 14 iunie 1865-30 ianuarie 1866.

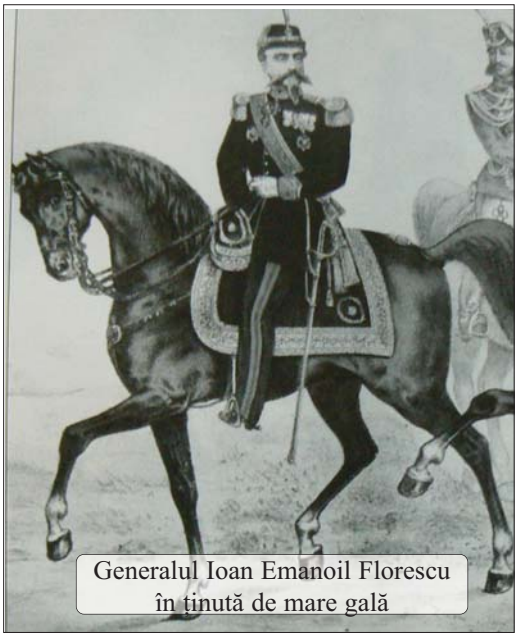

Generalul Ioan Emanoil Florescu în ținută de mare gală

În 1860 este înaintat la gradul de general de brigadă, iar în 1873 la gradul de general de divizie.

În anul 1860, Al. I. Cuza i se adresează ministrului de război, generalul Ioan Em. Florescu, în scopul organizării unui concurs pentru compunerea imnului național al României. În acest scop, Florescu dă următorul ordin de zi: „Având în vedere că imnurile ce se cântă la primirea şefilor sunt străine şi diferează de la corpuri la corpuri, având în vedere necesitatea ce este de a avea în asemenea ocazii un imn național, am hotărât cele ce urmează:

1. Se acordă un premiu de 100 galbeni celui ce va compune un asemenea imn.
2. Toți concurenții vor trimite, până la 31 decembrie, compunerile dumnealor subsemnate şi sigilate la Ministerul de Resbel, unde examinându-se se va hotărî premiantul"

În urma concursului, jurizat de o comisie compusă din D. Bolintineanu, G. Sion, Gh. Reteanu, Grigore Alexandrescu, Alexandru Odobescu şi Ioan G. Massin, a fost premiată lucrarea Marş triumfal spre primirea steagului Măriei Sale Prințul Domnitor, compusă de Eduard Hlubs, capelmaistrul Regimentului al II-lea de Linie. Această lucrare, deşi nu a fost proclamată oficial ca imn național, a fost totuşi uzitată ca imn până în 1881, dar fără text, iar din 1881 până în 1948 cu textul lui V. Alexandri, Trăiască regele.

Pentru unificarea armatei române şi pregătirea în comun a acesteia, Ioan Em. Florescu a organizat tabăra de la Floreşti, rămasă în istorie ca leagănul contopirii armatei române. Tabăra a funcționat între începutul lunii iunie şi 30 august 1859, când au fost concentrate în tabără aproape toate unitățile armatei Principatelor abia unite, efective ce au ajuns la aproximativ 11000 de oameni, în scopul „instruirii lor, unificării regulamentelor, a face manevra trupelor şi formarea ofițerilor superiori, în sfârşit pregătirea românilor ca în timpuri vechi pentru luptă".Procesul instructiv de omogenizare a trupelor în tabără a fost îndrumat permanent de domnitorul Cuza, care exercita comanda supremă a celor două oştiri. Concentrarea trupelor la Floreşti a jucat un rol deosebit şi pe plan extern, constituind o manifestare viguroasă a poporului român pentru a apăra cu arma în mână, în caz de nevoie, actul unirii.

Generalul Ioan Em. Florescu a inițiat şi pus în vigoare şi alte acțiuni care să contribuie la modernizarea armatei române, după cum urmează:

-în 1864 a elaborat şi pus în aplicare Legea puterii armate;

-a elaborat reglementările cu privire la funcționarea Statului Major General;

-a unificat regulamentele de recrutare, Codul penal militar şi regulamentele serviciului de garnizoană;

-a unificat ministerele de război ale Moldovei şi Țării Româneşti, act istoric în urma căruia a spus: „unirea ministerelor de război din ambele Principate a fost întâiul pas scris către unirea definitivă a acestora";

-a contribuit la inițierea contactelor politico-militare secrete în scopul pregătirii eliberării prin lupta armată a Transilvaniei de sub ocupația habsburgică;

-este autorul proiectului de lege pentru asigurarea ordinii şi disciplinei în domeniul militar;

-a contribuit la crearea cavaleriei uşoare, a mărit numărul regimentelor de infanterie şi a introdus obligatoriu instrucția militară la universitate;

-în 1876, a participat, în fruntea unei delegații militare române, la manevrele armatei ruse de la Krasnoe Selo;

-ca ministru de interne, a adoptat „Regulamentul pentru serviciul jandarmeriei de oraş", conform căruia Jandarmeria, deşi rămânea în subordinea Ministerului de Război, răspundea la solicitările Internelor pentru îndeplinirea unor misiuni de pază şi ordine publică;

-a elaborat importante lucrări în domeniul militar cum ar fi: Teoria dării la semn, Espunere de îmbunătățirile cele mai însemnătoare introduse în armata Principatelor Unite de la 24 ianuarie 1859-1 iunie 1861, Studii şi pregătiri militare, Instrucțiunea militară bazată pe şcoală, Fortificațiunile, Osebirea între armatele vechi şi cele moderne, ş.a.

După o carieră militară de prestigiu, generalul Ioan Em. Florescu s-a stins din viață la Paris la 10 mai 1893, lăsând în urmă o operă impresionantă şi făcând cinste ținuturilor vâlcene unde s-a născut.

curriculum vitae *ILIE GORJAN*

S-a născut la 21 iulie 1950 în localitatea vâlceană Orleşti, avându-i ca părinți pe Maria şi Constantin Gorjan. A absolvit şcoala generală de 8 ani în localitatea natală în 1965, apoi a urmat cursurile Liceului teoretic din Drăgăşani până în anul 1969. În perioada 1969-1972 a fost elev al Şcolii militare de ofițeri a Ministerului de Interne din Bucureşti.

După absolvirea şcolii militare a îndeplinit, succesiv, funcții de comandant de subunitate, ofițer cu pregătirea personalului, şef de stat major de unitate şi mare unitate, comandant de unitate, locțiitor pentru pregătirea personalului la Brigada de Jandarmi Bucureşti, şef de birou şi şef de secție în Inspectoratul General al Jandarmeriei, şef de stat major la Academia de poliție din Bucureşti şi adjunct pentru pregătirea personalului al Inspectorului General al Jandarmeriei. A îndeplinit aceste funcții în garnizoanele Constanța (6 ani), Craiova(2 ani), Târgu Jiu(4 ani) şi Bucureşti(21 de ani). În anul 2005 s-a pensionat la cerere după o vechime în rândul cadrelor militare de 50 de ani (datorită faptului că a fost încadrat numai pe funcții cu gradul I de muncă).

A obținut toate gradele militare, de la locotenent în 1972, la general-maior cu două stele în 2004.

A urmat la forma „fără frecvență" cursurile Facultății de Drept din Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1978, şi cursurile Academiei Militare din Bucureşti, Facultatea de Arme Întrunite, între 1978-1980, obținând în acest mod licența în drept şi în ştiința militară. A absolvit în 1992 cursul post-academic la Academia Militară şi în 1994 cursul post-universitar la Academia de poliție în specialitatea drept penal.

A fost admis la doctorat în cadrul Facultății de Drept din Craiova, iar în anul 2005 a obținut titlul de doctor în drept cu „magna cum laude" prin Ordinul Ministerului Educației şi Cercetării nr. 3184 din 07.02 2005. Şi-a început activitatea didactică la Academia de poliție în 1991, obținând succesiv titlurile didactice de preparator, asistent, lector, şi în final, conferențiar, prin Ordinul Ministerului Educației, Cercetării şi Tineretului nr.1013 din 15.05 2007. În prezent predă la Academia de poliție disciplinele „management militar" şi „comunicare şi relații publice".

A publicat peste 300 de articole, studii, eseuri cu tematică diversă în: Revista Jandarmeriei, Buletinul Jandarmeriei Române, Gândirea militară românească, Analele Academiei de poliție, Monitorul drepturilor omului, Poliția Ta, Amurg sentimental, Curierul, Doctorul-natură, Gorjeanul, Luceafărul, Observatorul militar, Paradox, Pentru patrie, Protecția civilă, Redeşteptarea, Rusidava culturală, Ramuri, Cuvântul liber, Mesager, Harababura, Convorbiri literare, Cultura vâlceană, Povestea vorbei, Jurnalul jandarmului vâlcean, Forum-V, Forum, Studii vâlcene, Jandarmeria Română, Scutul legii, Almanul revistei jandarmeriei ediția 2003, Culegerea de studii „Drept şi relații internaționale", Editura U.I.S. Print, Bucureşti, 2002, Culegerea de studii „România-N.A.T.O."(VOL.I, II), Editura U.M.C., Bucureşti, 2002(vol.I) şi Editura Printeuro, Ploieşti, 2005(vol.II) şi în Culegerea de studii „Dinamica relațiilor internaționale în epoca contemporană", Editura Universul Juridic, Bucureşti, 2006.

În perioadele 1993-1994 şi 1997-2005 a făcut parte din colegiul de redacție la „Buletinul Jandarmeriei Române", publicație pe care a şi redactat-o între 1994-1997. A scris versurile Imnului Jandarmeriei, precum şi versurile altor cântece ostăşeşti puse pe note de Radu Mihuț, lucrări apreciate de Uniunea Compozitorilor din România, care le-a înscris în repertoriul tuturor muzicilor militare din țară

Este prezent la pag. 56 în Enciclopedia personalităților din România, Ediția a III-a, 2008, editată de Hubners Who is Who , în lucrarea lui Constantin Toni Dârțu, Personalități române şi faptele lor, Editura Top Lux, Iaşi, 2007, la pag. 40, şi în lucrarea cu acelaşi titlu a aceluiaşi autor, Editura Panfilius, Iaşi, 2009, pag. 465.

(continuare în pag.50)

Pantheonul un raspuns !

(cuvânt pentru… « Mica Unire »)

Mihai SPORIŞ

Ceea ce ne adună azi, aici este evenimentul numit în istoria românilor « Mica Unire » , pe care nu vrem să-l uităm, ci să-l trăim încă, cu toate foloasele lui. Ne rezemăm pe istorie, pentru că ea, istoria, conform aserțiunii marelui filosof german Fr. Nietzsche, îşi asumă trei atribute, după modul în care se pune la dispoziția vieții :

- pentru omul activ şi cu aspirații este o legitimare a acțiunilor care urmează, uneori slujite de alunecarea în propagandă (sbln. ns) ;

- pentru cei ce se hrănesc din fructele unor victorii trecute este conservare, celebrare, venerare ; în modul acesta aflându-ne noi azi mai pregnant ;

- pentru cei ce suferă şi îşi caută libertatea pierdută, este eliberare, depăşire a unei stări moştenite din trecut. Evident, în orice moment ne regăsim, cu o anumită pondere, simultan în cele trei modalități.

Istoria, ca ştiință într-o cronologie a timpului ireversibil, răspunzătoare de adevărul unor procese din lumea materiei perisabile şi cu conştiință de sine, nu poate surprinde întregul. Orice absență a unei verigi dintr-un lanț demonstrabil cu documentele palpabile o face sceptică, neîncrezătoare, în spiritul cartezian al Apostolului Toma. Istoria se vădeşte purtătoare de cuvânt al trupului cu amprente descifrabile… Dar pe lângă trup există şi sufletul, cum pe lângă fizică există şi metafizică, adică ceva dincolo de anumite bariere, limanuri. Trebuie, făcând pe plac amândurora, să fim trup şi suflet în trăirea plenară a întregului. Pe lângă ştiința istoriei să acceptăm legenda, mitul, arta, adică manifestarea vie a spiritului permanent inspirat. Să învățăm să trăim diversitatea cu sincronisme şi cu permanente actualizări, de la începuturile pe care memoria ni le permite. Franța, acel fecund tărâm al iluminismului şi al revoluționărilor neîntrerupte, ne poate sta, cum a făcut-o de nenumărate ori, model de urmat.

Povestea Pantheonului parizian al francezilor, amestec de istorie vie, legendă şi manifestare artistică, realitate a convieţuirii ştiinței cu religia, a rațiunii cu spiritualitatea, a statuilor, cu trupurile din sarcofage, a revoluționarilor republicani cu restauratorii de regate şi imperii, a lui Dumnezeu, cu Ființa Supremă, a spiritului grec cu cel roman de-a împreună cu cel al lui Voltaire, prinț al celui … european, poate fi un răspuns. Prin nume, monumentul vorbeşte de un loc al zeilor, coloane de susținere a bolții, şapte la număr, câte sfere cereşti desluşeau anticii. Aşa a fost construit Pantheonul Romei, de către Agripa, ginerele primului împărat al cetății eterne, Octavian Augustus, în perioada trecerii de la Republică către …Imperiu. Destinul acestui templu a fost să se … creştineze şi să devină lăcaş creştin prin veacul al VII-lea, dar şi model pentru gustul regilor Franței, care voiau un lăcaş creştin pentru Sfânta Genoveva, patroana spirituală a Parisului. Monumentul reprezentativ s-a încărcat de semnificații, este un martor în măsură să dea răspuns întrebărilor tuturor Sfincşilor, să ne conducă prin labirintul cu tainele la vedere, atunci când dorința de-a şti, ne luminează întortocheatele căi.

Există în acest templu, cu bătaia de inimă a… pendulului, contrazicerea şi recursul câştigat împotriva celor ce au aprins rugul lui Giordano Bruno, ori l-au pus să abjure pe Galileo Galilei. Şi totuşi se învârte… arată fiecare oscilație. Inima oamenilor puternici este chezaşa vremii lor, spune Leon Gambeta, ca şi o regină…Maria, a românilor, care nu a avut parte de un templu, unde patria să fie recunoscătoare marilor oameni. Templul are vocația destinelor universale. Sub deviza lui : « Libertate, egalitate, fraternitate » s-au emancipat națiunile, odată cu aerul înnoitor al timpului. În locul comun au fost puşi marii oameni ai Franței, cu povestea iubirii lor de patrie, îndiferent de ideile care i-au animat. Creştini, liberi cugetători, revoluționari republicani, restauratori de monarhi, eroi necunoscuți, martiri ignorați, oratori, publicişti, scriitori, oameni de ştiință, politicieni remarcabili, sunt personalitățile ce s-au pus în idealuri, ori le-au împlinit cu viața lor. Un amestec de loc sacru, pentru celebrare în vecinătatea divinității supreme, indiferent de cum o numim, cu un loc al reamintirii istoriei Franței, în prezența celor din catacombe, probe materiale incontestabile. Construcția monumentală, a înghețat antichitatea greacă, peste care a pus rotundul Romei, a fost sacralizată cu… moaşte în pură tradiție de târnosire creştină, a acceptat dezbaterea filozofică a lui Rousseau, Voltaire, Hugo, Exupery etc., şi bătaia permanentă a Pendulului lui Leon Foucault, geniu al ştiinței fizicii. Ființa supremă, omul în demnitatea lui, neuzurpatoare, dar pe deplin creator ca şi tatăl său, în Pantheonul francez, se află în slujba unei patrii explicite, permanent slujite, ca toate zeitățile atunci când spiritul era treaz.

Un Pantheon al românilor, pe modelul celor al fraților noştri francezii ne-ar sluji în vremurile de rătăcire. Cred într-un loc sacru al României, mai mult decât într-o catedrală a mântuirii, doar unei părți a întregului. Mântuirea in integrum, să fie cu eroi şi sfinți români, cu martirii creştinării noastre timpurii, dar şi cu cei ce au luptat cu diavolul comunismului, cu toți oamenii cei mari, cărora țara să le arate recunoştința, amânată de diversele partizanate. Acum stau oase risipite, poveşti răstălmăcite, uneori uitați, ori scoşi din cărți, de noile definiții date iubirii de mame...

Hai să punem mână de la mână pentru inima română. Să dăm românilor un loc integrator, ca un Pantheon.

UNIREA PRINCIPATELOR, OGLINDITĂ ÎN ARTA PLASTICĂ ROMÂNEASCĂ

Despre ce artă picturală vorbim în 1859? Vorbim despre un Constantin Lecca (1807-1887), iniţiator al academismului şi prim profesor al lui Theodor Aman (1831-1891), dar şi alături de acesta, exprimându-se prin imagine asupra unor personalităţi şi imagini istorice privind acestă "Mică Valahie"? Despre un Constantin Daniel Rosenthal (1820-1851) care, înainte de Lecca, desăvârşeşte iconografia artistică asupra revoluţiei de la 1848? Ar trebui, pentru a definitiva cadrul istoric al picturii - căci despre sculptură încă nu poate fi vorba, să amintim că în 1863, la Bucureşti, se înfiinţează prima Şcoală Naţională de Arte Frumoase al cărui director este Theodor Aman (apare una şi la Iaşi, în 1864). Să nu uităm că şi pictura, litografia şi fotografia–abia inventată - ale lui Carol Popp de Szathmary (1812-1888) completează acest cadru.

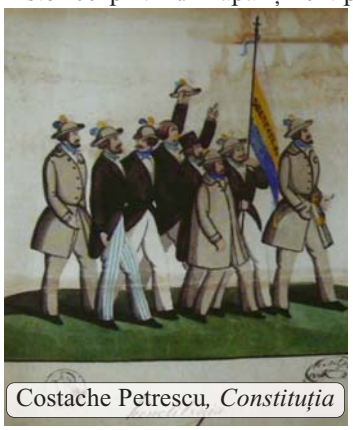
Costache Petrescu, *Constituţia*

Unirea Principatelor Române, realizată la 24 ianuarie 1859, a fost elaborată şi recunoscută, în idée, încă de la 1848; a fost pornită în 1856 (Congresul de pace de la Paris - în urma războiului Crimeii din 1853), când se hotărăşte şi consultarea populară în cele două Principate, a viitoarei Uniri. Urmează o perioadă de efervescenţă politică, şi artistică (majoritatea artiştilor fiind de formaţie paşoptistă), aşa, explicându-se apariţia celor mai multe lucrări elaborate înainte de 1859… Întreaga societate era pregătită pentru acest act.

Isidor Selageanu, *Portret*

Pictura şi litografia sunt cele mai reprezentative, au caracter de document (predomină stilul academic, apar noanţele romantice), după 1859, locul lor, fiind preluat, în mare parte, de fotografie. Explicabil.

Dar să vedem o parte din cele mai evocatoare lucrări ale primilor noştri pictori, care, prin lucrările lor, reuşesc să se situeze cu tehnica şi informaţia într-o transfiguraţie universală, evidenţiind mişcarea naşterii naţiunii unui popor:

Mihail Dan, *Portret de femeie*

- Theodor Aman, reprezentant al academimului, cu tentă romantică în unele lucrări, uneori, simţindu-i influenţa impresionismului european…precum în tabloul "Privind în album". Lucrările cele mai reprezentative, privind Unirea, fiind: "Unirea Principatelor"- 1857, "Hora Unirii de la Craiova"-1857, "Votul de la 24 ianuarie-1859"-1861.

Referitor la reformele lui Cuza, de acelaşi autor, amintim: "Ţăran cu căciula în mână"- 1875, "Adunaţi la mămăligă"-1876, "Vlad Ţepeş şi turcii"-1862-1863 (o aluzie la vizita lui Cuza la Constantinopol…)

- Carol Popp de Szathmary, pictor, grafician, fotograf, execută lucrările: "Solemnitatea deschiderii Adunării Ad-Hoc din Ţara Românească, litografie; "Alexandru Ioan Cuza", pictură, 1866.

- Constantin Lecca, pictor, "Înfrăţirea moldovenilor şi a muntenilor"1860.

Restituiri importante, privind subiectul abordat, le constituie apariţiile tipografice ale cunoscutului om de cultură şi artă craiovean (se ştie, Craiova fiind leagănul Mişcării Revoluţionare de la 1848, dar mai ales al înfăptuirii Micii Uniri -1859) Paul Rezeanu, "Craiova, Amintirile oraşului", Ed. Alma, Craiova, 2006, capitolul "Oameni care au fost…ne privesc din tablouri", dar mai ales "Pictori puţin cunoscuţi", Ed. Alma, Craiova, 2009, unde găsim contribuţiile artistice ale pictorilor olteni, deosebite, la mişcarea paşoptistă şi unionistă din Valahia Mică…la cunoaşterea veritabilă a istoriei acelor timpuri, integral ca făcând parte din istoria mare, artistică, a acestei ţări…Mihail Lapatty (1816-1860), "unul din primii pictori români care a reuşit să expună la Saloanele oficiale de la Paris din anii 1857 şi 1858". Petre Alexandrescu (1828-1899) despre care se ştie, pe lângă picturile lăsate moştenire, "că a fost apreciat, ca pictor şi ca om, de Mihail Kogălniceanu". Costache Petrescu (1829-1910), autorul "celebrei acuarele Constituţia din Bucureşti de la 11 iunie 1848"-iată, că la jumătatea sec XIX se putea gândi şi creea la Craiova mai bine decât la Bucureşti!, Isidor Sălăgeanu (1836-1887), Mihail Dan (1836-1885) şi alţii…

Alături de cei mai cunoscuţi pictori ai momentului, pe care i-am enumerat mai sus, după ce le-am evocat opera, dorim să menţionăm şi existenţa, în acelaşi timp, a creaţiilor literare şi muzicale, cele mai reliefante, memorabile, ale lui Vasile Alecsandri şi Ciprian Porumbescu, care, împreună cu imaginea, cuvântul şi muzica, prevestesc parcă viitorul, acum nouă contemporan, de a se realize o artă integrată, perfect realizabilă în sunet şi imagine. Iată, astăzi, şcolile naţionale de arte frumoase se cheamă şcoli de arte vizuale…Hora Unirii a lui Alecsandri şi Pe-al nostru steag e scris Unire, a lui Porumbescu, au parcă acelaşi suport constructiv şi senzitiv cu lucrările plastice ale artiştilor reporteri, lucrând la un "Jurnal"editat de naţiunea română…

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română
Să-nvârtim hora frăţiei
Pe pământul României...

Alecsandri publică această strofă, din poezia "Hora Unirii", în 1856, aducând câteva noutăţi mediatice: mesajul masonic (frăţia), mesajul Revoluţiei de la 1848 (Unirea), istorica grafie a României…Imediat, în 1858, Bogdan Petriceicu Haşdeu publică ziarul "România"…

PCichirdan şi Enciclopedia Liberă, comunicare la Forumul din 24 ianuarie 2009

PETRE PETRIA
75 de ani de viaţă şi 50 de ani de activitate închinată cărţii

I. VIAŢA ŞI ACTIVITATEA

Născut în zona muntoasă a judeţului Vâlcea, şi anume în mirificul plai al comunei Titeşti, la 22 februarie 1934, din părinţii Maria şi Ion Petria, mama casnică, tatăl morar vestit (ca şi bunicul şi străbunicul), dintr-un neam venit din Tilişca – Mărginimea Sibiului; fiul cel mijlociu, primul fiind Gheorghiţa, născută în anul 1932, şi Ion (Nelu), venit pe lume în anul 1937. Alături de cei doi fraţi, are o copilărie lipsită de griji, prin strădania părinţilor care le-au asigurat cele necesare, cu toate că traversau perioada celui de al II-lea Război Mondial, cu tot cortegiul de lipsuri şi suferinţe.

Urmează clasele primare la Şcoala din Titeşti-Grui, în perioada 1941-1945, cursurile gimnaziale la «Gimnaziul Unic Boişoara – Loviştea», 1946-1948, studiile liceale la Râmnicu-Vâlcea, Craiova, Drăgăşani (1948-1951), apoi cursurile unei şcoli medii (curs seral) la Bucureşti (pe care nu o termină) (1951- 1952), lucrând concomitent la Fabrica de Confecţii de la «Apaca». Revenind în localitatea natală, se încadrează, prin concurs, ca bibliotecar la Biblioteca publică din localitate, apoi este director de cămin cultural şi secretar la Şcoala de centru din Titeşti (septembrie 1952 – octombrie 1953). Timp de trei ani, este militar în termen la M. A. I. – Grăniceri, Oradea. După efectuarea serviciului militar, este încadrat, temporar, la o instituţie culturală din oraşul Oradea.

Revenit pe plaiurile natale, este încadrat, tot prin concurs, ca bibliotecar cu normă întreagă la Biblioteca din comuna Titeşti (noiembrie 1957 – octombrie 1958), după care se transferă la Biblioteca Raională Râmnicu-Vâlcea, ulterior Biblioteca Judeţeană Vâlcea, desfăşurându-şi activitatea până la pensionare, în anul 1996; după un an şi jumătate (1998), este rechemat la aceaşi instituţie, unde mai prestează activitate timp de cinci ani, până în 2003, când se pensionează definitiv.

În anul 1980, se căsătoreşte cu Cornelia, de profesie asistent medical, specialitatea pediatrie şi, ulterior, endocrinologie. Cei doi copii, Roxana şi Petre-Ticino, ai familiei Petria, sunt şcoliţi în oraşul natal, Râmnicu-Vâlcea şi în Bucureşti: Roxana este absolventă a Facultăţii de Chimie Industrială, dobândind şi specialitatea Pedagogie; lucrează în domeniul respectiv, dar şi în altele, până la plecarea prin căsătorie în Olanda, ţara de adopţie, unde îşi ia cetăţenia şi termină o a doua facultate. Împreună cu soţul ei, Wim Van Til, au un fiu, Luca-Damian. Petre-Ticino, absolvent al Institutului Politehnic din Bucureşti, specialitatea Telecomunicaţii-Informatică, în limba franceză, inginer diplomat, se stabileşte, după terminarea studiilor universitare, în oraşul Bordeaux-Franţa, unde lucrează şi este în perspectivă de căsătorie.

Petre Petria lucrează, în primii ani, alături de cei patru bibliotecari ai instituţiei: Eugen Ciorăscu, bibliotecar-şef, mai apoi director; Elena Costei, „memoria vie" a bibliotecii, foarte bine pregătită în materie de cultură generală, dar şi în biblioteconomie, având în responsabilitate fondul de carte al sălii de lectură şi ocupându-se şi cu achiziţionarea de carte, înregistrarea şi cotarea acestora, conform C.Z.U; Niculina Grecu, funcţionând la secţia împrumut adulţi, omul potrivit la locul potrivit; Elena Petre, încadrată odată cu Petre Petria, numită bibliotecară la secţia de copii, pe care a organizat-o într-o formă ştiinţifică, după modelul secţiilor similare din cadrul marilor biblioteci din ţară.

Petre Petria este numit metodist-responsabil cu îndrumarea metodică a bibliotecilor comunale, orăşeneşti, săteşti, puncte de împrumut, case de cultură, cluburi, din fostul raion Râmnicu-Vâlcea, mai apoi din judeţul Vâlcea. Trece prin toate gradele profesionale, obţinând calificative bune şi foarte bune la cursurile de reciclare şi pregătire profesională pe plan naţional şi îndeplinind multiple funcţii şi atribuţii: instructor cu pregătirea profesională a bibliotecarilor din sistemul culturii pe judeţul Vâlcea; preşedinte al oamenilor muncii din cultură din Vâlcea; preşedintele Sindicatului Liber al Bibliotecarilor din Vâlcea; membru în diferite comisii judeţene, interjudeţene şi pe plan central privind verificarea cunoştinţelor bibliotecarilor din ţară în domeniul biblioteconomic; membru în comisia de achiziţii de carte veche şi de patrimoniu din cadrul instituţiei; component al multor jurii pe plan judeţean şi interjudeţean, privind încadrarea unor persoane în posturi de bibliotecari la unele biblioteci din ţară, din judeţ, precum şi în cadrul Bibliotecii Judeţene Vâlcea; membru al juriilor unor festivaluri artistice judeţene şi interjudeţene; metodist îndrumător al unităţilor culturale din judeţ.

În perioada martie 1990 – septembrie 1991, îndeplineşte, cu delegaţie, funcţia de director al Bibliotecii Judeţene Vâlcea.

Activitatea de bibliotecar a lui Petre Petria s-a concentrat în următoarele direcţii :

- lucrând în compartimentul Informare bibliografică din cadrul instituţiei, Petre Petria a creat un vast şantier de lucru privind «bibliografia locală», elaborând documentare biobibliografice ale unor personalităţi din domeniul ştiinţei şi al culturii;
- a pregătit, a organizat şi a moderat peste 340 de manifestări la sediul instituţiei şi la unităţile culturale din judeţul Vâlcea, concepând şi întocmind programe de manifestări variate: lansări de cărţi, simpozioane, sesiuni ştiinţifice de comunicări, colocvii, întâlniri cu oameni de cultură şi ştiinţă din judeţ şi din ţară;
- a conceput şi coordonat concursul : «Cea mai bună bibliotecă publică din judeţul Vâlcea» (1999-2002), care a avut, printre alte obiective, întocmirea de schiţe monografice pentru fiecare bibliotecă publică din sistemul culturii şi de afişe cu date istorice, social-culturale şi personalităţi locale, expuse în cadrul fiecărei biblioteci publice; în acest cadru, s-au realizat fişiere cu date legate de trecutul istoric, social şi cultural pentru fiecare comună, s-au constituit colective locale de cercetători, formate din intelectuali şi din oameni în vârstă din localitate, care puteau aduce informaţii pertinente de pofil; concursul a fost intinerant (pe zone), prilejuind confruntarea bibliotecarilor pe obiectivele prevăzute în regulamentul de desfăşurare a concursului;
- a organizat (singur sau în colaborare), numeroase manifestări cultural-ştiinţifice: «E m i n e s c i a n a»; «H r o n

i c 2050», «Oameni şi locuri»; «Memoria Râmnicului» ; «Personalităţi vâlcene pe meleaguri natale», «File de istorie»;
•a organizat expoziţii de cărţii, din fondul de patrimoniu sau din producţia contemporană, de colecţii Ex-libris, ilustraţii, facsimile;
•în colaborare cu foştii directori ai instituţiei, alteori singur, a iniţiat manifestări cu caracter permanent de importanţă judeţeană şi naţională: «Oltul în conştiinţa românească » (acţiune interjudeţeană), «Legături istorice şi culturale de-a lungul timpului între judeţele Vâlcea şi Sibiu»; «Zilele Bibliotecii Judeţene «Antim Ivireanul » Vâlcea; lansări şi expoziţii de cărţi, sesiuni ştiintifice, colocvii, simpozioane, mese rotunde, medalioane literare, pe care le-a moderat sau în cadrul cărora a susţinut comunicări;
•a organizat schimburi de experienţă cu alte biblioteci din ţară, la care au participat bibliotecarii vâlceni, a organizat vizite de lucru urmate de dezbateri, împărtăşind din experienţa bibliotecarilor locali cu similarii din judeţele: Alba, Argeş, Caraş-Severin, Constanţa, Dâmboviţa, Dolj, Galaţi, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iaşi, Mehedinţi, Olt, Prahova, Sibiu, Teleorman, Timiş, precum şi din Bucureşti şi Chişinău.

Petre Petria nu a fost un simplu bibliotecar, ci şi-a extins activitatea şi în domeniul cercetării şi al publicisticii. Începând cu anul 1959, publică primele articole în presa locală; treptat, îşi extinde cercetarea bibliografică, constituind un adevărat «şantier de lucru» – «bibliografia locală», depistând, adunând şi prelucrând date şi informaţii, materialul acumulat în timp devenind o vastă bază de informaţii legate de fenomenul cultural-ştiinţific al Vâlcii.

Roadele muncii sale au fost cunoscute, apreciate şi date ca exemplu de forurile de specialitate: Centrul de Perfecţionare al Cadrelor din Cultură – Bucureşti, de serviciile bibliografice din cadrul Bibliotecii Academiei Române şi al Bibliotecii Naţionale. După anul 1975, în urma absolvirii cursurilor Institutului Naţional de Documentare Ştiinţifică Tehnică (I. N. I. D. Bucureşti), a trecut pe postul de bibliograf din cadrul Bibliotecii Judeţene Vâlcea, elaborând o serie de documentare ale unor personalităţi vâlcene; astfel s-au creat seriile : «Personalităţi vâlcene» şi «Scriitori vâlceni», în care au apărut numeroase documentare bio-bibliografice (nominalizate în cap. II. OPERA).

Anul 1972 a fost, pentru Petre Petria, unul de mare satisfacţie: cercetătorul Horia Nestorescu-Bălceşti, pe atunci director al Muzeului Memorial «Nicolae Bălcescu » i-a propus prof. univ. dr. docent Şerban Cioculescu, membru al Academiei Române, să realizeze un studiu despre scriitorul vâlcean Gib I. Mihăescu, cu care ocazie i-a prezentat o bibliografie întocmită de Petre Petria. După cercetarea bibliografiei, Profesorul a spus : – «Da, am să scriu cât de curând un material despre viaţa şi activitatea lui Gib I. Mihăescu». Materialul a apărut în publicaţia «File vâlcene» (Râmnicu-Vâlcea, 1972, p. l5-29), urmat de bibliografia în discuţie, semnată sub pseudonimul Ticu Petria (p. 31-62).

Această onoare, a însemnat, pentru Petre Petria, o adevărată cotitură, un nou început; drept urmare, a fost desemnat secretarul colectivului de iniţiativă pentru elaborarea Enciclopediei Vâlcii, sub directa îndrumare a cercetătorului Horia Nestorescu-Bălceşti. Lucrarea proiectată nu s-a mai putut înfăptui în condiţiile plecării iniţiatorului şi coordonatorului proiectului editorial.

Angajat în munca de îndrumare metodică a bibliotecilor din sistemul culturii din judeţul Vâlcea, în decursul a zeci de ani, Petre Petria a strâns material legat de personalităţile ştiinţifice, culturale şi artistice ale spaţiului vâlcean şi a publicat, în 1996, primul volum din dicţionarul «Vâlcea, oameni de ştiinţă, cultură şi artă», care a fost apreciat drept «prima lucrare enciclopedică referitoare la personalităţile care s-au născut sau au creat pe teritoriul judeţului Vâlcea» (scriitorul Constantin Mateescu, în prefaţa lucrării). Numeroasele cronici apărute în presa locală, dar şi în diferite ziare şi reviste de specialitate din ţară, opinii şi impresii ale oamenilor de cultură, ale unor specialişti au fost consemnate, selectiv, în volumul II al dicţionarului «Oameni de ştiinţă, cultură şi artă», apărut în 2004 (p. 421-444).

Bibliotecarul, cercetătorul, bibliograful, scriitorul Petre Petria şi-a extins paleta cercetării în diferite domenii; adăugându-se lucrărilor cu caracter lexicografic şi enciclopedic, cele peste 500 de articole apărute în peste 30 de ziare şi reviste, la care a colaborat, îl aşază printre cercetătorii cei mai productivi ai spaţiului vâlcean.

Petre Petria a împletit munca de bibliotecar cu multiple activităţi culturale: culegător de folclor, publicist, animator cultural, profesor la Şcoala Populară de Artă din Râmnicu-Vâlcea (1972-1976), interpret (al unor roluri modeste) în piese jucate pe scena Teatrului Popular al Casei de Cultură Râmnicu Vâlcea; realizator al emisiunii «Seară de cultură» din cadrul Televiziunii Vâlcea 1, timp de 6 ani; rubrică permanentă, timp de 2 ani, la Radio Craiova – emisiunea radiofonică «Personalităţi vâlcene»; ghid turistic în cadrul Oficiului Judeţean de Turism Vâlcea, între anii 1975-1990; cunoscător al limbii ruse, a obţinut, prin concurs, brevetul de ghid, organizând excursii cu turişti în ţară şi în fosta U.R.S.S., Bulgaria, Iugoslavia, Polonia ş. a.

Pentru îndelungata activitate în slujba cărţii şi a cercetării în domeniul cultural-ştiinţific, atât pe plan judeţean, cât şi pe plan central, a primit nenumărate premii, diplome şi alte distincţii, pe care le consemnăm, selectiv, mai jos :

- Diplomă acordată pentru contribuţia adusă la pătrunderea cărţii în slujba educaţiei, 1978, 1979;
- Diplomă acordată publicistului Petre Petria pentru locul I, în cadrul Festivalului naţional «Cântarea României », 1987;
- Diplomă acordată de Inspectoratul de Cultură Vâlcea «pentru întreaga activitate dedicată cu pasiune nobilei meserii de bibliotecar », 1999;
- Diplomă de excelenţă, acordată de Asociaţia Naţională a Bibliotecarilor şi Bibliotecilor Publice din România, 1999;
- Premiul de excelenţă, acordat de Fundaţia Vâlcea 1 2000 pentru activitatea deosebită în domeniul cultural, 2000;
- Diploma Consiliului Judeţean Vâlcea pentru merite deosebite în activitatea de peste 40 de ani de muncă în Biblioteca Judeţeană Vâlcea, 1999;
- Diploma de onoare a Forumului Cultural al Râmnicului pentru emisiunea «Seară de cultură» la TV Vâlcea 1, 2002;
- Diplomă de onoare acordată de bibliotecarii din sistemul culturii Vâlcea, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate în slujba statornicirii profesiei de bibliotecar şi pentru rezultatele deosebite obţinute, 2002;
- Diplomă de onoare acordată de Primăria Municipiului Râmnicu-Vâlcea pentru merite deosebite obţinute în domeniile istoriei culturii şi literaturii vâlcene, cu ocazia împlinirii vârstei de 70 de ani, 2004;
- Diplomă de onoare acordată de Societatea Culturală

«Anton Pann» pentru contribuția meritorie în afirmarea spiritualității şi culturii vâlcene, 2003;
• Diplomă de onoare acordată de Ministerul Culturii şi Cultelor – Direcția Județeană pentru Cultură, Culte şi Patrimoniul Cultural Național Vâlcea «pentru devoțiunea cu care a slujit cuvântul scris, contribuind la cunoaşterea şi promovarea valorilor culturale ale Vâlcii, cu prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani – o viață dedicată cărții», 2004;
• Diplomă de excelență acordată de Consiliul Județean Vâlcea – Biblioteca Județeană «Antim Ivireanul» Vâlcea lui Petre Petria, «făclierul cuvântului scris, omul care şi-a închinat întreaga viață cărții, ca bibliotecar, animator cultural, documentarist, scriitor, consacrând 50 de ani cititorilor de toate vârstele şi sporirii prestigiului bibliotecilor vâlcene – un om de excepție, cu o viață de excepție, în slujba culturii», 2004;
• Placheta SENIOR AL CĂRȚII ROMÂNEŞTI, decernată de Societatea Rotarexim Vâlcea pentru o viață de om «trăită pe tărâmul spiritual din nordul Olteniei – Vâlcea, ca semănător de carte şi maestru într-ale scrisului», 2008;
• Diplomă de onoare acordată de Liga Scriitorilor din România, Cluj-Napoca, 2008.

II. OPERA

A. DOCUMENTARE BIO-BIBLIOGRAFICE

1. ALEXANDRU OPREA. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni", Râmnicu-Vâlcea, 1985, 72 p.
2. GIB I. MIHĂESCU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni", 1985, 55 p;
3. ANTON PANN. Bibliografie, partea I şi partea a II-a, în colaborare cu Mircea Ionescu. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni, 55 p. şi respectiv 64 p.: (I), 1986; (II), 1987;
4. ELIODOR CONSTANTINESCU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni", 20 p., 1986;
5. DEM THEODORESCU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni", 64 p., 1988;
6. PETRACHE POENARU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", 48, p. 1988;
7. ION M. RÂUREANU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Scriitori vâlceni", 24 p., 1989;
8. AURELIAN SACERDOȚEANU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", în colaborare cu Corneliu Tamaş, 24 p., 1989;
9. ALEXANDRU BĂLINTESCU. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", în colaborare cu Corneliu Tamaş, 24 p., 1989;
10. TEODOR BĂLĂŞEL. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", 32 p., 1992;
11. CECILIA CUȚESCU STORCK Bibliografie selectivă, colecția „Personalități", în colaborare cu Constantin Frântu, 40 p., 1995;
12. ION BARNEA. Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", în colaborare cu Cristina Nisipescu şi Gheorghe Dumitraşcu-Mamu, 42 p., 1997;
13. EUGEN CIORĂSCU (PUIU). Bibliografie selectivă. Biblioteca Județeană Vâlcea, colecția „Personalități", 88 p., 2000.

B. LUCRĂRI DE ISTORIE LITERARĂ

1. VÂLCEA, OAMENI DE ŞTIINȚĂ, CULTURĂ ŞI ARTĂ, DICȚIONAR. vol. I, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys", 1996, 460 p. (tirajul II, 1997);
2. PAGINI DIN ISTORIA PRESEI SCRISE VÂLCENE. Bibliografie selectivă, Râmnicu-Vâlcea, Editura Conphys, 2001;
3. VÂLCEA, OAMENI DE ŞTIINȚĂ, CULTURĂ ŞI ARTĂ. DICȚIONAR, vol. II, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys", 2004, 465 p., în colaborare cu Cristina Tănăsoiu;
4. ITINERAR SPIRITUAL VÂLCEAN. Pas cu pas prin locuri memorabile vâlcene. Râmnicu-Vâlcea, Editura „ Conphys", 2005, 128 p., cu imagini color.
5. VÂLCEA ÎN TIMP ŞI SPAȚIU. Fapte şi date. Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys", 2008, 480 p. cu h.

C. SCRIERI DE BELETRISTICĂ

1. PLAI VÂLCEAN. Povestiri pentru copii, Râmnicu-Vâlcea, Tiparg,, 1990, 40 p;
2. TINEREȚEA DRUMUL VÂMILOR – roman de dragoste, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 1994, 94, p. (ediția a II-a, 1995);
3. DUREREA DIN PĂDURE. Povestiri pentru copii, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 40 p., 1995;
4. POSADA COPILĂRIEI. Povestiri adevărate, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 55 p. (ediția a II-a, 1998);
5. CORABIA DESTINULUI – roman de dragoste, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys" 1999, 130 p. (ediția a II-a, 2000);
6. IUBIRE ÎNŞELATĂ – roman de dragoste, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 2004, 145 p.
7. CERUL ESTE ŞI AL MEU. Povestiri adevărate, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 2007

D. ARTICOLE (selectiv)

1. Un enciclopedist vâlcean, G. I. Lahovari, în: „Mărturii", Râmnicu-Vâlcea, nr. 1, 1990, p. 8/9;
2. Fişe pentru o posibilă enciclopedie, în: „Mesagerul", Râmnicu-Vâlcea, I, august 1991, p. 1;
3. Bibliotecarii vâlceni la Alba Iulia, în: „Informația zilei", Râmnicu- Vâlcea, II, nr. 169, 7 mai 1993, p. 1;
4. Țara Loviştei în cărți şi cronici, în: „Vâlcea", nr. 6, 3-9 iunie 1993, p. 8;
5. Calendar vâlcean, în: „ Riviera vâlceană", III, nr. 1, ianuarie 1994, p. 3;
6. Să nu uităm că şi Napoleon Bonaparte a fost scriitor, în: „Impact", I, nr. 4, 4-11 aprilie 1994 p. l0;
7. Bogdan Amaru – veacul 20 – bariera ce scindează în două, în: „Impact", nr. 5, l2-19 aprilie 1994, p. 6;
8. Destinul tragic al unui intelectual vâlcean – NICOLAE ENACHE DE LA OLT, în: „Curierul de Vâlcea", VI, nr. 1310, serie nouă, 10 febr. 1995, p. 3;
9. Restituiri. Marele ziarist, orator, om politic, patriot şi scriitor I. GH. DUCA, în: „Curierul de Vâlcea", VI, nr. 1318, 22 febr. 1995, p. 3.
10. Un sculptor a îmbogățit Râmnicul, C. G. Mihăilescu,

în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 28, 24-30 iulie 1995, p. 4;
11. Vâlcea, leagăn al inteligenţei româneşti: Valeriu Sârbu; Gh. Al Olănescu; Aurel Popescu, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 35, 11-17 sept. 1995, p. 4;
12. Prima fântână monumentală ridicată la Râmnicu-Vâlcea în memoria marelui Voievod Constantin Brâncoveanu, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 36, 18-24 sept. 1995, p. 8;
13. Dr. Romulus Dorin Popescu, proeminentă personalitate a medicinii româneşti, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 37, 25 sept. 1995, p. 4;
14. Personalităţi: Mircea Demetriade; Al. Papiu; Ionel Dumitriu, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 38, 22-8 oct. 1995, p. 4;
15. I. M. Barbu – filolog, traducător, publicist, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 42, 30 oct. 1995, p. 4;
16. Who”s Who – Dicţionar de personalităţi vâlcene. Cecilia Cuţescu Storck, în „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1588, 14 martie 1996, p. 11;
17. Familii intrate în istorie, în „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 78, 5-11 apr. 1996, p. 8;
18. Un adevărat om – dr. Dragoş Serafim, VII, nr. 1774, 6 dec 1996, p. 4;
19. Scriitori români, luptători pentru unirea neamului, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1800, 20 ian. 1997, p. 4;
20. Inceputurile poeziei româneşti (partea I), în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1815, 1 febr. 1997, p. 7;
21. Inceputurile poeziei româneşti şi primii poeţi români (perioada modernă), în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1813, 5 febr. 1997, p. 4;
22. Inceputurile poeziei româneşti perioada modernă), partea a III-a, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII. Nr. 1816, 8 febr. 1997, p. 7;
23. Istorie la timpul prezent. De la distanţa de 137 de ani, Mihail Kogălniceanu dă o lecţie prefecţilor României de azi, în „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1845, 18 febr. 1997, p. 4;
24. File din istoria judeţului Vâlcea. Cu 60 de ani în urmă – o organizare teritoirială eficientă (I), în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 1846, 4 mart. 1997, p. 4;
25. Ştiri din Cancelaria lui Tudor Vladimirescu, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 69, 3-9 iun. 1997, p. 7;
26. Ion Stăvăruş, în: „Jurnalul de Vâlcea”, nr. 125, 7-13 iulie 1997, p. 4 ;
27. Istorie şi adevăr. O judecată nedreaptă. Procesul marelui om de cultură – folcloristul Teodor Bălăşel, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 2002, 20-21 sept. 1997, p. 13;
28. Istorie şi adevăr. O judecată nedreaptă. Procesul marelui om de cultură – folcloristul Teodor Bălăşel; partea a II-a şi a III-a, în: „Curierul de Vâlcea”, nr. 2003, 18 sept. 1997, nr. 2006, 23 sept. 1997, p. 9;
29. Încă un poet vâlcean îşi croieşte drum în cultura scrisă, poetul Constantin Mosor, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 2020, 9 oct. 1997, p. 8;
30. „Academicieni” vâlceni: Ionete Constantin, economist, în „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 2042, 3 nov. 1997, p. 4 ;
31. Mircea Dumitru Moţoc – inginer agronom, în „Curierul de Vâlcea” , nr. 2045, 7 nov. 12997, p. 8;
32. Academicieni contemporani vâlceni. Dorel Zugrăvescu, inginer geofizician, în: „Curierul de Vâlcea” , VIII, nr 2052, 15-16 nov. 1997, p. 13;
33. Academicieni contemporani (II). Petre Stoica, inginer automatică şi calculatoare, în: „Curierul de Vâlcea”,VIII, nr. 2065, 1 dec. 1997, p. 8;
34. Farmacistul Polovrăgeanu Ion şi contribuţia sa la dezvoltarea industriei de medicamente româneşti, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, nr. 2070, 8 dec. 1997, p. 8;
35. Doctorul în ştiinţe medicale Octavian Popescu (Bucuresti), lansează o nouă carte la Râmnicu -Vâlcea, în: „ Curierul de Vâlcea”, IX, nr. 2070, 8 dec. 12997, p. 8;
36. Pr. Dumitru Cristescu, în : „ Renaşterea” – serie nouă, nr. 5, 1997, p. 3;
37. Epigramistul vâlcean Miltiade Ionescu, în: „Curierul de Vâlcea”, VIII, 5 ian. 1998, p. 8;
38. Istorie şi adevăr, în: „Curierul de Vâlcea”, IX, nr. 2133, 24 febr. 1998, p. 8;
39. „Europa, Ţara Mea” de pr. Leon Dură, în: „Curierul de Vâlcea”, IX, nr. 2370, 30 nov. 1998, p. 6;
40. Acum 130 de ani Ienăchiţă Văcărescu lansa manifestul politic, patriotic şi revoluţionar compus în versuri, în: „Curierul de Vâlcea”, X, nr. 2468, 29 mart 1999 p. 6.
41. 33 de ani printre cărţii la Dănicei – portret de bibliotecar (Bica Elena), în: revista „Casa cărţii vâlcene”, editată de Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” Vâlcea, I, nr. 1, ianuarie-iunie 2003, p. 10
42. Culele Măldăreştilor, în: revista „Casa cărţii vâlcene”, I, nr. 2, iulie-decembrie 2003, p. 36;
43. O carte trebuincioasă. “Monografia comunei Titeşti” de Florea Vlădescu, în: revista „Casa cărţii vâlcene”, II, nr. 3, ianuareie-iunie, 2004, p.37;
44. Un dascăl vâlcean pe meleaguri buzoiene, prof. Nicolae Trănescu, în: revista „Casa cărţii vâlcene”, editată de Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” Vâlcea, III, nr. 7, ianuarie-iulie 2007, p. 64;
45. Glasul bătrânului pământ din Titeşti, în “Ţara Loviştei” (2), publicaţie editată de Fundaţia “Ţara Loviştei”, 20 iunie 2007, p. 1-2.
46. Imagini citadine în Râmnicul de altădată, în “Curierul de Râmnic”, miercuri 29 aug. 2007, p. 3.

E. REFERINŢE BIBLIOGRAFICE (selectiv)

1. Roxana Cristina B., Tinereţea nu se dezminte (despre TINEREŢEA, DRUMUL VĂMILOR, în: “Informaţia zilei”, Râmnicu-Vâlcea, III, nr. 423, 29 apr 1994, p. 2.
2. Prof. drd. Mihai Blăjan, A apărut o nouă carte de luat în seamă (despre ITINERAR SPIRITUAL VÂLCEAN), în: “Curierul de Râmnic”, II, nr. 371, marţi 15 ianuarie 2008, p. 7.
3. Petre Cichirdan [despre CERUL ESTE ŞI AL MEU], în: “Info Puls”, IX, nr. 1512, 23-25 noiembrie 2007, p.12.
4. Lucreţia Craioveanu, La aniversare – Petre Petria – o personalitate lovişteană recunoscută, în: „Ziarul de Vâlcea” supliment iulie 2006, p. 2.
5. P. S. Gherasim Cristea, epicopul Rîmnicului, Cuvânt înainte la ITINERAR SPIRITUAL VÂLCEAN, 2005
6. Ion Dănilă [despre volumul PAGINI DIN ISTORIA PRESEI SCRISE VÂLCENE], în: «Viaţa băcăoană», VIII, nr. 283, 5-11 noiembrie 2001, serie nouă, p. 2.
7. Constantin Ion Dârţu, Personalităţi române şi faptele lor 1950-2000, Casa de Editură „Venus”, Iaşi, 2004, p. 240-249;
8. Gheorghe Deaconu, (I) Virtuţile şi limitele demersului enciclopedic. Însemnări pe marginea cărţii “Vâlcea în timp şi spaţiu. Fapte şi date” de Petre Petria, în: “Curierul de Râmnic”, II, nr. 376, 22 ianuarie 2008, p. 7.
9. Gheorghe Deaconu, (II) Virtuţile şi limitele demersului enciclopedi . Însemnări pe marginea volumului

"Vâlcea în timp şi spaţiu. Fapte şi date" de Petre Petria, nr. 377, 23 ianuarie 2008.
10. Gherghina, Mihai (Titi), Impresiile unui râmnicean anonim [despre VÂLCEA ÎN TIMP ŞI SPAŢIU] în: "Curierul de Râmnic", II, nr. 359, luni 17 decembrie 2007, p. 11.
11. Pr. conf. dr. Ilie Ivan, Epilog la ITINERAR SPIRITUAL VÂLCEAN, 2005.
12. Dumitru Lazăr, O viaţă închinată cărţii de un om al cărţii. Petre Petria la 65 de ani de viaţă şi peste 40 de ani de muncă în bibliotecă. Biblioteca Judeţeană "Antim Ivireanul" Vâlcea, Râmnicu Vâlcea, Editura "Conphys" 1999, 90 p.
13. Gheorghiţa Mazilu-Popescu, Petre Petria – personalitate a culturii vâlcene.(Lucrare de licenţă). Universitatea „Lucian Blaga" Sibiu , 2006, 73 p, cu foto, il.
14. Ion Măldărescu; Emilian Frâncu, Râmnicu -Vâlcea. Mică enciclopedie, vol I, Editura „Anton Pann", 2002, p. 141, vol. II, p. 124-126.
15. Prof. Eugenia Moraru, bibliograf la Biblioteca Academiei – Filiala Iaşi [despre VÂLCEA ÎN TIMP ŞI SPAŢIU], în : „ Curierul de Râmnic", II , nr. 423, 27 martie 2008, p. 7.
16. Doru Moţoc, CORABIA DESTINULUI – roman, 1999 (text pe coperta IV).
17. Eugen Petrescu, Vâlcea. Ţara Lupilor getici sau istoria milenară a plaiurilor vâlcene, Râmnicu -Vâlcea, Editura „Conphys", 2007, vol. I, p. 356-357, 221-222;165-166; 286; vol II, p. 236,179, 199, 302.
18. Constantin Poenaru, Când timpul nu mai are răbdare, în „Povestea vorbei", Râmnicu Vâlcea, III, nr. 3-4 (9-10), iulie-decembrie 2001, p. 15.
19. Constantin Poenaru, Fascinaţa şi capcanele cercetării bibliografice – "Pagini din istoria presei scrise vâlcene", în: "Povestea vorbei", IV, nr. 1-2 (11-12) iunie 2002, p. 8.
20. Prof. univ. dr. Alexandru Popescu-Mihăeşti, în "Curierul de Vâlcea", anul XV, nr. 3956, 8 februarie 2004, p. l4.
21. Prof. dr. Iulian Postelnicu, Scriitorul şi publicistul vâlcean Petre Pertria, în: "Viaţa Vâlcii", XII, nr. 3181, 22 februarie 2008, p. 5.
22. Prof. dr. Ion Predescu [despre romanul CORABIA DESTINULUI] în: «Curierul de Vâlcea», X, nr. 2481, 15 aprilie, 1999, p. 6
23. Nicolae Ravici-Tătăranu, O posibilă bibliografie pentru istoria bisericii ortodoxe din judeţul Vâlcea. Brăila, Muzeul Brăilei, Editura „Istros", 2007, p. 52, poz. 4.34, p. 53, poz. 4.35. p. 143, poz. 24.67, p. 534, poz. 4.34; 4.35; 4.36; 4.50; 4.51; 24.67.
24. Mihai Sporiş [despre CORABIA DESTINULUI], în vol. Omul trebuie iubit, Râmnicu Vâlcea, Editura „ Adrianso", 2006, p. 63-64.
25. Al. Florin Ţene [despre CERUL ESTE ŞI AL MEU], în: «Matinal», nr. 4886, luni 30 iulie 2007, Cluj-Napoca, p.3.
26. Florea Vlădescu. Monografia comunei Titeşti, Râmnicu-Vâlcea, Editura "Conphys", 2003, p 573 (bibliografie)
27. Dumitru Vlăduţ, O carte remarcabilă despre un ţinut pitoresc: Petre Petria – "Vâlcea în timp şi spaţiu. Fapte şi date", în: "Viaţa de pretutindeni", an. IV, nr. 6-10 (41-45), oct. 2008; nr. 11-12 (46-47), dec. 2008, p. 144-145.

FORUMUL CULTURAL AL RÂMNICULUI

Râmnicu-Vâlcea, str. Calea lui Traian nr. 129, CF 14286558,
e-mail: forumulcultural@yahoo.com; Telefon: 0250734408

PROGRAM DE ACTIVITATE
pe anul 2009

- Proiect -

A. ACTIVITATEA EDITORIALĂ

I. Editarea a patru numere din revista trimestrială de cultură „FORUM V"; tiraj 500 de exemplare.
II. Editarea publicaţiei anuale „STUDII VÂLCENE nr. 5(XII)/2009"; tiraj - 500 de exemplare.
III. Editarea revistei anuale „FORUM 8"/2009; tiraj - 500 de exemplare.
IV. Sprijinirea editării revistei trimestriale „POVESTEA VORBEI"; tiraj - 500 de exemplare.
V. Editarea volumului II din ENCICLOPEDIA JUDEŢULUI VÂLCEA. LOCALITĂŢI URBANE; tiraj - 500 de exemplare.
VI. Editarea volumului I din lucrarea CONTEMPORANII MEI, autor - Gheorghe Deaconu"; tiraj - 500 de exemplare.
VII. Tipărirea manuscrisului JURNAL RÂMNICEAN de Leca Morariu, vol. I; tiraj - 500 de exemplare.
VIII. Editarea volumului RÂMNICUL ÎN IMAGINI de Mihai Titi Gherghina; tiraj - 500 de exemplare.
IX. Editarea volumului VALEA OLTULUI – ISTORIE ŞI IMAGINI de Mihai Titi Gherghina; tiraj - 500 de exemplare.
X. Al. Popescu Mihăeşti, CERCETĂRI INTERDISCIPLINARE; tiraj - 500 exemplare.
XI. Tipărirea culegerii „ANTIMIANA", vol. II - coordonat de Ioan St. Lazăr; tiraj – 500 exemplare
XII. Sprijinirea revistei anuale „LUMINA LUMII", nr. 18, 2009, editată de Fundaţia Culturală „Sfântul Antim Ivireanul", tiraj – 500 exemplare.

B. ACTIVITĂŢI LUNARE

Luna IANUARIE
-Simpozion cu tema: „150 de ani de la Unirea Principatelor Române".
-Locul de desfăşurare: Direcţia Judeţeană Vâlcea a Arhivelor Naţionale
-Data şi ora: Vineri, 23 ianuarie 2009, ora 10:00
-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului

(continuare în pag.17)

PREZENȚE FEMININE AFIRMATE ÎN DOMENIUL CULTURII ŞI AL ŞTIINȚEI NAȚIONALE MIC DICȚIONAR

Volum editat sub egida Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” Vâlcea
Editura Offsetcolor Râmnicu Vâlcea, 2009

EROINELE CĂRȚII

- Maria BOBOACĂ, profesor, publicist, animator cultural
- Viorica CIORÂȚĂ-DRĂGHICI, profesor, artist plastic
- Domnica CIUCĂ, profesor, istoric
- Camelia CLAVAC, artist liric, profesor canto
- Ileana COAMEŞU, doctorand, medic specialist endocrinologie
- Sanda Augustina CONSTANTINESCU, lector universitar, manager cultural
- Maria CRIŞAN-GAGHEL, profesor, artist plastic
- Fenia DRIVA, bibliograf, publicist
- Adina ENĂCHESCU, profesor, scriitor
- Doina MIGLECZI, profesor, actor, regizor, manager cultural
- Speranța NISIPEANU, jurist, poet
- Ecaterina POPA, profesor, artist plastic
- Nineta POPA, interpret de muzică populară
- Zenovia PETRESCU, jurist, poet
- Steliana-Crina POPESCU, profesor, publicist
- Elena Ligia RIZEA, sociolog, specialist în patrimoniul cultural
- Elena SIMEANU, profesor doctor, istoric literar
- Rodica ŞTEFLEA, inginer, manager de editură
- Veronica TAMAŞ, profesor doctor, istoric, scriitor
- Ana TEODORESCU, profesor, publicist
- Ioana TUȚĂ, profesor doctor, pedagog, publicist
- Titina ȚENE, poet
- Laura VEGA, scriitor
- Alina VEȚELEANU, profesor doctor, publicist
- Zenovia ZAMFIR, scriitor

PETRE PETRIA ŞI INVITAȚII SĂI

MEDALION ANIVERSAR

75 DE ANI DE VIAȚĂ
50 DE ANI DE ACTIVITATE DEDICATĂ CĂRȚII

LANSAREA CĂRȚII PREZENȚE FEMININE AFIRMATE ÎN DOMENIUL CULTURII ŞI AL ŞTIINȚEI NAȚIONALE MIC DICȚIONAR

Biblioteca Județeană “Antim Ivireanul” Vâlcea

19 februarie 2009, orele 17,00

PROGRAM

Alocuțiuni de deschidere:
- lect. univ. Sanda Augustina CONSTANTINESCU, directorul Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul”
- P. S. GHERASIM, episcopul Râmnicului
- prof. univ. dr. Alexandru POPESCU-MIHĂEŞTI, preşedintele Forumului Cultural al Râmnicului
- prof. Costea MARINOIU, preşedintele Societății Culturale „Anton Pann”

Schiță de portret:
- Gheorghița-Doina POPESCU, bibliotecar, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea

Dialog cu sărbătoritul

Cuvântul invitaților:
- prof. dr. Gheorghe DUMITRAŞCU, istoric
- ing. dr. Mihai SPORIŞ, scriitor
- prof. univ. Alexandru STĂNESCU, Cluj-Napoca
- Al. Florin ȚENE, scriitor, preşedintele Ligii Scriitorilor din România, Cluj-Napoca

Lansarea cărții:
PREZENȚE FEMININE VÂLCENE AFIRMATE ÎN
DOMENIUL CULTURII ŞI AL ŞTIINȚEI NAȚIONALE.
MIC DICȚIONAR

Dialog cu „eroinele” cărții

Momente artistice:
- Daniela IONESCU (folk)
- Camelia CLAVAC (canto)
- Nineta POPA (muzică populară)

Moderator:
prof. dr. Gheorghe DEACONU

Preotul vâlcean Gheorghe Petre - Govora, model de ierarh şi de creator arheolog

Alexandru POPESCU MIHĂEŞTI

Fiecare generaţie găseşte în mediul social, în care se formează, un anumit tezaur de idei, teze, explicaţii, achiziţii culturale, numite cunoştiinţe, o filozofie şi o concepţie de viaţă, norme de convieţuire acreditate în plan social şi, prin aspiraţiile dominante ale celor de aproape, îşi propune ca reper ideal un ţel de viaţă, o profesie, un anumit fel de raportare la valoare. Acest fel de reflectare a realităţii din mediul educogen, cultivat şi de şcoală, însoţit de exerciţii, formează o filozofie şi o conduită proprie, dorind de cele mai multe ori, să semene cu modelele pe care le-a întâlnit şi le-a admirat.

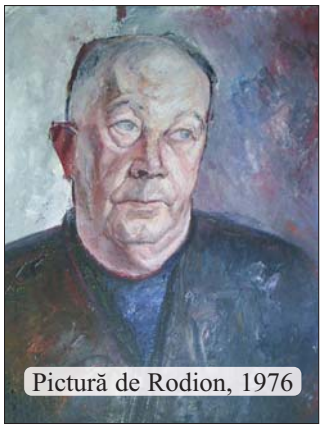

Pictură de Rodion, 1976

O bună parte din conduita copiilor este imitativă. Prin imitaţie, prin stocul cultural asimilat, prin exerciţiu, se formează structura eului şi deprinderile, care se transformă în convingere, concepţie, obişnuinţă, aspiraţie, faptă.

Modelele umane cunoscute şi admirate au un mare rol educativ. Biografiile oamenilor de seamă contribuie la adunarea de date şi de fapte semnificative, la formarea unor reprezentări, la clarificarea unor idei şi la conturarea filosofiei de viaţă şi a aspiraţiei, mai ales dacă modelul uman a impresionat, a declanşat trăiri emoţionale puternice.

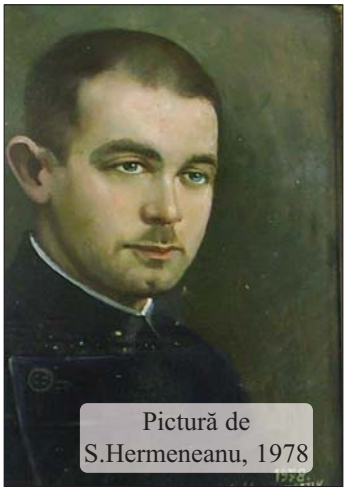

Pictură de S.Hermeneanu, 1978

Din acest conglomerat de cunoştiinţe, sentimente şi exerciţii comportamentale repetate, izvorăsc principile personale care devin suport al atitudinii conştiente, al aspiraţiei şi conduitei.

Desigur că modele umane întâlnim în toată istoria. Efectul este mai mare dacă modelul este cunoscut direct, viu, aflat în apropiere.

Printre alte mari personalităţi vâlcene, Forumul Cultural al Râmnicului 1-a sărbătorit şi medaliat, pe 27 aprilie, 2010, pe savantul de renume european, licenţiat în teologie şi istorie (studii de arheologie), preotul şi arheologul Gheorghe Petre-Govora, care, deşi a împlinit 100 de ani, este activ şi productiv.

Gh. Petre pictat de Ion Tălmaciu, 2010

Profesor doctor Gheorghe Deaconu, Petre Cichirdan, Gheorghe Dumitraşcu, Mihai Sporiş, Ioan St.lazăr, Ion Soare, Costea Marinoiu, Eugen Petrescu, Ilie Gorjan, Florin Epure, Popescu Mihăeşti - menbrii ai Forumului Cultural al Râmnicului, alături de I.P.S. Gherasim, Arhiepiscopul Râmnicului, de P.S. Emilian Lovişteanul - Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului -Valentin Dolfi, Mihai Mecu, Radu Geiculescu, Nicolae Popa şi primarii Nicolae Stanică, Mihai Mateescu, Iordache Petre au dat o înaltă preţuire activităţii şi meritelor preotului şi arheologului Gheorghe Petre -Govora.

Am enumerat prezenţa atâtor mari cărturari vâlceni, care au luat cuvântul la acest medalion, pentru a sublinia ideea că Vâlcea are numeroase modele de personalităţi de valoare, care ştiu să preţuiască valoarea.

Preotul şi arheologul Gheorghe Petre Govora a fost sărbătorit nu pentru şirul anilor, ci pentru ceea ce a realizat în cei 100 de ani de viaţă, ce a dăruit prin truda sa, atât semenilor contemporani, cât şi generaţiilor viitoare. Produsele cercetărilor sale, sunt cuprinse în tratate naţionale şi internaţionale de arheologie, dau lumină istorică asupra evoluţiei civilizaţiei vâlcene şi umane.

Aprecierile asupra valorii acestor cercetări arheologice nu sunt făcute numai de noi, vâlcenii, care ne mândrim că Vâlcea a produs o astfel de personalitate, ci sunt formulate de către cei mai reprezentativi arheologi din ţară şi din străinătate. Cărţi, studii, articole, participări la reuniuni ştiinţifice, săpături, adunare de obiecte au ocupat viaţa frământată a părintelui arheolog, care nu şi-a neglijat nici obligaţiile de slujitor al lui Dumnezeu.

Are numeroase recunoaşteri internaţionale, diplome, medalii, şi o operă muzeală de valoare inestimabilă, la Govora, în cadrul unui muzeu care îi poartă numele.

„ Şi-a asumat misiunea de a fi cărturarul, trezorierul şi ocrotitorul comorilor din veacurile apuse, pentru a nu intra săraci într-un veac nou şi într-o lume nouă, zice domnul profesor doctor Gheorghe Deaconu, în programul medalionului, din 27 aprilie 2010.

Domnul Petre Cichirdan, în „Cultura vâlceană”, din aprilie, 2010, după ce furnizează importante date şi subliniază meritele deosebite ale preotului Gheorghe Petre-Govora, conchide: „ în trecerea sa prin vreme, în asistarea evenimentelor colosale petrecute pe această vale, fostă învolburată a Oltului, ca şi în arheologie, natura i-a fost darnică şi 1-a făcut martor atâtor evenimente, înfrigurându-i pe mulţi dintre analiştii politici şi istorici de astăzi,,.

Vâlcea are valori, care pot servi ca model generaţiilor în formare, iar preotul Gheorghe Petre-Govora este un model, care, într-o viaţă trudită de 100 de ani, oferă semenilor o operă de care beneficiem nu numai noi, contemporanii săi, ci şi toate generaţiile care vor urma.

Îl preţuim pe părintele Gheorghe Petre Govora şi-1 recomandăm ca model celor care vor să lase ceva în urma lor pentru oameni pentru că nimic nu are valoare din ceea ce realizează mâna şi mintea umană dacă nu foloseşte semenilor.

Fericit este poporul care cultivă valori şi preţuieşte valorile

Valoarea unei naţiuni este dată de numărul personalităţilor de valoare, purtătoare de progres, şi de măsura în care este preţuită valoarea.

Este recunoscut faptul că progresul omenirii nu mai este dependent de resursele naturale, ci de valorile umane pe care le formează şi le pune în funcţiune, ca act de decizie, sau le creează condiţii pentru invenţie, inovaţie
şi creaţie.

Generaţiile tinere găsesc modele în înaintaşii performanţi şi de aceea e bine să facem cunoscute şi faptele lor de performanţă. Şcolile vâlcene au tradiţie în a forma generaţii cu aspiraţii înalte şi a le înarma cu competenţe care să le facă biruitoare în concursuri.

Rostim cu mândrie şi preţuire numele foştilor mari dascăli vâlceni şi îi cuprindem în dicţionarele enciclopedice.

De prea multe ori, despre ei, se vorbeşte la superlativ după ce nu mai sunt printre noi.

Este o datorie sfântă să le pomenim numele cu smerenie, dar e necesar să arătăm că ştim să-i preţuim şi pe cei care sunt printre noi şi pot fi modele umane.

De câte ori a apărut prilejul, ne-am preocupat să prezentăm personalităţi model pe care le-am cunoscut în diferite trepte ale învăţământului nostru.

In cele ce urmează, voi face o succintă caracterizare a personalităţii unui vâlcean, din învăţământul nostru superior, a cărei evoluţie am observat-o de douăzeci de ani, având ca repere: aspiraţia, truda, reuşitele în calitate de cercetător, de om de catedră (educator) şi de manager, profesorul universitar doctor şi decan, Dan Mircea Trană.

Este născut pe 1 mai 1954, în comuna Păuşeşti Otăsău, Vâlcea, într-o familie de profesori cu calităţi profesionale şi umane deosebite, preţuiţi de breaslă şi de foştii beneficiari ai educaţiei.

A avut în familie un mediu educogen favorabil, dar şcolarul Dan Mircea Trană s-a dovedit de mic cu sete de cunoaştere si cu un comportament prin care se întrezărea traseul de biruitor în competiţii cărturăreşti.
A schimbat mai multe medii social-educative, „adaptându-se” uşor. A făcut şcoala primară la Liceul din Băbeni, gimnaziul la Şcoala nr.4, din Râmnicu Vâlcea, apoi, Colegiul Naţional „Alexandru Lahovari”.

Şi-a luat licenţa la facultatea de Matematică - Informatică a Universităţii „Babeş Bolyai” din Cluj, unde a întâlnit noi modele umane cu rigoare si cu mentalitatea „lucrului bine făcut”, şi unde şi-a susţinut şi doctoratul.

A onorat mai multe locuri de muncă urcând prin concurs toate treptele instituţiilor respective, apoi şi-a găsit locul binemeritat la Universitatea „Spiru Haret”, din centrul Râmnicu Vâlcea.

Prin trudă şi merite, a parcurs, în foarte scurt timp, traseul gradelor universitare, câştigând concursuri: de asistent, de lector, de conferenţiar universitar doctor, de profesor universitar doctor, la facultatea de Contabilitate şi Finanţe. Ca manager, cu competenţe puse în evidenţă, conduce cu eficienţă, în calitate de decan al Facultăţii de Contabilitate şi Finanţe, după ce a căpătat experienţă prin treptele precedente în care a fost ales întâi ca secretar ştiinţific, apoi ca prodecan.

Întreaga familie a domnului Dan Mircea Trană lucrează cu oameni şi pentru oameni: soţia, Mariana Trană, medic primar valoros la Clinica Balneară din Călimăneşti, fiica sa Codruţa, medic preţuit, în Cluj, fiul Radu, cadru didactic universitar la Universitatea Spiru Haret.

Punctul forte al ascensiunii şi al câştigării tuturor concursurilor din treptele universitare este marcat de setea de cunoaştere cu spectru larg şi variat de informare, atitudinea de rigoare şi lucrul bine făcut, stăpânirea temeinică a metodelor şi strategiilor de cercetare ştiinţifică, utilizarea productivă a timpului disponibil (după obligaţiile de la catedră şi cele manageriale - de decan)şi valorificarea lui totală în cercetare ştiinţifică.

Şi-a valorificat rezultatele cercetărilor în elaborarea unor manuale şi cursuri foarte apreciate de către specialişti şi de studenţi dar şi în calitate de coordonator al unor lucrări colective. A publicat numeroase studii şi articole, a participat cu comunicări la reuniuni ştiinţifice din ţară şi internaţionale, are o foarte bogată prezenţă la emisiuni televizate, îndrumă studenţii care efectuează practica profesională şi pe cei care fac cercetări ştiinţifice.

Este o prezenţă cărturărească activă în mediul universitar şi cel vâlcean şi poate servi ca model semenilor.

Al. POPESCU – MIHĂEŞTI
(Profesor doctor Universitatea „Spiru Haret”)

GENERAȚIA ANILOR 60, UNA ÎNTEMEIETOARE DE CULTURĂ

Această generație născută în jurul anilor ’40 şi activă în anii ’60, care în copilărie a trăit cea mai puternică criză economică şi politică din istoria modernă a acestei țări (până în 1989), datorată urmărilor celui de-al Doilea Război Mondial; extremismului politic dinaintea şi de după acelaşi război; transformarii economiei capitaliste într-una socialistă; reconstrucției unei țări subjugate, dar care şi-a dorit întotdeauna independența, este una dintre cele mai valoroase din perioada postbelică (târzie), şi care cel puțin pentru 30 de ani a făcut ca România să fie printre cele mai agreate țări din sud estul Europei, de către mai toate sistemele economice şi politice ale lumii, atât economic, cât şi cultural...

Generația anilor ’60 a primit stalinismul comunist ca pe o marfă de import, cu o mână, şi l-a întors pe dos cu cealaltă (realizând un socialism - comunism specific), după sacrificii, dar şi cu mândria ancestrală a românului de nu a fi considerat prost.

Această generație a dat oamenii care au condus România la nivelul mediu al dezvoltării până în anii 1980, după care, unii au continuat drumul ascendent, alții au căzut zdrobiți de preludiul unei globalizări ce nu a mai suportat separația națiunilor prin „ziduri”, care nu a mai suportat politica tradiționalistă, cea de separație ideologică între rude de sânge, chiar frați...

După 1989, tot ea, generația anilor ’60 răzbate în timp şi în vremuri prin legile eticii şi moralei socotite şi învățate în familia interbelică, imediat postbelică, iar prin experiența acumulată în epoca socialismului, ea este şi va fi asemeni vârfului de lance, dar conservatoare, şi la bătrânețe, în, şi după anii 2010... Să folosim aşadar ceea ce putem lua şi învăța de la aceasta; ceea ce ne trebuie economic şi cultural.

Exemplele de personalități din generația (generic) numită a anilor ’60, vâlcene sunt multe, nume impresionante, cele mai multe dintre ele fiind răspândite în lume, dar, tot multe, încă, trăind (din fericire pentru prezent) în mijlocul nostru... Sigur, la Râmnic, la Bucureşti, la Cluj, la Craiova, la Piteşti...

Este datoria scriitorilor, cercetătorilor, să le facă (refacă) cunoscute, să refacă puntea dintre timpul trecut şi cel prezent, să aducă în lumină faptele real pozitive, fiindcă de cele negative (oricum trecute sau uitate) cei mai mulți dintre noi neam cam săturat...Iisus Hristos, pe cruce, ne-a învățat că timpul la viitor este mai important (deşi în Evanghelia după Matei ni se sugerează că prezentul este cel mai important)!

Ce ar însemna viața, dacă în fiecare dimineață am pune pe un cântar, în balanță, binele sperat cu răul întâmplat? Pe de altă parte, şi copilul, şi adolescentul trăiesc în față cu modele, permanent, aceştia, apelând la criterii de comparație...

Un model de personalitate, distinctă, cu un loc aparte în lumea artistică, este scriitorul Doru Moțoc, pe care noi, cei din anii ’70, îl cunoaşteam ca actor (era la modă şi cam printre cele dintâi arte în Râmnic – cele ale teatrului jucat pe scenă, şi operetei; familia Moțoc, tată şi fiu, fiind „piesă” grea), ca poet, apoi ca unul dintre cei mai reputați dramaturgi... Ca profesor de limba şi literatura română; pentru ca mai apoi, după 1989, să îl aflăm şi cadru universitar.

Dintre cei de aici, locali, cred că este omul trecut prin toate funcțiile administrative ale culturii vâlcene. Da, precum ciobanii din Băbeni, care nu au vrut să-şi părăsească niciodată locul adoptat (cum ne spunea chiar D. Moțoc, odată, la o întâlnire de suflet, rememorând întâlniri de la vechiul cenaclu „Casa de sub pădure” înființat şi condus de poetul Dragoş Vrânceanu, şi la care a fost şi membru fondator), aşa şi el a rămas aici, la Vâlcea, să ducă în spate această sarcină frumoasă, a Culturii...”Singura care rămâne”.

Cu teatrul său, Doru Moțoc a ieşit în lume, astăzi, fiind cel mai cunoscut artist vâlcean... Vor spune alții, poate: unul dintre cei mai cunoscuți dramaturgi români!

Pentru mine, totuşi, Doru Moțoc va rămâne acea sensibilitate vie, poetică, care s-a impus în cenaclul I.L.Caragiale, unde a fost, în anii ’70, şi preşedinte; atunci, când o trupă formată din mai tinerii George Țărnea, Felix Sima, George Achim, Daniel Medvedov, Tudor Popescu, Constantin Poenaru, subsemnatul şi alții, pornea la drumul lung al vieții dinspre întuneric către lumină, avându-l ca maestru şi model pe el; pe Doru Moțoc.

ÎN ACTUALITATE, TEATRUL LUI DORU MOȚOC

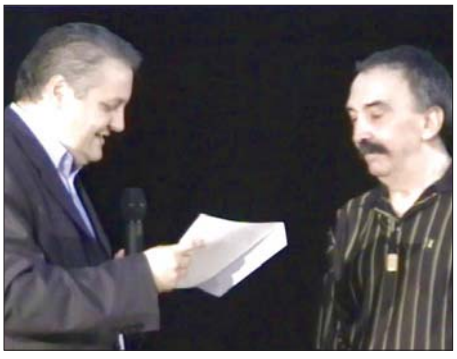

Moderna sală de cinema, dar şi de spectacol de teatru, din Ostroveni, cinematograful Flacăra, a găzduit în această lună o manifestare organizată de Teatrul Ariel, care a avut ca scop sărbătorirea scriitorului Doru Moțoc, anul acesta, în iunie, atingând pragul celor şaptezeci de ani. Cu această ocazie Teatrul “Al. Davila” din Piteşti (care i-a pus în scenă în stagiunea teatrală 2008-2009 piesa “Bust de femeie în lumină astrală”, regia artistică Matei Varodi) a dat o reprezentație…după spectacol, Doru Moțoc, oferind autografe pe noua sa carte, reprezentând în ediție bilingvă piesa de teatru “Cam târziu, domnule Godot! - Rather late, Mr. Godot!”. Cartea a apărut în Editura “Antim Ivireanul”, Râmnicu Vâlcea, 2009, şi a fost prefațată de editorul Ioan Barbu, având o postfață semnată de Petru Pistol.

“Bust de femeie în lumină astrală”

Teatrul din Piteşti i-a jucat de-a lungul timpului piesele, la rândul său, scriitorul vâlcean, contribuind la dezvoltarea pozitivă a acestui Teatru (între 1966 şi 1968,

D.Moţoc fiind secretar artistic al acestuia), dar şi redactor la revista "Argeş" din Piteşti.

Să mai amintim că Doru Moţoc este autorul volumelor de teatru: "Înainte de revărsatul zorilor" (1977), "Undeva o lumină" (1980), "Capcana" (1985), "Textul înainte de toate" (2004), "Provocarea" (2005) şi "Foca albastră" (2008), dar şi al volumelor de poezie: "Ce-a mai rămas" (1988) şi "Zece poeme de dragoste" (1999).

Personal m-a pasionat teza sa de doctorat "Maiakovski, dramaturgul", publicată în anul 2000, fiindcă îl consider pe autorul "Ploşniţei"unul dintre precursorii teatrului modern, aparţinând secolului XX, dar şi al poeziei moderne; ultimele lucrări ale scriitorului vâlcean realizează o punte între creaţia teatrală a poetului rus, şi, trecând prin zona profundă a lui Eugen Ionescu pune în realitate scenică aceste timpuri ale sfârşitului de secol XX şi început de secol XXI…

"Bust de femeie în lumină astrală" este o piesă de atitudine, reuşind să reliefeze o realitate atât de evidentă a acestui timp, la Geneva (într-o grupare a românilor de acolo) numit "preapocaliptic", mai ales în domeniul artelor plastice, unde rama şi semnătura unui tablou (la care nici nu ştii unde să-i pui agăţătoarea - cu tot avertismentul dadaismului) au ajuns să se liciteze la preţuri echivalente celor specifice podurilor suspendate peste marile golfuri şi strâmtori ale lumii…

Mai actuală decât oricând (însăşi legea monumentelor de for public – din 2005 - prevede ca din comisiile de aprobare să nu facă parte critici "pătaţi moral"!) piesa dă o lovitură "pescuitorilor" de succese efemere, artiştilor şi criticilor, care ascunşi după o diplomă "anacronică", ca timp şi conţinut, vor să cucerească Europa, naţiunea proprie, comunitatea locală, să înşele bunul simţ al oamenilor cinstiţi, proclamând (prin critică şi reclamă politică) opera capodoperă şi, pe autor, celebru.

Piesa trebuie jucată la Parlamentul României, la Parlamentul European, trebuie jucată în faţa celor care diriguiesc cultura, în faţa artiştilor de orice fel, toţi, dacă au o cât de cât minimă cultură, putând suporta realitatea dură relevată de dialogul celor câteva personaje…

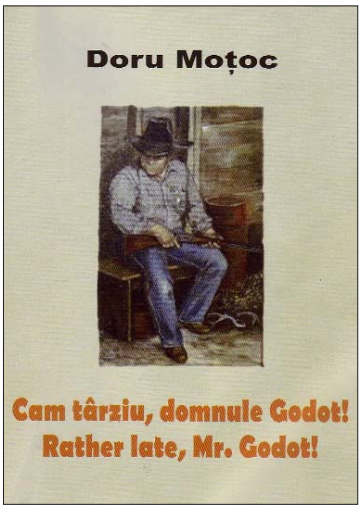

Sigur, piesa caută mesajul cu orice preţ; se suprapune peste realitate, de unde şi situaţia unor scăderi de ritm, de savoare a limbajului, cazul scenelor fără o minimă ficţiune, din păcate similar cu realul, mai ales postdecembrist, acela că valoarea artistică se judecă astăzi cu bani şi cu specialişti la jocul de table, cu zaruri şi puluri…

Piesa în conţinut valoric, ideatic, se prezintă ca o curbă "Gauss" întoarsă, reprezentând pe cât se pare, sus, în partea superioară a ramurilor, simţirea artistică, arta în sine, produsul; jos, în minimul inferior, s-ar afla gestionarea acestuia-produs lipsit total de potenţial, căci între ramurile curbei nu există decât vid.

Formidabile rolurile şi prestaţiile Ceraselei (Iulia Şerban) şi a "criticului de artă", a pictorului - personaj secundar…La ultimul, poate trebuia mai multă compoziţie actoricească şi fantezie scenică…şi scenografie. La fel şi scenele de mijloc, jucătorii de table.

În celelalte roluri: Lucian (Robert Tudor), Mimi (Luminiţa Borta), Valentin (Petre Dumitrescu), Delon (Dan Andrei), Mopsu (Adrian Duţă).

Scenografia a aparţinut Mirunei Varodi, regia tehnică: Emil Râpeanu; lumini: Cristea Florian; procesare media: Daniel şi Bogdan Dobrea; sunet: Albert Ileanca.

Rugăm conducerile celor două teatre vâlcene să pună în scenă, şi ele, această piesă, dar şi „Cam târziu, domnule Godot!", ultima – până acum (a lui Doru Moţoc), să le joace în limba franceză şi engleză atât la Bucureşti cât şi la Bruxelles.

„Cam târziu, domnule Godot!"

După reprezentaţia Teatrului din Piteşti cu piesa „Bust de femeie în lumină astrală", autorul a dat autografe pe noua sa carte de teatru, în română şi engleză (din ce în ce mai mult, iată, începe şi la noi tipărirea într-o limbă de circulaţie, deşi eu aş fi preferat limba franceză, pentru Beranger, care aparţine lui Eugen Ionescu-sigur, Godot este a lui Samuel Becket) intitulată „Cam târziu, domnule Godot!". Versiunea în limba engleză - Daniela Ionescu.

Şi fiindcă veni vorba de el, marele dramaturg însuşit de Academia Franceză, Eugen Ionescu a scris un astfel de teatru, încât mai mult ca oricare, dar mai puţin decât Shakespeare, l-a transformat într-o mare artă.

Godot, Godot, Dumnezeu şi Godot...Daisy, Jean şi Beranger - omniprezentul domn al lui Eugen Ionescu din „Ucigaş fără simbrie" şi „Rinocerii"; Beranger, care acum, în piesa lui Doru Moţoc, în secolul XXI, îl întâlneşte pe Godot ca într-o a Doua Venire...a unui Mesia! Da, Godot care vine de undeva de Sus, şi, invers ca la Prima Venire, care a Fost, devine om; înspre sfârşit, ca şi Beranger - personajul din „Rinocerii", îi preia locul şi cu carabina în mână are speranţa că va putea să salveze de la dispariţie Omul.

La fel ca în piesa „Bust de femeie...", unde starea de

fatalism al procesului de creaţie artistică apare ca evidentă (vezi şi un Pablo Picasso - cubistul, şi un Schonberg - dodecafonistul, piesa „Les Jocondes”, recenta punere în scenă de la Teatrul „Ariel”...), societatea omenească, pierzându-şi sensul acestei trăiri, noua piesă a lui Doru Moţoc pune pe tapet o altă rinocerizare a societăţii omeneşti; rinocerilor războiului dezumanizant, al secolului XX, opunându-le rinocerii noii revoluţii prevăzute de Jean Paul Sartre prin anii ‘68, rinocerizarea prin violenţă, crimă şi sex...

Textul noii piese de teatru este mai mult decât promiţător, se înscrie pe linia subiectelor savante despre realitatea şi destinul omului, aducerea personajelor principale din piesa lui Eugen Ionescu, transformarea lor inversă (inexistentă la Ionescu) lentă, biologică - ca într-un film de groază, din om în rinocer.

Aceste noi înfăţişări, în care graiul este pierdut, pierdută şi culoarea pielii, în care îşi face apariţia cornul dintre ochi, a rinocerilor cu apucături precum „tânăra” societate de astăzi, cea de a-şi arăta sexul în public, de a ucide, de a-şi ucide trupul cu însemne tribale venite dintr-o comună primitivă, ignorantă faţă de înaintaşi.

Dacă în piesa lui Ionescu carabina lui Beranger numai ameninţă, încercând doar ca el, singurul rămas om, să-şi dovedească voinţa de a rezista fascizării - şi Daisy, şi Jean, şi Papillon... colegi de serviciu şi iubită aderă la noua mişcare (fascistă,n.n) - în piesa lui Moţoc, Beranger ucide, se răzbună, este ucis (cu laserul), dar este prea târziu, întreaga societate este rinocerizată, rămânând speranţa în Godot, că, acesta sosit de „dincolo” va deveni om şi va apăra această (nouă pentru el) redută, pământul, precum un Cristos nerăstignit şi ajutat de o Daisy renăscută, folosindu-şi moralitatea rănită, precum o modernă „Maria din Magdala” din romanul Hannei Bota...

Textul, limbajul şi replicile personajelor, măiastru meşteşugite (cam ca în tonul personajelor lui Ionescu), este modern, dinamic şi pare completat de sugestiv, chiar – se simte - şi de mimic, ne prezintă un autor de teatru complex pornit spre universalitate, la care problematica depăşeşte zona regională a realităţii, ţintind în viitorul cu soare şi nori al destinului planetar...

(pcickirdan, cu modificări, articole apărut în CULTURA nr.16-17,2009)

(urmare din pag.11)

PROGRAM...

- Direcţia Judeţeană Vâlcea a Arhivelor Naţionale
- Societatea Culturală „Anton Pann”
- Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură

-Medalion aniversar: „Profesorul Dumitru Lazăr la 60 de ani”.
-Locul de desfăşurare: Sediul Forumului Cultural al Râmnicului
-Data şi ora: Vineri, 23 ianuarie 2009, ora 12:00
-*Organizatori*:
- Forumul Cultural al Râmnicului
- Societatea Culturală „Anton Pann”

-Luna FEBRUARIE -

- Masă rotundă:
„Un istoric pentru istorie – Titu Georgescu – 80 de ani de la naşterea sa”.

-Locul de desfăşurare: Amfiteatrul Universităţii „Spiru Haret” Râmnicu-Vâlcea
-Data şi ora: Luni, 23 februarie 2009, ora 11.00
-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Universitatea „Spiru Haret” Râmnicu Vâlcea
- Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură

-Bilanţul activităţii Forumului pe anul 2008 şi festivitatea de premiere a instituţiilor, societăţilor şi personalităţilor vâlcene care s-au distins prin rezultate performante în anul respectiv.
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” Vâlcea
-Data şi ora: Joi, 25 februarie 2009, ora 17:00
-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Academia Olimpică Română – filiala Vâlcea
- Primăria municipiului Rm- Vâlcea
-Partener:
- Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” Vâlcea

Luna MARTIE
-Simpozion cu tema: „Un patriot de prestigiu în rezistenţa anticomunistă - generalul Nicolae Rădescu” (135 de ani de la naştere).
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” Vâlcea

(continuare în pag.22)

CONSTANTIN ZĂRNESCU – CETĂȚEAN DE ONOARE AL RÂMNICULUI!

Constantin ZĂRNESCU este scriitorul clujan de origine vâlceană cu cea mai mare implicație în activitatea literară desfăşurată pe malul drept al Oltului, în zona Olteniei de nord. Este, într-un fel, mentorul din capitala transilvană a României a mai vârstnicilor şi mai tinerilor scriitori vâlceni, şi nu numai. Clujul nu ar fi avut farmecul spiritului tradițional românesc, etalat dintotdeauna, elitist, la nivel european, dacă Zărnescu nu s-ar fi născut la Vâlcea şi ar fi trăit şi creat la Cluj Napoca. Prin opera scrisă, el aparține tuturor neamurilor, dar ceea ce este mai interesant, dăruindu-se creativ spiritului universal dominant al Principelui Vlad Țepeş –Dracule Wyda – şi prin opera-i lirică dăruită în memoria acestuia, „Dracula în Carpați", Constantin Zărnescu este unicul poet român care impune în spațiul nostru mioritic, starea poetică în spirit shakespearean. Această lucrare, operă, care poate deveni lirică, Dracula în Carpați, dacă i se va compune şi muzica, va căpăta universalitate, odată, datorită eroului – Dracula, dar şi faptului că survine, este un răspuns, punerii în scenă a mai mult decât reuşitei opere rock „Mateiaş pe eşafod" compusă de românul ungur Peter Venczel din Cluj Napoca... Vâlcenii au datoria de onoare de a sprijini punerea în scenă a acestei opere...

Notă biografică

Constantin Zărnescu s-a născut în 24 martie 1949 în comuna Lăpuşata-Lădeşti, satul Zărneşti, județul Vâlcea.

Urmează liceul teoretic Alexandru Ioan Cuza din Horezu.

Absolvent, în 1972, al Facultății de Filologie romanică-secția italiană, a Universității Babeş-Bolyai din Cluj.

Din 1972 şi până în 1998, când se pensionează, este redactor la revista"Tribuna".

Actualmente este redactor şef la revista "Oraşul".

Cărți de autor

"Clodi Primus"- roman, 1974 (premiul Uniunii Scriitorilor-1975)

"Meda, mireasa lunii" - roman, 1979.

"Aforismele şi textele lui Brâncuşi", 1980, ed. II în 1994, ed. III în 1998.

"Regina Iocasta", tragedie politică, 1981, reeditată în l.engleză în 1983, l. română în 1989, premieră la tetrul din Tg. Mureş, 1991, l.franceză în 2003, experanto, Brazilia, 2004

"Teii înfloresc pentru Irina", roman, 1984, ed. II în 1992.

"Ieşirea la mare", roman, ed. Dacia, 1986

„Să nu te laşi de scris", nuvelă, 1993.

„Brâncuşi, cioplitorul în duh", antologie, 2001.

„Brâncuşi şi Transilvania",compendiu critic, 2001

„Brâncuşi şi civilizația imaginii", o sinteză asupra civilizației ochiului..., 2001.

„Ziua Zilelor", roman istoric (Marea Unire), 2002, reeditat 2003 şi 2008.

"Principele Dracula, Doctor Faustus şi Machiavelli", eseistică, 2002

"Dracula în Carpați", operă lirică, 2002

"Patimile lui Dracula", legende şi înscrisuri despre Vlad Țepeş, vol. 1, 2004

"Opera lui Brâncuşi" (lucrare aflată sub tipar)

Pe 30 aprilie, la Râmnicu Vâlcea, în Sala de Consiliu a Primăriei, în plină şedință a Consiliului Local, primarul Mircea Gutău a oferit titlul de Cetățean de Onoare al Râmnicului scriitorului Constantin Zărnescu, după ce la Cluj Napoca, cu o lună înainte, clujenii, şi vâlceni oaspeți, prieteni cu C.Zărnescu, l-au sărbătorit cu ocazia împlinirii vârstei de 60 ani!

La evenimentul decernării titlului de Cetățean de Onoare pe lângă întreaga suflare a Primăriei (primar, secretar, consilieri şi funcționari) au fost prezenți intelectuali de frunte ai oraşului Râmnicu Vâlceala, membri Forumului Cultural al Râmnicului, ai Societății Culturale „Anton Pann"...

Simion PETRE

Ileana GEORGESCU

REFLEXII

Cine citeşte cele trei volume « Tot un fel de istorie » apărute în anii 2001-2004 ale prof. dr. doc. TITU GEORGESCU, membru fondator al Forumului Cultural al Râmnicului, plecat dintre noi cu şase ani în urmă (28 iulie 2004), va fi marcat de unele adevăruri istorice, multe inedite şi trăite de profesor, care, prin semnificaţia lor, au o mare actualitate.

Reflexiile sale pun în lumină sensul lor istoric, educativ, moral, politic, social şi cultural, cu trimiteri directe la situaţia concretă a României postbelice şi a evoluţiei politicii internaţionale a acelei perioade.

Sunt cugetări de o mare profunzime filozofică având ca reper realităţile socio-istorice ce se perpetuează în universalitate.

Pentru exemplificări redăm câteva din reflexiile profesorului.

« Prostia nu doare, de ar durea, ar fi o jale de necuprins ! »

« Decât să înjurăm bezna, mai bine aprindem o flacără ! »

« Nu putem aştepta ca prostia să obosească. E neobosită ! »

« De ce sunt proştii atât de înfumuraţi ? Deoarece deştepţii sunt prea modeşti. »

« Politică mare înseamnă în primul rând cultură ! »

« Lipsa exerciţiului creierului şi o anume laşitate, cred că a cuprins o parte a intelectualităţii noastre, ceea ce se va resimţi în deceniile următoare ! »

« Lipsa unui fond cultural umanist poate împinge anumite cercuri de la naţionalism la accente şovine. »

« O neorenaştere în conştiinţa umană este obligatorie pentru întreaga omenire. Vom ajunge la ea depăşind şi capitalismul şi socialismul. Este însăşi cursul naturii evoluţiei societăţii umane. »

« Avem o singură patrie, restul sunt ţări, pe care le puteţi grada, eşalona ca mărime, nivel, forţă, chiar simpatie. »

« Patriile nu sunt regiuni, iar popoarele nu sunt populaţii. »

« Popoarele cu trecut scurt sunt cel puţin nepoliticoase. »

« Este înălţător pentru un popor creştin care îşi caută salvări dincolo de ură şi disperare. »

« O ţară mică trebuie să facă o istorie mare. »

« Popoarele sunt conduse, în acest final de secol, prin guvernări sau forţe care se află, ca intelect şi ca valoare sub medie. »

« Ce pigmei suntem cu zbaterile noastre mărunte, egoiste, pe lângă maiestatea naturii. »

« Când moare un poet, lumea e mai săracă. »

« Istoria nu are wikenduri ; ea se derulează cu răscruci ce deschid mari prefaceri. »

« Nu-i destul să vrei, ci să poţi să vrei şi să ştii să vrei. »

« Adevărul pur şi simplu ? Adevărul nu a fost niciodată pur şi mai ales simplu ! »

« O dictatură se poate instaura în câteva zile pe când democraţia cere timp îndelungat şi mereu înnoiri. »

« Găsesc în fiecare intelectual un purtător de flacără adăugată la luminarea viitorului. »

« Necunoaşterea trecutului înceţoşează viitorul. Cea mai corectă instanţă este ISTORIA. Ea nu iartă. »

« Suntem puţini pe ogorul istoriei, uniţi-vă ca să formaţi o orchestră simfonică. »

« Personal văd intelectualii de pretutindeni aşezaţi spre a gândi viitorul cu judecăţi deschise şi critice, ale fiecărei experienţe – capitaliste, semicapitaliste, social-democrate, socialiste, comuniste, europene, asiatice, americane, africane. De aici văd rezultanta conceptelor şi fundamentărilor teoretice ale strategiilor, programelor de traducere în viaţă a cerinţelor obiective, proprii noului Ev. Omenirea nu poate rămâne fără o perspectivă profund conştientizată...Găsesc în fiecare intelectual un purtător de flacără adăugată la luminarea viitorului »

« Dintotdeauna dialogul a fost tărâmul dezbaterii, comunicării imediate căutării prin conjugări ale gândirii. Monologul exprimă autoritatea, iar pentru ceilalţi aparenţe cu degenerări în alte direcţii. Civilizaţia omenirii a înaintat prin confruntări de idei, prin dialoguri ; dictaturile s-au sprijinit pe monolog. »

« De câţiva ani buni, partidul nu mai e partid ; se spulberă ca o păpădie şi rămâne mai ales partea amară. Partidul ca partid, dar Statul ?

Statul să-şi dea demisia din istorie atunci când nu ştie să-şi apere dascălii. »

Să ne amintim de Teodosie Rudeanu

De ceva vreme, la sfîrşitul lunii mai, comuna Galicea, prin conducerea sa şi cu implicarea intelectualilor, organizează serbarea anuală a localității. Anul acesta, în cele două zile, 30 şi 31 Mai, au fost programate mai multe evenimente. Forumul Cultural al Râmnicului, Societatea Culturală „Anton Pann”, Cercul de la Rîmnic „România Grădina Maicii Domnului”, Asociația Județeană „Cultul Eroilor”, Vâlcea şi Direcția Județeană pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu au fost invitate la Simpozionul cultural şi Religios „Teodosie Rudeanu, Logofăt, Cronicar şi Ctitor de Lăcaşuri Sfinte”, ajuns la a VII-a ediție. Din partea organizatorilor, în frunte cu Primarul Ion Năfliu şi viceprimarul Florea Udrea, preoții Ion Ungureanu şi Ion Tițu, alături de profesorii Laurențiu Floroiu şi Anton Ceauşescu, au fost prezentate importante comunicări, privind personalitatea marelui logofăt Teodosie Rudeanu. Menționăm că în prealabil simpozionului, la biserica Sfinții Apostoli Petru şi Pavel, din satul Valea Râului (de fapt la fostul schit Flămînda!) s-a oficiat parastasul de pomenire, la 338 de ani de la trecerea la cele veşnice a lui Teodosie Rudeanu, înhumat alături de soția sa Stanca în pronaosul acestei biserici.

Reprezentanții instituțiilor şi organizațiilor invitate, au avut intervenții de interes pentru publicul prezent la Simpozionul, organizat în Sala Căminului Cultural.

Moderatorul evenimentului, Directorul din acel moment al instituției de cultură județene, Florin Epure, a asigurat ca moderator desfăşurarea simpozionului, cu ponderarea intervențiilor şi implicarea a cât mai mulți participanți la dezbateri. Importanța evenimentului a fost pusă în evidență de Costea Marinoiu, Preşedintele Societății Culturale „Anton Pann”, Eugen Petrescu preşedintele Asociației Județene „Cultul Eroilor”, preotul Nicolae State-Burluşi fiu al văii Topologului şi unul dintre fondatorii Forumului Cultural al Râmnicului şi subsemnatul, în calitate de lider al Cercului de la Râmnic : „România Grădina Maicii Domnului”.

De mare preocupare s-a bucurat ideea îmbunătățirii lucrării : „Comuna Galicea – Vâlcea, (studiu monografic)” apărută la Editura „Festina” în 2009 sub îngrijirea autorilor : Emil Pârvulescu, Anton Ceauşescu, Mihaela – Marcela Pârvulescu, ca monografie a localității. Preotul, profesor Ion Titu, un animator special al acestui eveniment, a mulțumit autorilor pentru efortul lor deosebit şi s-a arătat plin de încredere în intelectualitatea acestei localități, dăruită de Dumnezeu cu mari personalități şi energii importante, care în mod sigur se vor concerta pentru binele tuturor şi al fiecăruia în parte.

Ideea de unitate a oamenilor, din toate satele componente, din toate branşele, mireni, preoți, indiferent de orientarea politică, se vădea într-un fel şi la acest eveniment public, unde se adunaseră la aceiaşi masă rotundă primari din mai multe legislaturi, de culori politice diferite, fără resentimente.

Evenimentul a reliefat nevoia dezbaterilor pentru o comunicare vie, permanentă, în arealul cultural mai larg, cum se arată Valea Topologului ca o adevărată punte între Argeşul voievodal, Vâlcea unei culturi a scrisului timpurie, Oltul unor neamuri boiereşti remarcabile în istorie : Drăgoieşti, Brâncoveni etc., punte ce trebuie refăcută la pretențiile veacului amețitor pe care îl trăim. Consonant acestui mesaj a fost eseul domnului Obogeanu, când ne atenționa asupra pericolelor pierderii cumpătului de ... neam, cu valori proprii.

S-a exprimat o dorință legitimă. Monumentul Eroilor, aflat în lucru să se înscrie şi el într-o inaugurare – eveniment, în folosul localității Galicea.

(M.S., publicat în POVESTEA VORBEI iunie, 2009)

Unitate de păreri la Forum?

Pare o contradicție în termeni! Unde mai încape diversitatea, dezbaterea, opinia contrară? Se vehiculează de ceva vreme acest deziderat, ca un obiectiv de atins, într-o armonie de tip, clasic, poate monocoloră… Oricum lumea este multicoloră, nu cum sugera un zugrav local, în fața unor preşcolari, chinuiți de primăvara, pe care o vedeau verde, înflorată viu, când mahărul artiştilor plastici, diplomați care pe unde…, îi va fi amendat că nu o percep în alb şi negru, văzând nefericitul în toți sugarii pe graficienii, lucrând cu creionul, cu penița în tuş, poate cu cărbunele, ca rimelul mămicilor, observat de micii artişti între două țâțe supte, adică în pauza lor de …şevalet. Vedeți? De gustibus şi coloribus se poartă şi în lumea naivă, iar restricțiile le pun cei ce îşi arogă canoanele. Să le fie de bine! Amintim că Forumul s-a născut şi pentru a amenda abuzurile instituite, pentru a schimba ceea ce s-a perimat, pentru a spune şi nu, în corurile sonore ale „dada –iştilor„ de profesie, acei cocoşați gata de mătănii, dacă se iveşte vreo oportunitate.

Unitatea nu înseamnă cârdăşie, ori mersul de-a împreună al cirezii! Să amintim aici unitatea spirituală veche a evreilor, simbolizată de Templul lui Solomon, pentru că tot suntem la sorocul reactualizării cu Paştele fiecărei primăveri. Cât templul şi-a făcut menirea, fără abatere de la ceea ce fusese convenit, el a dăinuit timpului. Când însă lucrurile s-au smintit, iar oamenii i-au deturnat funcția, acesta, în mod gradual şi-a încetat activitatea. Acum este o ruină, deşi informal, tradiția va fi fost perpetuată însă cu alt fel de oameni decât negustorii, scoşi cândva de Iisus Hristos, din casa lui Dumnezeu. Orice loc poate fi un templu, dacă se conduce după reguli morale şi oamenii sunt virtuoşi.

Într-o ordine morală instituită prin cuvântul fondator, scris în statut, atunci când îşi fac apariția… satanele, adică cei ce i-au slujit până la năpârlire, împărăției fără de Dumnezeu, în mod sigur apar problemele. Apar falşii prooroci despre care scriptura ne atenționează, să ne predice despre … faptele apostolilor, adică despre munca lor, per contrario, în interiorul propagandei atee. Un forumist, inspirat îi va fi numit „ Goebbelsi„ pe cei care, sigur nu se vor fi ridicat la statutul intelectual al marelui şi maleficului nazist. Sunt mulți travestiți în Forum, ca în toată societatea românească. Este firească prezența lor, cum şi dreptul la mântuire există pentru orice om care a păcătuit. Dar există o singură condiție. Una doar! Mărturisirea, nu travestirea păcatului ! Recunoaşterea prin asumare şi nu prin aruncarea vinei pe context, pe alții, întotdeauna pe alții! Ce să însemne jumătățile de măsură, în care ne scoatem pieptul în față cu realizările trecutului, din sâmbria satanei, amărâtul acela de salariu, luat pentru slujirea propagandei? Nu! Smerenia şi răbdarea nu este caracteristică acestui tip de om!

Cu ani în urmă, un om deosebit, va fi părăsit Forumul. Învățase smerenia şi răbdarea ca păstor la Frăsinei. Apoi destinul la purtat la şcoli înalte, unde va fi susținut un doctorat strălucit. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl va fi constatat vrednic şi l-a chemat la arhierie, apoi îl va fi împovărat, după capacitatea sa, să ne slujească pe noi, pe toți, creştinii ortodocşi ai Olteniei. Am fost contrariat atunci, când Irineu Popa Slătineanu, s-a recuzat fără supărare, dintre membrii activi şi din calitatea de lider executiv. Amintesc acest lucru actualului lider, că Înalt Prea Sfinția Sa nu era de acord cu maniera de lucru a unor confrați de-ai noştri, care angajau Forumul fără cunoştiința conducerii lui. Tot atunci am refuzat şi subsemnatul, calitatea de vicepreşedinte marionetă. Ceva îmi spunea că gestul IPS este un semnal ce trebuie urmat, pentru îndreptarea lucrurilor. Au fost atunci şi alte delimitări, dar le-am pus pe seama unor supărări de natură patrimonială. Nici Mântuitorul, într-un rar exces de supărare, nu va fi acceptat ca templul să devină loc de târg şi batjocură pentru cei certați cu principiile, descurcăreți pentru sine, cu mentalități de vătafi peste rezervațiile de oameni, ori iluzionişti gata să adoarmă gâsculițele întârziate pe la înaltele studii, ale unor instituții cu menirea fabricării contra cost a celor mai diverse tipuri de diplome.

Îmi amintesc observația, pertinentă de altfel, a unui om de presă, ajuns acum mare consilier cultural într-o prestigioasă instituție publică, privind diplomele la kilogram, şi constat că legitimarea nonvalorii în loc să fie amendată, de un forum care se respectă, am încurajat-o. Criteriul? Tocmai lipsa lui şi bunul plac al vreunui… senator de drept, cam acelaşi de-a lungul anilor. Au apărut în față aceiaşi farisei, care decenii de-a rândul au condus din oficina instituțiilor culturale, procesul izolării lui Dumnezeu şi al înlocuirii lui, cu tot felul de găselnițe cultural-sportive, pentru distragerea atenției. Lumea de azi nu ştie ce să mai creadă! De ce s-a murit prin închisorile politice? De ce au

fost interzise marile valori? Să facem azi statui culturnicilor de ieri, într-un fel mai subtil, chiar călăilor sufletului românesc? Nu cumva până la reformarea instituțiilor statului, cu eşaloanele unu şi doi, încă ne ieşite la pensiile, sigur… meritate, atitudinea înnoitoare trebuie să se manifeste şi să sprijine acest proces de normalizare? Se poate face acest lucru, poziționându-ne emoțional împotriva justiției? Sigur nu! Dar s-au găsit manipulanți de opinii, partizani ai unor redute politice, ori sperând la foloase financiare, nu prin probarea utilității publice, ci prin temenelele exersate şi altă dată cu succes.

Îmi vine în minte tâlharul care se mărturiseşte şi este mântuit chiar pe crucea Golgotei. Nu uit că Saul va fi prigonit pe Dumnezeu, înainte de a fi devenit Apostolul Neamurilor. O aflăm chiar de la el! Ce mărturisire mai completă s-ar fi putut concepe? Îşi va fi dat viața pentru noul său crez. Zilele trecute, comemorând un luptător adevărat pentru destinul actual al bibliotecii publice, pe regretatul Marian Creangă, un fost director câteva decenii la această instituție, deplângea dezinteresul factorilor, pentru construcția unui centru cultural în Vâlcea, uitând ca lipsa unui sediu al bibliotecii, multă vreme i se şi datora în parte, că acum alții, poate cei acuzați de dezinteres, au mai făcut şi un teatru, au înființat o filarmonică… Suspectă amnezia asta, ca şi permanenta responsabilizare a altora, ca şi când ca şef al unei instituții se lua salariul numai pentru că erai în schemă, ori pentru aclamațiile şi bătutul din palme.

Forumul nu trebuie să fie aservit politic nimănui. Trebuie să fie echidistant! A fost în pericol la un moment dat, ca smerită temenea vâlceană, la pulpana lui Ion Iliescu, când singurul vorbitor din Vâlcea, la simulacrul de Forum Național al Culturii, organizat cu ani în urmă la Ateneul Român, va fi fost de un penibil absolut. Cum să-ți iei angajamente în fața unui lider politic, acum evident controversat de un soi de fals patriotism şi cu afinități suspecte, şi să arunci la coş, în numele celor care vorbeai, ne mandatat de nimeni, autonomia unei organizații, care se constituise tocmai pentru a fi o voce ne îngrădită. Au fost acolo doar două persoane lucide, între cei ce au vorbit de la tribună: Octavian Paler şi ambasadorul Braziliei în România, Geronimo Moscardo. Noroc cu distanțarea pentru un timp a acestui…mare lider cultural local, de Forum şi trezirea unui secretar general lucid, care a făcut la timp declarația de echidistanță față de politic, deşi în anii electorali, erau mulți cei ce dădeau târcoale, ne mai ademeneau cu vreo … pomană nevinovată.

Forumul nu trebuie să fie loc de aciuare a tuturor refulărilor şi frustrărilor unde se poate năpârli şi apoi îmbrăca o haină nou nouță… fără pete. Unii caută aici un rost, o motivație materială, cam pe dos față de voluntarismul majorității, căutând calea secretă de-a nu se şti, în mod transparent costurile reale şi beneficiarii unor prestații neangajate şi ele la vedere. Pasiunea arginților lasă limpede loc şi compromisurilor unele la vedere fără cercetări speciale.

Forumul nu este editură nici instrumentul pentru recuperare întârziată a unei notorietăți ne manifeste altfel. Nu este trambulină pentru afirmarea nonvalorii, pentru că aici s-a aciuat un lansator de profesie, pe bandă rulantă, dar urmărind traseul noii personulități, departe până la hilarele diplome de excelență, ori discutabilele şi suspectele premii publice. Este aici suficientă protecția unei persoane, care se face luntre şi punte, să-şi impună ciracii, chiar dacă nimeni altcineva nu mai poate oferi o minimă referință. Ar fi în stare o astfel de persoană să premieze o persoană care va scrie, că ştie el că este valoros! Şi dacă el, ori un pitic apropiat lui garantează, pe cuvânt de onoare, (care o fi această onoare?) lucrurile dacă nu se acceptă, toți cei de față sunt nişte nesimțiți nerecunoscători.

Unitate la Forum? Cu cine şi în jurul cărei idei, unanim acceptată, dacă principiile nu se respectă şi nu este o voință fermă de a pune lucrurile în ordinea lor firească?

M.SPORIŞ.(28 03 2010)

(urmare din pag.17)

PROGRAM...

-Data şi ora: Joi, 26 martie 2009, ora 17:00
-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea
- Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc
-Parteneri: - Primăria oraşului Călimăneşti
- Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul" Vâlcea
-Medalion aniversar: Un fiu prestigios al Vâlcii – scriitorul dr. Nicolae Radu (75)

Luna APRILIE
-Dezbatere pe tema: „Conştiința națională la români în procesul globalizării".
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul" Vâlcea
-Data şi ora: Joi, 16 aprilie 2009, ora 17:00
-Organizator: - Forumul Cultural al Râmnicului
-Parteneri: - Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul" Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură

Luna MAI
-Dezbatere pe tema: „9 MAI – o zi cu dublă semnificație: Ziua Independenței României şi Ziua Europei".
-Locul de desfăşurare: Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
-Data şi ora: Vineri, 8 mai 2009, ora 11:00
-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
- Societatea Culturală „Anton Pann" Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură

Ziua Râmnicului. Complex de manifestări închinat

(continuare în pag.26)

ARTA MONUMENTALĂ A RÂMNICULUI - PREZENT ŞI VIITOR, DEZBATERE FORUM DESFĂŞURATĂ LA MUZEUL DE ARTĂ

ARTA MONUMENTALĂ A RÂMNICULUI, TRADIŢIE ŞI MODERNITATE
(Lucrare prezentată în cadrul dezbaterii)

Arta monumentală a unui oraş, a unei localităţi, există într-o simbioză absolută cu cea a arhitecturii şi, împreună, dau eticheta estetică a repectivei aşezări; demonstrează respectul cetăţenilor pentru timpul trecut şi pentru cel prezent.

Modernitatea, care nu este totuna cu modernismul, este acea însuşire atribuită unui produs de a fi în pas cu moda, respectând tradiţia, şi ea capătă o calitate valorică pozitivă atunci când vizează creaţia artistică, îmbogăţeşte iconografia acestui spaţiu, în cazul nostru, cel al artelor culorii şi al reliefului, al artelor plastice în general atunci când se tangentează spiritul vizionar.

Tradiţia, încadrarea într-o iconografie specifică, aparţinând trecutului, este „formula" care face legătura cu evenimentul şi fapta istorică. Ea contribuie la regenerarea unor estetici şi gândiri proprii sau din alt areal, le aduce în „clasicitatea" prezentului, şi le oferă modei timpului sub semnul modernităţii.

Sculpturile, monumentele din Râmnicu Vâlcea, mai mult decât în altă parte - opere de artă plastică, sunt o clară demonstraţie despre ce înseamnă în arta tridimensională, tradiţia şi modernitatea.
Această însuşire, rezultată prin cumularea celor două, este exprimată, odată, prin ansamblul întreg de monumente existente, dar şi prin cele câteva, clasice, reprezentative, programatice, care reuşesc să reprezinte Râmnicul pe orice meridian.

Oraşul de pe râurile Olt şi Olăneşti are cu ce se lăuda: este printre puţinele care a îmbrăţişat şi păstrat (chiar dacă printr-o gravă eroare ştiinţifică şi de principiu moral şi-a demolat vechiul şi negustorescul centru urban) ideea de monument de artă mai mult decât cea de monument comemorativ.

Statuile, aceste câteva, ţin cont mai mult de încărcătura estetică decât cea a unui conţinut programatic (exceptând realizările din ultimul timp, care, mai degrabă, sunt apanajul unor intenţii politice fără şansă de realizare estetică).

Iată, începând cu cele câteva lucrări reprezentative, în 1915, pe dealul Capela, acolo unde pădurea coboară până în centrul oraşului, într-o poziţie care domină pe o lungă rază această aşezare s-a ridicat statuia închinată eroilor căzuţi în războiul din care a rezultat Independenţa României, fiind executată, din blocuri de piatră, de către sculptorul Ioan Iordănescu.
Realizată într-o perioadă a istoriei moderne, prima între celelalte, statuia stabileşte declanşarea unei tradiţii, preluând linii din şcoala academică franceză, iar prin alura demnităţii şi inexistenţa unor modele replici, lucrarea se supune stării de modernitate specifică timpului respectiv. În impunerea sa, dimensiunea este determinantă...

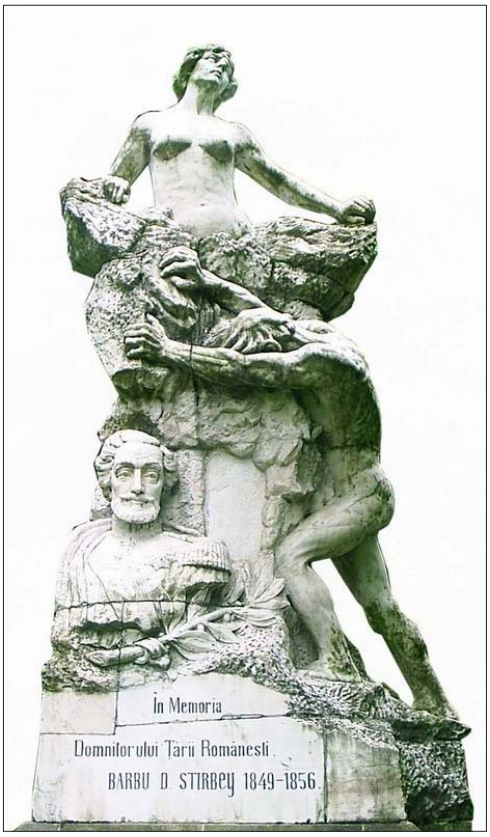

Grupul statuar din Zăvoi închinat domnitorului Gheorghe Ştirbei, executat în 1920 din blocuri de marmură de către sculptorul vâlcean C. G. Mihăilescu (profesor), îl încadrăm în acelaşi capitol de considerente critice, precum cel subliniat în cazul monumentului închinat Independenţei.

Lucrarea vibrează şi acum, după o sută de ani, rezistă oricărei tentaţii arhitectonice din jur.

Grupul celor trei monumente statuare, clasice, reprezentative, este definitivat cu statuia în bronz (1968), înfăţişându-l pe Mircea cel Bătrân, avându-l ca autor pe sculptorul Ion Irimescu.

Această lucrare îmbină fericit ideea de tradiţie în acelaşi timp cu cea de modernitate, căci este inspirată brut din iconografia domnitorului înscrisă în pictura murală, fiinţând la Mănăstirea Cozia, aproape copiată, şi, cu meşteşugite linii - suprafeţe şi volume prelungite, este redată modern în tridimensional fiind una dintre cele mai reuşite opere de artă, exprimând foarte bine implicarea în sculptură a simbolismului!
...

Modernitatea, astăzi, la Râmnic, este exprimată voluntar mai mult în lucrări ce ţin de domeniul ambiental, desfăşurate aleator în diverse spaţii. Mă refer, desigur, la lucrările cuprinse într-un program al celor „3R" şi la cele câteva volume figurate în piatră (definite ca ambienturi), în ambele cazuri, estetic, existând şi reuşite şi nereuşite. Un exemplu de nereuşită l-ar reprezenta acel „măr cu portal" instalat în inutilul scuar din centrul oraşului (util însă, poate, pentru viitor în vederea refacerii vechiului centru..., măcar

parțial). Nu același lucru putem spune despre celelalte lucrări în piatră, mult mai ambientale, din aceeași familie (parcul Mircea cel Bătrân, Tribunal-Biserica „Toți Sfinții”, Muzeul Județean...).

Alte nereușite mai sunt undeva, nu are rost să spunem unde, și ele „au făcut” parte din programul de revalorificare ale unor deșeuri materiale din Oltchim. Unele s-au demolat.

O notă specială, pozitivă, trebuie să acordăm compoziției (din intersecția de la Hervil, am numit-o, eu, „mască și față ascunsă”, o lucrare semnată Petre M. și care poate deveni reprezentativă pentru arta habitatului contemporan, precum și ansamblul de la Gară, de lângă parcul pentru copii, intitulat, tot de mine, „Joc de figuri geometrice cu mâini”.

Demne de remarcat (și mai mult decât atât!) sunt și cele două monumente: „Fântâna lui C. Brâncoveanu” din fața Primăriei, lucrare de sculptură și de arhitectură semnată (1913) de sculptorul profesor Constantin Mihăilescu și de arhitecții Anton Copetti și Raimondo Lampone, precum și bustul lui Anton Pann de la Casa Memorială cu același nume (1968, sculptor Mircea Ștefănescu). Fântâna lui Brâncoveanu, posibil una dintre cele mai reușite lucrări de acest gen, pare a fi o replică (ideatic) la mai vechea, dar nu și vetusta Fântână a lui Chir Filaret ridicată în 1784 și aflată în curtea Episcopiei.

Cred că nereușită este și lucrarea din fața Prefecturii, bustul lui Vintilă Brătianu așezat pe un soclu îmbrăcat în „foi” de faianță verde, dea dreptul neserios, ca și soclurile monumentelor recent inaugurate cu tam tam, bustul lui I.G. Duca și „proletsculptura”, în picioare, încercând să-l imite pe George Țărnea...

O întrebare, acum spre sfârșit mi-o pun firesc...Oare câte dintre aceste monumente, ultime, au avizul „comisiei naționale pentru monumentele de for public”? Sau de ce ne-a mai trebuit o asemenea fantezistă comisie, care să decidă printr-o inoperantă lege (cea a „monumentelor de for public”)? ...Și pentru că trebuie să mă refer și la viitor (mi s-a impus, doar, prin tematică): cum este posibil ca o comisie de la București, unică, să aprobe modul cum vrea să-și reprezinte o comunitate din Sighet sau Ocnele Mari, trecutul, prezentul sau viitorul?

18 06 09

DOCTOR GH. SABIN – CTITOR AL MONUMENTULUI INDEPENDENȚEI DIN RÂMNICU VÂLCEA

Joi 26 noiembrie 2009, la Biblioteca Județeană , ora16, Forumul Cultural al Râmnicului organizează simpozionul “Dr. Gheorghe Sabin (1853-1929) un mare patriot, un medic de excepție, un excelent senator și prefect de Vâlcea – 80 de ani de la trecerea în neființă”. Alexandru Popescu Mihăești, profesor universitar și președintele Forumului Cultural va deschide și modera simpozionul, la care vor avea comunicări: Gheorghe Dumitrașcu – istoric (O personalitate de prestigiu pentru eternitate-Dr. Gheorghe Sabin), Adrian Pătrulescu - președintele Colegiului medicilor Vâlcea (Un profesionist vâlcean de excepție în medicina românească-Dr. Gheorghe Sabin), Dumitru Andronie – directorul Arhivelor Vâlcea (Contribuția Dr. Gh. Sabin la modernizarea Râmnicului și a județului în calitate de prefect de Vâlcea), Gheorghe Anuța - medic (Contribuția dr. Gh. Sabin la memorialistica românească), Petre Cichirdan-publicist (Gheorghe Sabin-ctitor al Monumentului Independenței din Râmnicu Vâlcea), Titi Mihai Gherghina (Imagini din Râmnicul de altădată).

Născut în 16 februarie 1853, în județul Neamț, Gh Sabin se înscrie în 1875 la Facultatea de Medicină din București fiind voluntar în formațiunile sanitare ale armatei române pe timpul războiului de Independență din 1877 - 1878 și, care, “a devenit un model prin curajul și devotamentul său...” (Epopeea independenței României în conștiința vâlcenilor, Gh Dumitrașcu, Ed “Almarom”, Râmnicu Vâlcea, 2003, pag. 332).

În 1880-1881 a fondat revista “Spitalul” (o primă revistă înființată de, și pentru studenți), iar în 1881 obține titlul de doctor în medicină; între 1881-1884 este medic de plasă la Horezu, unde deschide și primul spital rural (Gh. Dumitrașcu, Ep. Ind. României...Ed. Almarom...).

1883 – 1895, medic primar al Județului Vâlcea; 1894-1895, medic primar al Râmnicului; 1895, senator de Vâlcea –

Partidul Conservator; 1904-1907, prefect de Vâlcea; 1910-oct. 1912, din nou prefect de Vâlcea, apoi, până în 1915 din nou senator...

Doctorul Sabin, prefect de Vâlcea, a fost autorul moral al Monumentului Independenței, cel care din 1915 tronează, vizibil chiar de la intrarea dinspre Argeş în Râmnicu Vâlcea, devenind una dintre mărcile de mare valoare artistică ale oraşului nostru...

Lucrarea doctorului Sabin, aceea de a susține material şi ideatic această realizare de artă monumentală (definitivată în mai 1915 de sculptorul Ion Iordănescu, din Craiova) este oglindită în broşura "Darea de seamă a monumentului Independenței din Râmnicu Vâlcea", apărută în 1915, şi reeditată în cadrul lucrării amintite mai sus "Epopeea Independenței României...", Ed Almarom.

Lucrarea, "Darea de seamă...", este un document de excepțională valoare, model de cum trebuie lansată, aprobată, construcția şi costul unui monument... Atenție: este scrisă la 1915, când, nu doar numai „specialiştii" puteau gândi un asemenea monument!

În februarie 1912 prefectul Gh Sabin adresează Ministrului de Război rugămintea de a institui o comisie care să aleagă pentru monument, dintre proiectele adunate de la diverşi sculptori, pe "cel mai potrivit". Îl informează că are suma de 15 807 lei strânsă pentru această lucrare...Comisia va acorda locul I şi locul II machetelor care vor fi premiate cu 15 000 lei respectiv cu 400 lei. Sculptorii convocați pentru concurs au fost: Paciurea, F. Stork, Bălăcescu, Spaethe, Mirea, C. Mihăilescu, Filip Marin, Iordănescu, Pavelescu şi Aristide Iliescu.

Ministerul de război a numit o comisie formată din: General Boteanu, Tzigara Samurcaş (n. 1872, urmează studiile liceale la Bucureşti. În 1892 este numit „custode preparator" la Muzeul de antichități, condus de Grigore Tocilescu. În 1893 pleacă la studii în Germania, la Universitatea din München, pentru a studia istoria artei, fiind sprijinit de Regele Carol I, la sfaturile lui Alexandru Odobescu), Emil Lahovary (om politic, 1855 -1930).

După predarea proiectelor, comisia a deschis plicurile celor premiate şi la locul I s-a aflat numele lui Ioan Iordănescu şi la locul II, numele profesorului C. Mihăilescu, de la Gimnaziul din Râmnicu Vâlcea.

Se încheie contractul cu sculptorul Iordănescu la 28 04 1912 "pentru a face un monument de piatră după modelul adoptat de comisiune cu modificările ce acesta le va aduce când lucrarea va fi efectuată din pământ în mărime naturală". Termenul de predare este 10 11 1912, iar "piatra întrebuințată să fie din carierele de la Albeşti, jud. Muscel". Lucrarea, datorită ploilor din 1912, a fost terminată în primăvara lui1914. Fiindcă s-a mai adăugat o placă din bronz cu numele eroilor din cel de-al doilea război balcanic (407 lei) a rezultat suma de 18 807 (15 000 + 400 + 407).

A urmat amenajarea locului monumentului, prin construirea zidului de piatră (tot de Albeşti), a postamentului, a ornamentului zidurilor, fântânii, care a costat 48 284.32 lei, din care 7 376,70 a reprezentat costul broşurii "Amintiri din războiul Independenței" (200 pagini, 18 000 de exemplare)scrisă de acelaşi Gh. Sabin pentru a procura banii necesari construcției zidului... Această a doua parte a lucrării a fost executată de meşterii italieni conduşi de antreprenorul în lucrări publice A. Copetti.

NOTA: şi monumetul Independenței şi cel închinat lui Barbu Ştirbei, din Zăvoi, au fost cioplite din bucăți piatră (primul) şi bucăți marmură (al doilea) de către maeştri cioplitori italieni...(parțial, Memorii-C.C.Popian, vol II, p 406, 2009).

Lucrarea monumentală închinată eroilor pentru Războiul de independență de pe Dealul Capela, este una care reprezintă clasicismul românesc, de influență franceză, în piatră de Albeşti, şi reprezintă artistic, simbolic, o Românie tristă, dar mândră de jertfele aduse pentru independența şi demnitatea ei de către ostaşii români morți pe câmpurile de lupta de la Grivița şi Plevna...Este o "Românie" frumoasă, nudă, ca şi cea de la monumentul care tocmai începea să se construiască în parcul Zăvoi (tunsoare scurtă, chip aproape identic) şi care s-a dorit liberă şi independentă încă din timpul lui Barbu Ştirbei (la începutul

de secol XX în Oltenia, existând aproape un cult pentru Barbu Ştirbei: a ridicat teatrul din Bucureşti, a redeschis şcolile închise în timpul revoluției de la 1848, a îmbunătățit Regulamentul Organic cu privire la țărani), sculptura din Zăvoi, aparținându-i lui Constantin Mihăilescu. Ambele lucrări au inclusă în alura proprie ideea de modernitate a timpului, emanciparea femeii, naționalismul romantic, simbolul - ea, față de altele ale timpului - îmbrăcate în voaluri şi cu părul lung, din materiale greoaie (bronzuri), fiind de cel mai înalt rafinament şi sensibilitate artistică... Sunt două lucrări de artă, în primul rând, capodopere ale genului, transformând Râmnicul întrunul din puținele oraşe din țara noastră care au monumente (din piatră şi marmură) de artă, reprezentând perioada clasică (din arta românească), şi acesta nu este puțin lucru...

Monumentul din Zăvoi, al cumnatului lui Iordănescu ("Memoriile lui C.C.Popian"-vol. II, p 406), Constantin Mihăilescu, este executat după cel al Independenței, ambii sculptori, modelând în lut armat machetele la scară naturală, apoi cioplitorii italieni conduşi de A. Copetti (vezi şi Brâncoveanu din fața Primăriei Râmnicului) au fragmentat lucrarea după bucățile de piatră şi marmură pe care le-au avut la dispoziție şi au cioplit pe detalii, montându-le mai apoi în ansamblu…Nu oricine se pricepea la asemenea tehnologie… Monumentul din Zăvoi, parțial (nudul de bărbat, dar cu alură mai însemnată, demonstrând viguarea excepțională a lui C. Mihăilescu), este inspirată, faptic (nu ştim dacă nu el i-a sugerat sculptorului craiovean, desenul) de lucrarea lui Iordănescu din Craiova, cea închinată lui Ioan Maiorescu-la cercetarea noastră nu am depistat anul execuției acestei lucrări şi pe care o prezntăm alăturat…(am aflat ulterior: 1911-1913 n.n, 24 07 10).

Fragment din "Dare de seamă a monumentului independenței din Râmnicu Vâlcea" apărută sub formă de Broşură în anul 1915 şi republicată în "Epopeea independenței României în conştiința vâlcenilor" de Gheorghe Dumitraşcu, ed. Almarom, 2003, p. 379.

„... Am scris tot astăzi D-lor sculptori notați pe contra pagină, rugându-i să vă prezinte machete şi planurile ce vor întocmi după indicațiunile ce le-am dat, până la 15 Martie a. c. cel mai târziu.

Comisiunea va putea acorda şi două premii cel mult de 200 şi 400 lei, dacă lucrările presintate vor merita aceasta. Sculptorii la care m'am adresat au fost: D-nii Paciurea, F. Stork, Bălăccscu, Spaethe, Mirea, C. Mihăilescu (R.-Vâlcea), Filip Marin, Iordănescu, Pavelescu (Florentz - Italia) şi Aristide Iliescu).

Domnilor sculptori le-am trimis planul de situație al terenului şi toate datele ce mi le-au cerut unii din D-lor.

Ministerul de răsboi primind propunerea mea a desemnat ca să facă parte din comisiune pe D-nii General Boteanu, Tzigara-Samurcaş şi Emil Lahovari ca reprezentant al județului Vâlcea.

La expirarea termenului acordat sculptorilor pentru prezentarea lucrărilor, comisiunea s'a întrunit la Ministerul de răsboi şi a ales din toate proectele şi machetele depuse două: una destinată a fi aprobată şi pe cea de a doua pentru a fi premiată cu patru sute lei. Deschizându-se plicurile care conțineau numele autorilor acestor două lucrări s'a găsit că prima e a sculptorului Iordănescu, iar cea de a doua a D-lui C. Mihăilescu, profesor la gimnaziul din Râmnicu-Vâlcea. De cele constatate s'a încheiat cuvenitul proces-verbal care a rămas în arhiva Ministerului de răsboiu.

în contractul ce am încheiat cu D-l sculptor Iordănescu la 28 Aprilie 1912, am prevăzut ca pentru suma de 15.000 lei, D-sa să facă un monument de piatră după modelul adoptat de comisiune cu modificările ce acesta le va aduce când lucrarea va fi efectuată din pământ în mărime naturală. Termenul de predare 10 Noiembrie 1912, iar piatra întrebuințată să fie din carierele de la Albeşti, județul Muscel.

Timpul ploios din 1912, când parte din carierele de piatră din Albeşti au fost inundate, evenimentele din Balcani şi lipsa de vigoare, au contribuit ca lucrarea să nu fie terminală nici în 1912, nici în 1913, ci tocmai în primăvara anului 1914…"

(urmare din pag.22)

PROGRAM...

primei atestări documentare a Râmnicului şi celei de a 620-a aniversări a localității ca oraş.

<u>În context</u>:

-Sesiune ştiințifică: „Râmnicul în istoria şi cultura națională".

-Locul de desfăşurare: Primăria municipiului Râmnicu-Vâlcea

-Data şi ora: Marți, 19 mai 2009, ora 1100

-Organizatori: - Primăria municipiului Râmnicu-Vâlcea

- Forumul Cultural al Râmnicului
- Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
- Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură

-Medalion aniversar: „Preotul Nicolae State Burluşi la 60 de ani".

-Locul de desfăşurare: Episcopia Râmnicului – Sala „Sfântul Antim Ivireanul" a Complexului cultural

-Data şi ora: 18 mai 2009, ora 17.00

-Organizatori:

-Forumul Cultural al Râmnicului

- Societatea Culturală „Anton Pann" Vâlcea

(continuare în pag.30)

S. O. S. TERRA

Schimbările climatice globale şi efectele lor catastrofale

Gheorghe PANTELIMON

Se cunoaşte că în luna decembrie 2009 s-a desfăşurat la Copenhaga a 15-a Conferinţă ONU privind Schimbările Climatice. Deşi în anul 2012 expiră Protocolul de la Kyoto nu s-a ajuns la un numitor comun şi nu s-au stabilit obiective precise, printr-un tratat, pentru diminuarea gazelor cu efect de seră, care generează încălzirea planetei şi schimbările climatice.

Cu toate acestea, cei peste 100 de şefi de stat care au participat la această reuniune au acceptat limitarea creşterii temperaturii globale la 1,5 – 2 grade Celsius. Studiile recente arată însă că acest obiectiv, agreat de participanţii la summit-ul climatic din Danemarca, va fi dublat până în 2100, ajungând la 4 grade Celsius. Cotidianul britanic „The Guardian" a anunţat că potrivit unei analize de monitorizare a emisiilor toxice efectuată recent în 60 de ţări care concentrează şi marile economii ale planetei, Pământul se îndreaptă spre o creştere a temperaturii medii de aproximativ 4 grade Celsius.

Un alt studiu realizat de organizaţia Climate Analytics, din cadrul Institutului Potsdam din Germania menţionează că „nu există nici o şansă" ca guvernele lumii să menţină creşterea temperaturii sub 2 grade Celsius, fiind posibil ca până la sfârşitul secolului XXI, aceasta să fie de 3,5 grade Celsius. Efectele încălzirii globale sunt în corelaţie directă cu valoarea pe care o va atinge temperatura medie. Astfel, potrivit prognozei din 2007 a Panelului Interguvernamental pentru Schimbările Climatice (IPCC), o creştere de peste 2 grade Celsius ar determina o mărire uşoară a producţiei de cereale la latitudinile mijlocii, datorită ploilor şi vremii mai calde, dar pe termen lung, secetă şi inundaţii severe, creşterea mortalităţii datorită unor afecţiuni cauzate de valurile de căldură, de uragane, furtuni, foc şi secetă. De asemenea, ar exista riscul extincţiei de până la 30% la anumite plante şi specii de animale, precum şi al topirii masive a calotei glaciare din Groenlanda.

Vedere din Copenhaga

La o eventuală creştere a temperaturii de 4 grade Celsius efectele vor fi dezastruoase. Printre acestea se numără inundaţiile catastrofale, eroziunea, poluarea apelor, valurile de căldură, seceta ş.a. Producţia de hrană va scădea la toate latitudinile, va creşte riscul de foame pentru populaţie, bolile contagioase se vor răspândi în noi regiuni, se vor pierde până la 30% din zonele umede, mediu în care trăiesc numeroase specii de plante şi animale, se vor topi aproape în întregime gheţarii din Groenlanda, şi va creşte nivelul Oceanului Planetar pe termen lung, cu doi până la şapte metri. Cercetătorii americani sunt alarmaţi de faptul că stratul de gheaţă din Oceanul Arctic a atins cele mai joase cote din ultimele milenii. Topirea gheţii arctice a început în secolul al XX-lea şi s-a accentuat în ultimii 30 de ani, din cauza creşterii temperaturii în zonă, ca urmare a acumulării gazelor cu efect de seră în atmosferă.

Centrul Naţional pentru Date Climatice American susţine ca în luna mai 2010, banchiza arctică s-a topit cu 50% mai repede decât în mod obişnuit în această perioadă.

Evoluţia temperaturii pe Terra confirmă încalzirea globală şi faptul că 2010 este cel mai cald din istorie. Astfel, primele 5 luni ale anului 2010 au fost cele mai calde de la începutul măsurătorilor, din 1880, iar temperatura combinată a Pământului şi a oceanelor, din ianuarie pâna în mai a fost cu 0,68 grade Celsius mai mare decât media secolului al XX-lea.

De la începutul anului 2010, planeta noastră s-a încălzit în Canada, în nordul Statelor Unite, în sudul Groenlandei, în Africa de Nord, în Asia de Sud-Vest, în Siberia şi în sudul Australiei. Potrivit datelor cuprinse întru-un raport al aceluiaşi Centru American, în lunile martie, aprilie şi mai s-au înregistrat temperaturi care nu au mai fost atinse vreodată.

Şi în luna iulie s-au semnalat temperaturi foarte ridicate în Europa Sudică, Vestică şi Centrală ca urmare a valu-

lui de căldura care a afectat aceste regiuni. În Spania acestea s-au apropiat de 40 de grade Celsius. În Marea Britanie primele 6 luni ale anului au fost cele mai secetoase, după 1953, iar în nord-vestul ţării s-a înregistrat cea mai severă secetă, după 1929. Belgia s-a confruntat cu probleme în aprovizionarea cu apă din cauza secetei şi a caniculei. Temperaturile au atins valori de 40 de grade Celsius şi în Germania. Vreme toridă, a fost şi în Rusia. La Moscova şi în vestul Rusiei, în iulie 2010, mercurul din termometre a indicat 37,2 grade Celsius, temperatură neînregistrată de când se fac monitorizări, în august peste 40 de grade Celsius, provocând incendii pe 120 mii ha, iar cea mai severă secetă care a lovit ţara în ultimii 100 de ani a distrus 10 milioane hectare de terenuri agricole. Canicula nu a ocolit nici SUA şi Canada. Temperaturile ridicate au fost cauza creşterii numărului de decese în rândul populaţiei. În alte ţări, precum România, China, Ucraina, Franţa, Pakistan, Republica Moldova, ş. a., în iulie 2010, s-au produs inundaţii devastatoare, soldate cu pierderi de vieţi omeneşti.

Specialiştii susţin că trebuie evitată, cu orice preţ, creşterea temperaturii cu 2 grade Celsius, ceea ce presupune scăderea emisiilor cu până la 30%, însă a apărut o barieră majoră din cauza multor state, printre care Canada şi ţările U.E. care au declarat că nu intenţionează să-şi diminueze obiectivele, în această direcţie, până când SUA nu stabilesc reduceri semnificative.

Speranţele se îndreaptă spre Conferinţa ONU privind Schimbările Climatice care va avea loc în luna decembrie 2010 la Cancun, în Mexic. Alături de alte organizaţii neguvernamentale, Forumul Cultural al Râmnicului este implicat în activităţi de informare a populaţiei despre problemele globale cu care se confruntă omenirea, un loc important fiind ocupat de încălzirea climei şi efectele ei distrugătoare şi considerăm că a sosit momentul unor decizii majore, responsabile, pentru a preveni un dezastru care ameninţă planeta noastră.

„Planeta este în pericol! Uitaţi-vă ce frumoasă este! Dar încă nu e prea târziu, mai putem să o salvăm…”

Haiducia pe Valea Lotrului

pr. Nicolae MOGA

Una din formele de luptă socială a fost haiducia. Hoţi rebeli, infideli, lotreni în vremuri trecute erau consideraţi aşa zişii haiduci, care uneori, în anumite situaţii numărau în rândurile lor chiar pe unii săteni. În jurul cetelor de haiduci se vor aduna cei nemulţumiţi de asuprirea şi stăpânirea străină. Ei nimicesc cetele răzleţe ale turcilor cu ajutorul populaţiei locale, sprijiniţi cu topoare şi ciomege. De reţinut că în vest, statul şi cetăţenii se coalizau împotriva lor: în est tâlharii şi cetăţenii se uneau împotriva statului (personificat de turci).

Haiducia ca formă veche de luptă, a fost folosită şi în Dacia. De obicei haiducii sunt numiţi în documentele vremii, tâlhari sau răufăcători. Ei se refugiau în codri, în munţi de unde coborau individual sau în cete şi atacau.

În unele defilee sau locuri strâmte pe unde drumul trecea, se iveau aşa numiţii “haiduci”, tâlhari care trăiau de pe urma atacurilor asupra negustorilor în trecere.

Domenico Sestini în 1780 trecând prin Lovişte spunea că, aceasta era bântuită de tâlhari şi că el însuşi a întâlnit un transport din aceştia, condamnaţi la moarte. Dă chiar numele unui haiduc, Dăianu.

“Cartea pentru hoţi” din 8 mai 1795, către ispravnicii judeţului Vâlcea, este îndreptată nu numai împotriva slujbaşilor de la judeţ şi de la plaiuri, ci şi a localnicilor, pârcălabilor “şi cei care sunteţi părtaşi şi caimacani ai statului, sindiilor şi senilor, cârciumarilor după la drumuri şi prăvăliaşilor de la târguri, nu veţi rămânea de acum înainte, făr-de osândă, dacă nu vor da în vileag pe tâlhari. Pe sătenii, pârcălabii şi păstorii care ascund hoţii “să-i ridice cu pază, să-i trimită, la dumnealui caimacan al Craiovei” unde, cercetându-i, să-i trimită la ocnă.

Oamenii stăpânirii i-au numit “hoţi-tâlhari”, dar poporul a văzut în ei pe răzbunătorii atâtor suferinţe îndurate, i-a ocrotit şi le-a făcut loc în legende.

Tradiţia bandelor de haiduci este păstrată până astăzi într-o formă idealizată şi cu o aureolă romantică. Ei sunt văzuţi şi prezentaţi ca fiind cele “mai conştiente forţe”, ai “principiilor justiţiei sociale” şi luptători, apărători şi răzbunători ai poporului. Un haiduc a definit idealul haiducesc în acest fel: “Noi suntem trimişi de Dumnzeu să-i apărăm pe cei săraci şi să-i pedepsim pe răufăcători… Haiducul trebuie să fie salvarea poporului, să-i ocrotească pe săraci şi pe văduve, să-i consoleze pe cei fără apărare”. Faptele haiduceşti apăreau ca “rele” numai din punctul de vedere al turcilor şi al exploatatorilor, pe când poporul le privea cu alţi ochi, iar haiducii le săvârşeau cu conştiinţa că sunt fapte bune.

Ceata de haiduci avea anumite principii şi reguli foarte stricte de un caracter totuşi mai puţin decât militar. Ea se aduna primăvara, odată cu înverzirea codrului şi se dispersa toamna, la căderea frunzelor. După săvârşirea vreunei isprăvi, ceata se împrăştia total sau parţial sau se deplasa într-o altă regiune, cu scopul, bineînţeles, de a-i deruta pe urmăritori. Haiducii se adăposteau sub stânci, în peşteri, în tufişuri, în crânguri, sub maluri, poposeau prin poienile codrilor, căutând să fie în apropierea apei sau a unui izvor. Erau înarmaţi cu arcuri, lănci, pistoale, puşti.

Haiducia îşi găseşte un perimetru larg de desfăşurare,

căpătând amploare deosebită în special în teritoriile cotropite de otomani sau habsburgi.

În Oltenia au apărut primele forme organizate de luptă împotriva nedreptăţii sociale de tot felul, pe la începutul secolului al XlX – lea. Aceste cete erau compuse din diverse pături sociale, care luau de la bogaţi şi împărţeau la cei săraci. Uneori banii din aur pe care ei îi luau de la cei înstăriţi, erau îngropaţi, în locuri de ei ştiute şi dacă aceştia mureau, locul respectiv, spun bătrânii, era uşor de recunoscut şi de găsit, prin "jocul banilor" sau "jocul aurului". Când haiducii erau somaţi de aproape, de potere ca să-i prindă, ei nu se predau. Se jurau între ei, înainte, că nu vor umbla să dezgroape comoara până nu vor fi toţi, cei care au împărţit-o. Unii dintre bătrânii mai în vârstă spun că în noaptea Învierii (odată la şapte ani), acei banii "joacă", emanând o lumină materială deasupra locului unde sunt ascunşi, spărgând astfel "încuietorile secretului". "Jocul banilor" este o credinţă populară foarte vie în memoria celor în vârstă.

Amo haiduc (E.L.)

Multe locuri din cuprinsul Loviştei amintesc de trecerea haiducilor pe aici. Haiducia este foarte strâns legată de însăşi viaţa poporului încât aproape că nu există vreun ţinut care să nu amintească de ei, şi avem, nume de locuri ca: Mormântul haiducului, Fântâna haiducilor, Piscul haiducului, Poiana "hoţilor", Peştera haiducior, care probează urme ale celor care au haiducit pe aceste meleaguri.

Haiduci mercenari unguri (E.L.)

Chiar numele aşezărilor de pe Valea Lotrului sunt păstrătoare de legende cu haiduci şi isprăvile lor. Alţii spun că n-au fost haiduci, ci crescători de vite. Toponimele Brezoi, Mălaia, Ciungetu, Voineasa şi hidronimul Lotru sunt denumiri care au o istorie copleşitoare. Legenda acestor locuri este relatată de Petre Droc, din Voineasa în anul 1933, astfel: "După ce vechilor haiduci li s-a urât cu haiducia, plăcându-le lor mult locurile pe unde au umblat atâta vreme şi mai ales plăcându-le apa Lotrului, care e mai bună de băut ca una de izvor, au rămas pentru totdeauna pe aceste locuri. Dar n-au rămas toţi la un loc, ci s-au împărţit în patru cete mai mici, cu câte un vătaf peste ei, aşezându-se în patru locuri. O ceată care avea în frunte pe Voinea, s-a aşezat unde e Voineasa astăzi; alta în frunte cu Ciungu, la Ciunget, în ascunzătoarea de acolo; vătaful Mălai şi cu a lui ceată s-a aşezat în luncile unde este astăzi Mălaia, iar ceata lui Breazu şi-a ales podeiul din Gura Lotrului, unde e Brezoiul astăzi şi a rămas acolo". Deci râul-haiduc, ale cărui sate au fost întemeiate de "lotri", patronează, prin însăşi denumirea lui, haiducia, desfăşurată aici, ca într-o "ţară" aparte, în condiţiile cele mai favorabile, într-un cadru montan, împletit cu elemente pastorale:

Iancu Jianu

"M-am născut măicuţă bună,
Intr-un staul, sus la stână.
Sus pe Munţii Lotrului,
La fântâna dorului.
M-a-nfăşat scutec de lână
Şi m-am culcat în ţărână.
Mi-a făcut leagăn într-un fag,
Mi-a cântat maica cu drag:
Să fiu haiducu codrului,
De pe Valea Lotrului".

Părintele Virgil Popescu, spune că a auzit din bătrâni (în 1975, avea 70 ani) şi apoi a verificat dânsul cu piciorul, poteca ce făcea legătura cu Sibiul, peste munţi, care "urca-n Muntele Molivişu sus, de-acolo cobora tot pe potecă în satul Mălaia. De-aici lua poteca pe muntele Smeurătu sus şi cobora în Bistriţa, la mânăstirea Bistriţa şi ajungea până la Horezu. De-aici până în părţile Gorjului, mai departe". Acest drum era circulat de haiduci.

În Muntele Târnovu Mic pe lăsătoarea care duce la stână, printre grohotişuri, brazi şi alţi copaci se observă şi azi urme de la gloanţele luptelor dintre haiduci şi potere. Înainte de a ajunge la lăsătoarea de la Şipoţel, se află un turn cu fereastră, din care loc, haiducii observau şi urmăreau potera până la Gropi şi Coşana, de unde a rămas denumirea de "Fereastra Haiducilor".

Aproape unde se termină stânca, se află Peştera lui Iancu Jianu sau "Peştera cu Comoara". Se spune că aici haiducii adăposteau comorile pe care ei le luau de la boieri. În apropiere se află câteva mese de piatră, unde se spune, că haiducii serveau masa şi beau apă dintr-un izvor. La marginea unei poieni între brazi, exista o adâncitură înconjurată de brazi, unde haiducii pregăteau mâncarea, pentru ca fumul să nu se vadă din depărtare. La 200-300 metri în sus, către stânca cu peştera, se aflau porţile de la grajdurile cailor care, cu vremea s-au acoperit de grohotişuri. Aunci când veneau haiducii dinspre Latoriţa, se afla o intrare în peşteră la o înălţime de circa 10 metri, pe unde haiducii se urcau cu o scară de lemn. La o prelungire spre vârful stâncii exista "Coşul Peşterii". Există, undeva în inima munţilor Căpăţânii, la izvoarele Luncavăţului, legendarul Tribunal al haiducilor de pe vremea lui Iancu Jianu.

Către Muntele Târnovu Mare se află o stâncă, numită "Janc" de mărimea unei case cu etaj. Pe această stâncă era sculptat bustul Mariei Tereza, împărăteasa Imperiului

Austriac.

Memoria acestor locuri a păstrat poveşti şi întâmplări cu haiduci ca de exemplu, despre Iancu Jianu, Stanciu Haiducul, Nicu Munteanu sau de haiducul Dăian care era căpitan de haiduci, participant la Revoluția de la 1848 din Ardeal. Despre acesta se aminteşte într-un cântec:

" Cântecul lui Dăian,
N-ați auzit, n-ați aflat
C-o tunat Dăianu-n sat,
Fecior tânăr ne-nsurat.
Foaie verde măghiranu,
Om voinic era Dăianu,
Că umbla din stână-n stână
Şi gusta brânza de-i bună,
Băcițele-i dau de cină
Bălmoşel şi cu smântână,
Verză moi, cu unt de oi,
Nime-n lume nu ştia
Numa dragă soru-sa
Şi dragă mândruța sa.
Soru-sa din grai grăia:
Măi, Dăian, lasă hoția
Şi hai de-ț` lucră moşia !
Umple-ț` spinii moşia,
Eu nu-mi las haiducia,
Mânce-ț lupii boii tăi,
Că nu-mi las ortacii mei.
Într-o sară, pe-nsărat,
Iar tună Dăianu-n sat,
Jendarii mi l-o legat.
Latorița-i apă mare
Smulge brazii din picioare,
Pe Dăianu d-a călare."

Haiducul Dăianu este amintit şi în folclorul din Boişora, Titeşti şi alte locuri din Loviște.

Un alt cunoscut haiduc, este Stanciu lui Ciuciuc din Racovița, la sfârşitul secolului al XlX – lea. Folclorul îi va consemna faptele de vitejie;

"Şi el măre când trăgea,
Mai puțini nu dobora
Peste sute că trecea".

Se spune că în Pietrele Târnovului şi în Piatra Mălăii s-ar ascunde comori ale haiducilor, ca de altfel şi în alte părți, plaiuri, vârfuri şi dosuri de munți, locuri ascunse şi mai greu accesibile etc.

În Voineasa, Ilie Comşa era gazdă pentru haiduci. La el acasă aceştia odihneau şi hrăneau caii din cauza drmului lung pe care-l străbăteau. Vestitul Nicu Munteanu l-a chemat pe Florea Popescu din Voineasa, să meargă într-o acțiune iar acesta a refuzat. Nicu Munteanu era din acelaşi sat cu Florea Popescu, din Costeşti – Vâlcea. Acest haiduc căuta, să atragă de partea lui şi localnici. Să reținem că Nicu Munteanu era căsătorit cu Irimina Munteanu care după despărțire s-a recăsătorit cu Ruja din Voineasa. Când s-a început lucrările la casa lui Simion Bratu, azi Marin Ion, din Voineasa, Nicu Munteanu văzând cât de mare o proiectase, s-a angajat ca salahor la această lucrare. Observând în timp, că Simion Bratu, proprietarul, nu este un om bogat pe cât crezuse el, a abandonat munca de salahor. S-a convins după ce într-o zi s-a prefăcut bolnav, ca să-i ia banii iar când a plecat din cameră i-a lăsat o carte poştală cu numele lui – Nicu Munteanu. Leonida Bratu îmi spunea în anul 2005 martie 13, că ştie de la Dumitru Predanu, că tatăl său Andrei Predanu avea strânse legături cu haiducul Nicu Munteanu. Acesta îl vizita des pe A. Predanu în locul numit, Danțuri – Voineasa, unde avea turmă de oi. Odată N. Munteanu i-a cerut un miel iar Predanu A. l-a lăsat, să-şi aleagă pe cel care îl voia. L-a încercat la mână, luându-l pe cel mai mare. Şi tot A. Predanu ştia, că haiducii se ascundeau într-o peşteră din spatele stânii din Fratoşteanu, într-un loc unde drumul face la dreapta. Casa familiei Stan Bratu, azi casa Țăpârlan Nicolae, era gazda haiducilor. Aceştia veneau în spatele casei dinspre pădure, unde era o uşă specială, pe unde intrau şi ieşeau. Când intrau pe uşă, trăgeau de o sfoară şi un clopoțel anunța gazda de sosirea lor, pentru că locuința avea şi regim de cârciumă. Acest Stan Bratu mai avea şi o altă casă pe Voineşița unde trăgeau haiducii.

Despre Iancu Jianu se spune că acesta împreună cu ceata lui, au furat banii de la Maria Tereza din Boița şi i-a ascuns în Nopteasa.

Haiducul Dăianu venea călare adesea în Voineasa şi trăgea cu puştile împreună cu tovarăşii lui, în Decindea.

Pădurile, dealurile, poienile, piscurile, văile şi izvoarele din zonă împodobesc şi dau un farmec deosebit vieții prin nenumăratele poveşti şi legende legate de ele, care s-au păstrat din grai în grai şi nu s-au ofilit, dimpotrivă şi-au păstrat prospețimea şi înțelesurile istorice şi morale până astăzi.

(urmare din pag.26)

PROGRAM...

Partener:
Episcopia Râmnicului
Luna IUNIE
-Dezbatere pe tema: „ Arta monumentalăa Râmnicului - actualitate şi perspectivă "
-Locul de desfăşurare: Muzeul de Artă Râmnicu-Vâlcea
-Data şi ora:
Joi, 18 iunie 2009, ora 17:00
-*Organizatori*:
- Forumul Cultural al Râmnicului
- Muzeul Județean Vâlcea
Parteneri: - Asociațiile zonale ale Artiştilor Plastici
Luna IULIE
-Dezbatere pe tema: „Însemnătatea şi învață-mintele revoluției de la 1848 în istoria românilor".
-Locul de desfăşurare: Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
-Data şi ora: Miercuri , 29 iulie 2009, ora 11:00
-*Organizatori*:
- Forumul Cultural al Râmnicului
- Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
-Parteneri:
- Societatea Culturală „Anton Pann" Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură
-Luna AUGUST -
-Medalion aniversar: „Gheorghe Deaconu la 65 de ani"
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul" Vâlcea

(continuare în pag.33)

Marian PĂTRAŞCU

Cravata roşie, de pionier

Uşa clasei s-a deschis brusc şi în cadrul ei a apărut „domn' Nelu". Era un bărbat bine clădit, de înălţime medie, cu trăsături ferme. Sprâncenele negre şi stufoase deasupra unor ochi negri, scăpărători contrastau în mod izbitor cu părul des, scurt şi grizonat, îndreptat întotdeauna în sus. Deşi culoarea părului îl făcea să pară mai în vârstă, dacă avea doi-trei ani peste patruzeci. Şi avea o palmă aşa de grea..., ca o labă de urs. Niciun băiat nu scăpase fără a face cunoştiinţă cu ea, măcar o dată într-un an şcolar. Fetele erau urecheate sau li se dădeau la palmă cu linia sau cu o nuieluşă de alun. De altfel aceste corecţii erau aplicate cu încuviinţarea părinţilor care, la începutul fiecărui an şcolar, toţi, fără excepţie, îi spuneau învăţătorului acelaşi lucru:

– Domn' Nelu, dacă nu învaţă sau nu e cuminte, altoiţî-l, eu nu mă supăr!

Marinică şi-a amintit că atunci, în prima zi de şcoală, în prezenţa maică-sii, Oara lui Hobza, sau după măritiş, Oara lui Mărian al lui Chircuţ, domn' Nelu l-a luat de subsuori, l-a săltat pe catedră şi cu degetul arătător de la mâna dreaptă împungându-i privirea, i-a spus ritos:

– Mă copile, tu dac-ai să înveţi ca maică-ta, ai să ajungi om mare.

Fusese învăţător şi maică-si şi auzise că, într-adevăr, ea învăţa foarte bine, încă mai putea lega câteva propoziţii în limba franceză. Dar mai ştia şi că „om mare" maică-sa n-ajunsese.

Rămăsese o biată casnică, e drept, harnică şi mândră, bolnavă după ordine şi curăţenie ca şi după laudele şi recunoaşterea suratelor ei, fiind neîntrecută la ţesut covoare şi cusut tablouri şi dând tonul în moda feminină din sat.

Domn' Nelu a zăbovit preţ de câteva clipe cu mâna pe clanţa uşii, cercetând cu ochi scrutători pe cei treizeci şi opt de elevi ai săi din clasa a III-a, îmbrăcaţi fiecare cu ce dăduse Dumnezeu, încât semănau cu o adunătură pestriţă de circari: rochii întregi sau fuste din stambă înflorată, jersee lălâi din lână sau de cumpărat, multe dintre ele deşirate pe margini sau rărite în coate, veste de lână sau de „monton", câteva pulovere fără mâneci având drept model nişte romburi mari, fiecare de altă culoare, bluze uni şi cămăşi în carouri, pantaloni de „raicord", rar de catifea sau stofă. În picioare cei mai mulţi, aveau papuci din trenţe sau gumari. Doar câţiva se puteau mândri cu „teneşi" sau cu sandale. Începuseră şcoala cu mai puţin de o lună în urmă şi vremea era încă frumoasă, aerul limpede al toamnei dând peisajului o înfăţişare picturală, fascinantă prin nuanţele sale coloristice. Soarele, ivit de după Gorniş, îşi revărsa razele argintii peste sat reflectându-se pieziş în apele Boiei şi ale Oltului. Prin ochiurile pătrate de geam ale clasei pătrundeau dâre de lumină în care dansau vălătucii de praf stârniţi şi mai abitir de zbenguiala elevilor.

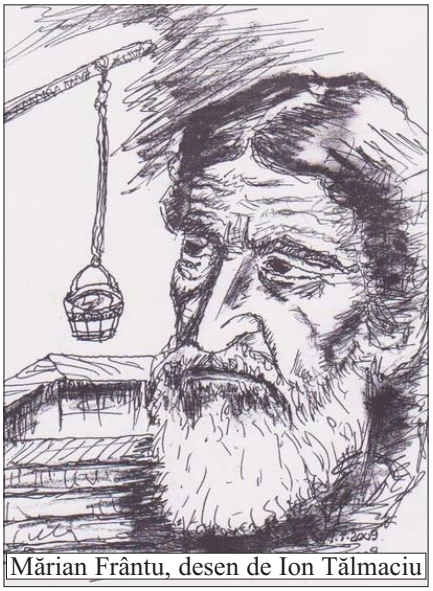

Mărian Frântu, desen de Ion Tălmaciu

Ca la un semn, la apariţia învăţătorului în pragul uşii, hărmălaia din clasă a încetat şi copiii au ţâşnit în picioare începând să „behăie", fiecare pe vocea lui, un cunoscut cântec patriotic la modă, care în mintea celor mai mulţi care-l debitau în mod cu totul mecanic era... imnul ţării:

„– Reeepublică măreaţă vaaatrăăăăă,
Născută-n foc de bătăliii,
Slăăăviiit să fii pământ al păăăciii,
Slăăăviiit să fii, slăăăviiit săăă fiiii!...".

Marinică nu-şi mai amintea când renunţaseră să cânte imnul care începea cu „Teee slăviiim, Românііie, pământ păăărintesc! ", dar ştia că atunci când îl cântau, suna îngrozitor de rău în comparaţie cu „Reeepublică, măreaţă vaaatrăăăăă", care evident, nici el nu suna ca la operă, dar totuşi...

În cadenţa cântecului şi bălăngănind pe lângă el catalogul pe care îl ţinea în mâna stângă, domn' Nelu s-a îndreptat către catedră, a urcat pe podiumul vechi care de fiecare dată scârţâia dureros sub piciorele sale. A trecut apoi în spatele catedrei, a pus catalogul deasupra după care a cuprins cu palmele sale mari spătarul scaunului şubrezit de vreme şi îndelungă folosire. A privit un timp în jos gânditor, s-a îndreptat apoi de spate şi şi-a aţintit privirea pe peretele din fundul clasei pe care atârnau înrămate cele două steme: a ţării şi a partidului. Pe peretele din spatele său, deasupra capului, atârna, înrămat şi el, portretul tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Române. Acelaşi portret atârna şi pe holul şcolii, la intrare, pe dreapta, deasupra unui butoi mare de tablă, vopsit într-un verde strident, aşezat pe un cadru de fier şi cu un lighean dedesubt. Butoiul acesta era umplut în fiecare dimineaţă cu apă de băut pentru elevi de Zdrăncăneţ, îngrijitorul şcolii, poreclit astfel pentru că „zdrăncănea" clopoţelul care anunţa intrarea în clasă. Aici, tabloul tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej era urmat de cele ale celorlalţi membri ai Consiliului de Stat, în ordinea importanţei rangului fiecăruia. De asemenea, fiecare carte de citire sau de limba română începea cu nelipsitul portret al tovarăşului…

Urmând exemplul învăţătorului lor, elevii priveau şi ei, la rându-le, ţintă, portretul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, care, mare minune, şi el îi privea tot aşa pe fiecare dintre ţâncii care-şi umflau piepturile ca nişte foale cântând ceea ce majoritatea dintre ei credeau a fi imnul ţării, doar începea cu „republică", nu? După doi ani şi jumătate Gheorghiu-Dej avea să moară, moartea lui survenind la scurt timp după o

vizită oficială făcută la Moscova.
– Ruşî l-au omărât!, hotăra atunci Mărian Frântu, un fost ilegalist care pretindea că era prieten cu Gheorghiu-Dej, cică stătuseră în aceeaşi celulă în lagăr la Târgu Jiu.

Era un personaj pitoresc, foarte cunoscut în toată Loviştea şi nu numai. Înalt, slab, dar vânjos, brunet şi cu privirea întunecată, dar pătrunzătoare, purta plete şi barbă lungă, până la brâu. Umbla vara îmbrăcat într-o pelerină neagră, lungă până la călcâie, iar iarna într-un palton la fel, fiind însoţit în permanenţă de doi câini-lup. Tăcut şi solitar, nu dormea vara acasă, ci undeva pe malul Oltului, unde avea un teren pe care-l cultiva cu porumb şi legume. Acolo, la Cânşor, era „reşedinţa" lui de vară, o colibă din lemne acoperită cu carton asfaltat. Îşi făcea mâncare în cutii goale de conserve pe o vatră improvizată, folosind apă chiar din Olt, pe care o şi bea, ceea ce era pentru consăteni de mare mirare cum de nu se îmbolnăvea. Uneori da la peşte cu „plaşca" intrând în apă până la brâu, nu se-ncurca el cu undiţa. Alteori îi ajuta pe „Vasâle al Stancî", zis şi Buzărnea, pe Râpu, Rancotă sau Puvneci care dădeau cu „hălăul" la peşte. Se pricepea la vâslit şi conducea cu dibăcie luntrea pe firul apei, mai primea şi el câte un peşte, cel mai mult îi plăcea somnul. Oltul era plin de peşte pe atunci. Apele bătrînului râu erau curate, nepoluate situaţie care a început să se schimbe în mod dramatic după construirea combinatelor chimice de la Victoria şi Făgăraş. Pescari pricepuţi la manevrat luntrile proprii şi la dat cu „hălăul" pescuiau pe atunci clandestin, se-nţelege, mituindu-l cu peşte pe Horelu şeful de post. Se prindea mai ales somn, mreană, clean şi crap. Erau adevărate delicatese lapţii şi icrele – mai puţin cele de mreană pe care dacă le mâncai, precis ajungeai la spital fiindcă erau otrăvitoare. Cei mai mari peşti erau somnii. Marinică avea vreo cinci-şase ani când Buzărnea, cumnatul bunică-si Hobzoaica, Ureche îi era numele adevărat, s-a-ntors într-o dimineaţă devreme de la Olt cu ditamai somnul, abia l-au adus acasă cărat de patru oameni pe-o targă. Copilul dormise în Câmpuri la Hobzoaica, bunica lui după mamă, iar Stanca, sora ei cea mică, nevasta lui Buzărnea, venise din „viu' nopţî" s-o cheme la ea acasă ca s-o ajute să urzească şi să vopsească nişte jurebii din fire de lână ţâgaie iar soră-sa Hobzoaica se pricepea la astfel de treburi. Voia să fie pregătită din vreme căci înainte de a începe postul Crăciunului „toată muierea vrenică" punea războiul de ţesut „macaturi", casa în care nu se-ntâmpla acest lucru era casă de „prăpădiţi". Hobzoaica l-a luat şi pe el Marinică la soră-sa cărându-l în cârcă pe jumătate adormit, era devreme. Marinică „pircota" în vârful patului lângă Rica, fata Stancăi mai mare decât el cu un an iar cele două surori trebăluiau la „urzător" când s-au pomenit cu somnul acela uriaş în casă. L-au pus pe o masă şi au început să-l tranşeze, femeile lăsând baltă urzitul. Copiii, speriaţi de vederea monstrului aceluia de peşte cu capul mare, negru şi cu mustăţi lungi, au rămas în vârful patului. Somnoroşi cum erau s-au liniştit repede şi au început din nou să „pircoteze". Din când în când Marinică se trezea şi de fiecare dată avea impresia că „nea Vasîle al Stancî" tăiase porcul deşi nici vorbă să fi venit Crăciunul.

Aşadar, Mărian Frântu locuia din primăvară când dădea căldura şi până toamna târziu la Cânşor pe malul Oltului în coliba aceea, pe care şi-o denumise „reşedinţă de vară". Când i se dezlega limba cu câteva ciocane de ţuică obişnuia să povestească despre perioada petrecută în celulă cu Gheorghiu-Dej şi despre cum au evadat ei din lagăr în 1944 şi au stat ascunşi o noapte la Ioan Marina, preot din Râmnicu Vâlcea, cel care a devenit sub comunişti Patriarhul Iustinian, iar a doua zi au plecat la Bucureşti „ca să facă 23 August". Fireşte, nu era crezut decât de copii şi de unii tineri, ceilalţi, oameni cu scaun la cap, îi spuneau că bate câmpii.
– Hă, hă, hă, Mărian Frântu şî pretin cu Gheorghiu-Dej şî cu patriarhu', s-o creadă mutu'!, făcea Gogu Aslău zis şi Gogu Pioresii.
– Bine bă, păi tu ne iei pă noi de fraieri?, sărea cu gura şi Gore Fetelea.
– Bă, dacă e aşa cum spui, de ce dracu' n-îi fi ajuns şî tu pân Comitetu' Central sau barim ceva şăf pă la regiune? Nici la raion n-ai fost în stare să te aciuez', cum au făcut alţî măi proşti ca tine!, îl „judeca" şi Rancotă.
Bicosu, care se dăduse cu partidul, primind chiar şi o slujbă importantă, era ditamai preşedintele Cooperaţiei de Consum pe comună, îi lua apărarea lui Mărian Frântu:
– Lăsaţî-l bă, în pace, nu vă gândiţ' şî voi cât a suferit el în ilegalitate?
– A suferit pă dracu! Atuncea când eu luptam la Cotu' Donului, el stătea bine mersî în puşcărie, pă masă şî casă di la Antonescu, se burzuluia Niţă Mandea.
– Eheee, să fi stat în el prizonerat zece ani, cum am stat eu în Danbaş, la ruş', care ne munceau în mină, cel puţin dooşpe ore pă zî de ne dehulau, leşânaţ' de foame şî ţapeni de frig… Mama lor de muscali!, întărea şi Mitică Teodorescu zis Mitică Căţea, privind trist, în gol, la amintirea celor petrecute din 1941, când căzuse prizonier şi până în 1951 când a fost eliberat. Se uita apoi cu milă la Mărian Frântu ştiindu-l comunist din ilegalitate şi se tot întreba dacă el putea omorî cu sânge rece aşa cum văzuse el făcând pe cei pe care îi numea „pandurii români", de fapt, prizonieri români cărora sovieticii le promiseseră slujbe bune în ţară după „eliberare" iar ei acceptaseră să facă parte din plutoanele de execuţie care lichidau cu precădere prizonieri germani. Laie al lui Chircuţ, unchiul lui Marinică, zis şi Şchiopu, fiindcă fusese rănit în război, fost caporal în Regimentul de Gardă Regală şi şef de cuib legionar, îl înjura printre dinţi, şoptit dar apăsat, aşa ca pentru sine, gata parcă să-l strângă de gât pe Mărian Frântu:
– H're-al draculi să fii tu cu comuniştii tăi cu tot!

Nu mulţi aveau curajul să-i înjure pe comunişti atunci, chiar şi în şoaptă. De obicei erai imediat turnat la Securitate, dar turnătorii se cunoşteau şi se temeau de Laie Şchiopu, care fusese anchetat de nenumărate ori. Făcuse şi puşcărie, dar tot nu se-nvăţa minte, fier rău, de... Atunci când se stârneau asemenea dispute în jurul lui, Mărian Frântu nu mai punea şi el paie pe foc; dădea a lehamite din mână şi, târşindu-şi picioarele, pleca semeţ, cu capul sus şi pieptul înainte şi cu pelerina neagră înfoindu-i-se pe la poale:
– Ce ştiţ' voi, habar n-aveţ'!

Şi totuşi un fapt era de necontestat în legătură cu Mărian Frântu: din mare comunist ilegalist ce fusese

devenise un duşman neîmpăcat al colectivizării. La MAT, la horă, duminica în drum, unde lumea se aduna la taclale, chiar şi în biserică după slujbă, Mărian Frântu îndemna lumea să nu se înscrie în colectiv, să aibă curaj şi să înfrunte comisia de colectivizare în frunte cu unul de la raion, Udeci. Lumea, văzându-l pe Udeci care bântuia prin sat zi şi noapte, îi striga de departe: „Huo de-ciii!", Paradoxal, într-o vreme în care alţii erau anchetaţi că au ascultat „Europa Liberă" sau „Vocea Americii", că au înjurat partidul sau chiar că au cântat „Deşteaptă-te române!" – se-nţelege, în urma unor turnătorii ordinare – Mărian Frântu nu a păţit nimic. Ba, la un moment dat s-a răspândit în sat zvonul că, exasperat de insistenţele şi ameninţările lui Udeci şi ale celorlalţi trepăduşi din comisia de colectivizare, Mărian Frântu s-ar fi dus la Bucureşti, în audienţă la Gheorghe Gheorghiu-Dej unde, fără prea multă introducere, i-ar fi spus acestuia foarte hotărât:

– Bă Ghiţă, tu la mine-n sat nu faci colectiv!

– Bine, Măriene, nu fac, linişteşte-te!, i-ar fi răspuns Gheorghiu-Dej.

Apoi, cică, l-a ospătat, i-a dat nişte bani şi l-a trimis la gară cu un automobil al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. Or fi fost, n-or fi fost toate astea adevărate, cert este că până la urmă în satul lui nu s-a făcut colectiv… Asta în vreme ce, în comuna vecină s-a făcut. Şi s-a făcut chiar şi în unul dintre satele care făceau parte din aceeaşi comună cu satul lui, dar nu chiar colectiv ci întovărăşire cu o singură suprafaţă de teren „de arătură", cea de pe Malul Podului şi cu o alta mult mai mică, aflată – culmea! – în altă comună, Câmpu' Sărăcineştilor se numea terenul acela, nu comuna.

Pe de altă parte, Mărian Frântu eşuase lamentabil ca soţ şi tată, fiind renegat de toţi ai lui. De multe ori, câte o nevastă supărată pe bărbatul ei, îi striga acestuia furioasă:

– Tu nu eşti om, mă, eşti drac, parcă te-ar fi făcut Mărian Frântu!

Mai mult, mamei lui Marinică, Oara lui Hobza sau, după măritiş – „Oara lu' Mărian al lu' Chircuţ", îi intrase-n cap că bărbatu-său fusese făcut chiar aşa cu Mărian Frântu, ce mai! Bineînţeles că de câte ori auzea această remarcă din „melița" nevesti-si, pe Mărian îl apucau şi mai tare pandaliile. Nu-l deranja atât faptul că Mărian Frântu i-ar fi putut fi tată, ci faptul că nevastă-sa îndrăznea s-o facă pe maică-sa, Chirculeasa, curvă. În orice caz, Mărian Frântu fusese irevocabil trecut în categoria „prăpădiţilor" de către oamenii de frunte ai satului, căci numai un „prăpădit" putea fi ilegalist şi se purta atât de rău cu nevasta şi cu copiii.

Şi totuşi, Marinică l-a cunoscut ca pe un tip dur, foarte stăpân pe sine. O singură dată l-a văzut plângând – la moartea lui Gheorghiu-Dej. Peste ani şi ani, când Mărian Frântu era de mult oale şi ulcele, Marinică, pensionar şi cu doi copii mari, avea să descopere că tot ce spunea atunci Mărian Frântu era adevărat. Se întâmpla asta la comemorarea a 30 de ani de la trecerea la cele veşnice a Patriarhului Iustinian, care în perioada 1932-1947 a fost preot-paroh la biserica „Sf. Gheorghe" din Râmnicu Vâlcea şi militant ţărănist. Evadarea lui Gheorghiu-Dej din lagărul de la Târgu Jiu a fost pusă la cale de către ţărănişti pentru ca acesta să participe la actul de la 23 August 1944 în calitate de şef al Partidului Comunist. Forţaţi de împrejurări – maşina în care se deplasau făcuse pană de cauciuc – fugarii şi însoţitorii lor, fruntaşi ţărănişti din Gorj şi Vâlcea, au stat ascunşi în casa parohială a preotului Ioan Marina – viitorul Patriarh Iustianian, până ce s-a reparat maşina. Acest episod a fost evocat la comemorarea patriarhului de câţiva foşti colaboratori ai preotului: un epitrop şi membri ai consiliului parohial din acea vreme, dar şi descris în amănunt de către I.P.S.S. Bartolomeu Anania în lucrarea „Amintiri despre Patriarhul Iustinian", inclusă în antologia „Biserica în misiune. Patriarhia Română la ceas aniversar" editată în anul 2005 de Institutul Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române,.

Pe la sfârşitul anilor '60, un zugrav năstruşnic l-a pictat pe Mărian Frântu pe unul dintre pereţii MAT-ului din sat, cârciumă cum ar veni, călare pe un butoi şi cu o halbă de bere înspumată în mâna dreaptă, asemănarea fiind de-a dreptul izbitoare. Fascinat de personaj, Marinică, în monografia comunei sale pe care avea să o scrie peste ani şi ani, a povestit cele relatate şi aici şi nu s-a lăsat până nu a găsit o poză de-a lui Mărian Frântu la urmaşii lui, pe care a introdus-o în albumul anexat acelei monografii. Poza în sine este fascinantă, personajul, ca atare trebuie să fi fost în realitate şi mai şi...

**Fragment din volumul „Condamnat la viaţă", Editura Silviana, 2009 (în curând va apărea ediţia a II-a revizuită şi completată, intitulată Viaţa ca o provocare, întrucât prima ediţie a fost publicată fără „bun de tipar" din partea autorului şi este plină de greşeli şi inadvertenţe).*

(urmare din pag.30)

PROGRAM...

-Data şi ora: Vineri, 21 august 2009, ora 18:00

-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul" Vâlcea

-Parteneri: - Episcopia Râmnicului
- Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură

-Dezbatere pe tema: „Omul religios şi prezenţa sacrului de-a lungul istoriei creştinismului ortodox român".

-Locul de desfăşurare: Episcopia Râmnicului

-Data şi ora: Joi, 27 august 2009, ora 18:00

-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Episcopia Râmnicului
- Societatea Culturală „Anton Pann" Vâlcea
- Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură

-Luna SEPTEMBRIE -

(continuare în pag.42)

FORUMUL CULTURAL AL RÂMNICULU - FILIALA CĂLIMĂNEŞTI

După 6 ani de existenţă a Forumului Cultural al Râmniculuı (FCR), iată, Călimăneştiul îşi ia metropola ca exemplu şi înfiinţează o filială a FCR, de azi înainte, aceasta, denumindu-se Forumul Cultural al Râmnicului Filiala Călimăneşti. Evenimentul a avut loc în data de 26 august 2008 şi s-a desfăşurat la Biblioteca oraşului de lângă muntele Cozia în prezenţa intelectualilor călimăneşteni în frunte cu edilul şef, Ilie Amuzan. Conform tradiţiei şi statutului FCR, Filiala Călimăneşti îl are ca preşedinte de onoare pe primarul localităţii. Adunarea de constituire, în care s-au ridicat semnăturile membrilor fondatori, a stabilit, în aceeaşi şedinţă, ca scriitoarea Fenia Driva să fie preşedinte, iar doctorul Gh. Mămularu şi prof. Elena Dima, vicepreşedinţi. Arhimandrit dr.Vartolomei Androni, starețul Mănăstirii Cozia şi-a declinat propunerea participanţilor, aceea de a avea o funcţie în conducerea executivă, acceptând, însă, să activeze în comitetul director, organism care pune în aplicare ideile şi acţiunile forumului.

Pe lângă Florica Zgripcea, gazda întrunirii, directorea bibliotecii, şi membrii fondatori, la şedinţa de constituire au luat parte Gheorghe Dumitraşcu, Costea Marinoiu, Petre Cichirdan, Gheorghe Pantelimon, primii trei din partea FCR, ultimul, Asociaţia Seniorilor Vâlcea. În calitatea sa de secretar al FCR, istoricul Gheorghe Dumitraşcu a prezentat modul de constituire şi funcţionare a FCR. Trebuie menţionat că Forumul Cultural al Călimăneştiului nu împietează cu nimic activitatea celor-lalte ONG-uri, Cenaclul „A. E. Baconsky", din contră, ca şi la Râmnicu-Vâlcea, el este o punte de legătură între acestea şi autoritatea locală. Nefiind de natură profesională, forumul reprezintă cea mai democratică asociere a cetăţeanului.

ACT DE CONSTITUIRE AL "FORUMULUI CULTURAL AL ORAŞULUI CĂLIMĂNEŞTI"

În dorinţa de a contribui la cultivarea şi promovarea valorilor reprezentative ale culturii naţionale şi locale, noi, membrii Comitetului de Iniţiativă, ne-am întrunit astăzi, 26 august 2008, la sediul Bibliotecii „A. E. Baconsky" din Călimăneşti şi am convenit să constituim "FORUMUL CULTURAL AL CĂLIMĂNEŞTIULUI", filială a Forumului Cultural al Râmnicului, care este o asociaţie cu caracter neguvernamental, apolitic şi nonprofit.

Scopul fundamental al filialei noastre este să sprijine şi să realizeze un dialog sistematic şi permanent al Primăriei Călimăneşti cu societatea civilă, respectiv cu oamenii de cultură, ştiinţă şi artă din oraş, din judeţ şi din ţară, pentru a asigura, promova şi stimula dezvoltarea vieţii spirituale din Călimăneşti şi din judeţul Vâlcea.

Drept care semnăm prezentul act de constituire în calitate de membri fondatori.

Ing. Ilie Amuzan	primarul oraşului Călimăneşti
Arhim. Dr. Vartolomeu Andronin	starețul Mănăstirii Cozia
Driva Fenia	scriitor, cons. cultural
Dinu Elena	profesor
Mămularu Gheorghe	medic, publicist
Dobrescu Mihaela	director Casa de Cultură

Ciobanu Virginia	profesor
Vescan Sonia	profesor
Cazacu Nicolae	preot, Italia
Stan Nicolae	profesor de istorie
Cichirdan Petre	inginer
Zamfir Tiberiu	profesor
Luchian Camelia	informatician
Ghinoiu Nicolae	tehnician, publicist
Damaş Carmen	profesor
Tretelnițchi Georgeta	epigramist
Scărlătescu Mihai	pictor
Oprica Gheorghe	profesor
Zgripcea Florica	director Biblioteca „A. E. Baconsky”
Paula Adriana Pop	profesor
Rizea Olănescu Ligia	scriitor sociolog
Lazar Gheorghe	consilier inginer
Cheran Floarea	profesor învățător

FORUMUL CULTURAL CĂLIMĂNEŞTI
Filială a Forumului Cultural al Râmnicului

Constituirea Comisiilor pe domenii de activități în şedința din 21. 10. 2008

1.Comisia Ştiințe umaniste, literatură şi artă
Dinu Elena - profesor, vicepreşedinte;
Oprica Gheorghe - profesor;
Tamaş Carmen -profesor;
Tiberiu Zamfir - profesor, preşedintele Cenaclului „A.E.Baconsky"

2.Comisia Ştiințifică şi tehnică

Arnăutu Grigore - inginer;
Mihail Sandu - profesor;

3.Comisia Patrimoniu, Cultură tradițională, arhitectură, urbanism

Arhim. dr. Vartolomeu Androni;
Mihaela Dobrescu - secretar;
Ligia Rizea - socilog;

4.Comisia Editorială

Gheorghe Mămularu - medic, publicist, vicepreşedinte;
Petre Cichirdan - inginer, scriitor;
Fenia Driva - scriitor, preşedinte;

5. Comisia Activitatea de parteneriat cu organisme publice, private, organizații
neguvernamentale

- Dicu Nicoleta - reprezentanta Asociației Româno-Spaniole „Sf. Nechifor Mărturisitorul".

NICOLAE RĂDESCU-135 ANI DE LA NAŞTERE

Nicolae Rădescu s-a născut pe 30 martie 1874, în Călimăneşti, în familia lui Radu şi a Zamfirei. La 1 iulie 1898 absolvă Şcoala militară de Ofițeri cu gradul de sublocotenent, iar în iunie 1900, Şcoala Specială de Cavalerie, commandant al şcolii fiind Alexandru Averescu. 1903, locotenent, apoi, urmând Şcoala Superioară de Război din Bucureşti, 1904-1905, după 4 ani este numit căpitan.

Este ofițer adjutant în Divizia 1 Cavalerie în timpul celui de-al doilea război balcanic, Campania din Bulgaria (23 iunie-31 august 1913). Maior în 1916, apoi, în 1 aprilie 1917 locotenent colonel, iar între 1 ianuarie 1917-1 septembrie 1918 este numit Şef de Stat Major la Divizia 2, Cavalerie şi la Inspectoratul Jandarmeriei (1 septembrie 1918).

Colonel, 1 aprilie 1919, iar în 27 mai 1920 este numit adjutant al Regelui Ferdinand (zis Întregitorul), primind şi distincția "Adjutant Regal Onorific"

Iulie 1926- martie1928 este ataşat militar al României la Londra, iar din 25 martie 1928 şi până 1929 este numit commandant al Brigăzii 4 Roşiori. A fost commandant al Diviziei 1 Cavalerie între 1931-1933.

A demisionat din cadrele active ale armatei la 5 februarie 1933 şi a fost repartizat ca ofițer în rezervă la Corpul 4 Armată.

Observăm că Nicolae Rădescu s-a afirmat ca un veritabil ofițer de carieră, dar, din 1933, el intră şi în politică, urmând ca din 14 oct 1944 să revină în armată ca Şef al Marelui Stat Major, după ce fusese avansat, în rezervă, ca general de divizie,apoi general Corp de Armată (în rezervă.). În 6 decembrie 1944, Regele Mihai l-a numit în funcția de Prim Ministru al României, funcție pe care a ocupat-o până în 28 februarie 1945, când, iată, numai peste 5 zile urma, la 6 martie 1945, să fie instalat guvernul condus de Petru Groza.

Să mai amintim că în 1933 Nicolae Rădescu a aderat la Partidul Poporului condus de mai vechiul său profesor, în arta militară, Alexandru Averescu.

În acelaşi timp a fost membru al Asociației "Cultul Patriei" şi

membru în mişcarea "Cruciada Românismului", inițiată de Mihail Stelescu, un evadat din mişcarea legionară, motiv pentru care "Garda de Fier" a dezavuat personalitatea lui Rădescu.

În 1941, la 7 septembrie Nicolae Rădescu îi scrie baronului Manfred von Killinger, reprezentantul Germaniei la Bucureşti, împotriva unui discurs al acestuia la Sala "Aro", fapt care a dus la internarea sa, în 22 octombrie 1941, în Lagărul de la Tg. Jiu, unde va rămâne până în septembrie1942.

Nicolae Rădescu, după revenirea în Bucureşti, politic, face parte din curentul care dorea încheierea armistițiului, era împotriva atitudinii de expectativă a lui Iuliu Maniu, dorind curmarea imediată a războiului printr-un armistițiu încheiat de un guvern condus de un militar… Numle lui Nicolae Rădescu nu se află pe lista întocmită la 23 august 1944, nici nu avea cum, istoricii trebuind în viitor să analizeze zi cu zi, oră cu oră poziția lui Rădescu în preajma (chiar cu doi, trei ani înainte) evenimentelor din 1944, dar, cum am văzut mai sus, din oct 1944, el, intră din nou pe scena politicii româneşti.

În 28 februarie 1944, la presiunea forțelor sovietice, Generalul Rădescu demisionează, regele acceptă, iar din 7 martie 1945 i se fixează domiciliul forțat în Bucureşti, până în 15 iunie 1946, când reuşeşte să părăsească țara, refugiidu-se în Cipru. Aici stă timp de 9 luni în lagărul de refugiați de la Fammagusta (sub englezi, cu acordul ruşilor), dar, cu ajutorul lui Matei Ghica Cantacuzino, pilot, reuşeşte să evadeze, să ajungă la Lisabona, apoi în Statele Unite ale Americii, unde va şi deceda, în 16 mai 1953, la New York.

Istoria lui Nicolae Răredscu este deosebit de interesantă, pentru el, dar şi pentru întreaga perioadă interbelică şi postbelică a României moderne.

Multe întrebări apar, multe răspunsuri (încă, printre rânduri), istoricii, având datoria de a elucida, sublinia, compara, evenimentele specifice lui cu evenimentele celelalte, legate de numele atâtor şi atâtor oameni însemnați care, prin faptele lor, au scris această istorie, unii, chiar aici pe Valea Oltului, malul drept…

Aşa am perceput noi, cei prezenți la medalioanele organizate în aceste zile, aici, la Râmnicu Vâlcea în 26 martie, anul curent, şi în 27 martie, la Călimăneşti, oraşul de naştere al Generalului, această comemorare plină de încărcătură istorică.

Forumul Cultural al Râmnicului, al Călimăneştiului, Primăriile din cele două oraşe, au fost organizatorii principali, la Râmnicu Vâlcea, implicându-se şi Muzeul Județean de Istorie (prin găzduire).

Softul dezbaterilor l-a constituit materialele aduse spre comunicare de către Asociația Culturală "General Nicolae Rădescu", Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității-CNSAS-, Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc.

În prima zi, la Râmnic, Alexandru Popescu Mihăeşti, preşedintele Forumului vâlcean, cel care cuprinde şi Forumul Călimăneştiului, a moderat întâlnirea, la bun mersul aceasteia, contribuind: Oana Marcu, CNSAS, care a organizat o expoziție de documente privind urmărirea Generalului de către Siguranța României, a altor servicii secrete (intitulată General Nicolae Rădescu-prizonierul istoriei); Mihai Demetriade, CNSAS, Omul politic Nicolae Rădescu; Valentin Vasile, O prezentare a articolelor Gen. Nicolae Rădescu din ziarele "Cultul Patriei" şi "Cruciada Românismului"; Nicolae Şerbănescu, nepotul Generalului, care a făcut importante mențiuni asupra figurei militare şi politice, rolul jucat de acesta, privind ideea de românitate, în diaspora românească.

A doua zi, 27 martie, la Călimăneşti, într-o atmosferă covârşitoare, ca participare, s-a desfăşurat medalionul <"Călimăneşti şi oamenii săi"-General Nicolae Rădescu, Prim Ministru al României-135 ani de la naştere>. Cum arătam mai sus, organizatori, Forumul Cultural al Călimăneştiului, Primăria Oraşului Călimăneşti, la care şi-au adus contribuția: Fenia Driva, moderator, primarul Ilie Amuzan, Arhimandritul Sf. Mănăstiri Cozia, Vartolomeu Androni, preşedintele CJ - Ion Câlea, prefectul județului – Remus Grigorescu, acad. Constntin Giurescu, Vlad Rădescu, nepotul Generalului şi directorul TN din Tg. Mureş-interpretul lui Ciprian Porumbescu din filmul cu acelaşi nume, Mihai

Demetriade, Valentin Vasile, Raluca Spirudon, Silviu Moldovan, Oana Marcu, toți consilieri CNSAS, cu comunicări științifice; Dinu Zamfirescu, președintele Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc, Alexandru Şerbănescu, președintele Asociației "N. Rădescu" și mulți alți cetățeni, ziariști, Ovidiu Stângă, Radio România Internațional…

Guvernul General Nicolae Rădescu a guvernat România în perioada 6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945.

• Președintele Consiliului de Miniștri
General Nicolae Rădescu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Vicepreședintele Consiliului de Miniștri
Petru Groza (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul afacerilor interne
ad-int. General Nicolae Rădescu (6 decembrie - 14 decembrie 1944)
General Nicolae Rădescu (14 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul afacerilor străine
Constantin Vişoianu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul finanțelor
Mihail Romniceanu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul justiției
Lucrețiu Pătrășcanu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul educației naționale
Ştefan Voitec (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul cultelor şi artelor
Ghiță Pop (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul de război
General Ion Negulescu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul producției de război
Constantin C. Brătianu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul agriculturii şi domeniilor
Ioan Hudiță (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul economiei naționale
Aurel Leucuția (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul comunicațiilor
Gheorghe Gheorghiu-Dej (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul lucrărilor publice şi al refacerii
Virgil Solomon (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul cooperației
Gheorghe Fotino (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul muncii
Lothar Rădăceanu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul asigurărilor sociale
Gheorghe Nicolau (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul sănătății şi asistenței sociale
Daniel Danielopolu (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945)

• Ministrul naționalităților minoritare
Gheorghe Vlădescu-Răcoasa (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945).

(Parțial, p*ublicat în INFOPULS, septembrie, 2009)*

Nicolae Florea Radu Rădescu, fiul generalului Nicolae Rădescu

Gheroghe MĂMULARU

Generalul N. Rădescu, care a fost şi prim ministru al țării noastre (6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945), a avut un fiu pe Nicolae, Florea, Radu. Acesta s-a născut în ziua de 24 august 1921 la Berlin. Părinții: colonelul N.Rădescu şi Gisela Ettinzer, profesoară de limba germană şi engleză. Cei doi s-au căsătorit după naşterea copilului, în octombrie 1923, dar au divorțat după câteva luni, în martie 1924. Băiatul a fost crescut de mamă în Bucureşti. Şcoala primară a făcut-o în particular, după care a urmat studiile liceale doar 5 clase, a fost un elev care nu s-a acomodat în disciplina şcolară.

În vara anului 1939, pe când avea vârsta de 18 ani, s-a angajat pentru prima dată la Societatea italo-română „Forest", dar după câteva luni a fost concediat deoarece a incitat muncitorii la grevă. În lunile octombrei-noiembrie 1939 a urmat un curs de dactilografie, ajunge apoi ajutor de vânzător la magazinul „Cartea Românească".

În toamna lui 1940 l-a cunoscut pe inginerul Georg Mandler, ilegalist, care i-a vorbit de lupta de clasă, de marxism etc. Cu acest prilej intră în anturajul unor comuniști care luptau în ilegalitate. Primeşte mai multe sarcini pe linie de partid; apartamentul său se tranformă în casă conspirativă unde au găsit găzduire Ştefan Foriş, Suzana Pârvulescu etc.

La 7 noiembrie 1944 a devenit şi membru P.C.R., după care i se încredințează noi sarcini. Pe la începutul lunii decembrie 1944, în preajma numirii tatălui său în funcția de prim ministru, i s-a cerut de către partid informații despre părintele său, pe care fiul le-a oferit cu tot devotamentul. Ba mai mult, ia atitudine împotriva tatălui său după manifestarea anti guvernamentală din 24 februarie 1945. Şi la îndemnul tovarăşului Mihai Levente membru de partid (P.C.R.) din 1939, a scris o scrisoare de protest, chiar de acuzare, impotriva primului ministru pe care o publică în ziarul „Scânteia" şi este transmisă şi la Radio Moscova.

În luniile ianuarie-martie 1945 este sprijinit de P.C.R. şi termină clasele: a VI-a, a VII-a şi a VIII-a de liceu; în aprilie 1945 a dat şi bacalaureatul. Devine Şeful de Cabinet al tov. Mihai Levente, secretarul general la Prefectura Poliției Capitalei. Ulterior a lucrat la Departamentul Securității Statului şi a fost înaintat la gradul de maior. Dar, datorită unei relații extra conjugale a fost sancționat pe linie de partid şi trecut în rezervă.

În anii urmatori a lucrat pe şantier şi apoi a fost bibliotecar. A fost decorat cu ordine şi medalii. A murit în 1993 la vârsta de 72 de ani.

CONSTITUIREA FORUMULUI CULTURAL - BREZOI

Ion NĂLBITORU

Joi 08 octombrie 2009 în sala de şedinţe a Consiliului Orăşenesc Brezoi s-au întrunit reprezentanţii Forumului Cultural Râmnic şi membrii fondatori ai filialei Forumului Cultural Brezoi. în cuvântul de deschidere domnul Ion Nălbitoru, iniţiatorul acestei acţiuni, a spus următoarele:

„Domnule secretar general al Forumului Cultural Râmnic, doamnelor şi domnilor, ziua de astăzi, joi 08 octombrie 2009, va intra în istoria culturală a oraşului Brezoi şi de ce nu, a Ţării Loviştei.

Împreună, de comun acord, noi cei de faţă, membrii consiliului de iniţiativă, am hotărât înfiinţarea, aici la Brezoi, a unei Filiale a Forumului Cultural al Râmnicului. De ce această filială? Pentru că Ţara Loviştei are o istorie din cele mai vechi timpuri, obiceiuri şi tradiţii unice în felul lor, etnografie şi folclor specifice acestei minunate zone. Depresiunea Loviştei este o zonă geografică cu un farmec aparte. Ea îşi are propria istorie din cele mai îndepărtate timpuri, de la legendele haiducilor Breazu, Mălai, Ciungu şi Voinea, de la victoriile istorice ale voievozilor Basarab I şi Mircea cel Mare şi până la luptele din timpul celor două conflagraţii mondiale care au avut loc aici la hotarul dintre vechiul Regat şi Ardealul zdruncinat de barbariile dominaţiei străine.

Loviştea şi Valea Lotrului ne oferă un spectacol inedit prin frumuseţile naturale, prin şoaptele izvoarelor, freamătul codrului şi doina ciobănaşilor ce-şi poartă mioarele pe cărări de munte. Cum va fi posibil acest Forum? Prin convingerea personalităţilor din această zonă de rolul şi importanţa înfiinţării acestei filiale. Ea va aduce o contribuţie deosebită în susţinerea şi dezvoltarea, culturii în aceste ţinuturi montane, pentru ca generaţiile viitoare să continue acest ţel şi să lupte pentru demnitatea loviştenilor, pentru a deveni un exemplu în nemurirea neamului românesc.

Filiala Forumului Cultural Brezoi va avea un caracter neguvernamental, apolitic şi nonprofit. Scopul fundamental al asociaţiei noastre este să se realizeze un dialog sistematic şi permanent între oamenii de cultură, ştiinţă şi artă din oraş, din întreg ţinutul Loviştei, din judeţ şi din ţară, pentru a asigura dezvoltarea vieţii spirituale vâlcene, promovarea şi propagarea valorilor culturale reprezentative, colaborarea şi schimbul de experienţă, precum şi elaborarea unor proiecte culturale proprii.

Filiala Forum Cultural Brezoi are porţile deschise pentru primirea de noi membrii în condiţiile prevăzute de statut. Unul din principalele obiective este acela al descoperirii de noi talente din toate domeniile culturale (etnografice, folclorice, plastice, literare, artistice, etc.)

Dragi colegi, să pornim la drum împreună şi să reuşim ce ne-am propus, pentru ca aceia care ne vor urma să fie mândrii de acţiunea noastră!

Cultura a fost, este şi va fi înaintea politicului şi va rămâne nemuritoare!"

În continuare a luat cuvântul domnul Dumitraşcu Gheorghe, secretarul general al Forumului Cultural Râmnic, care a felicitat organizarea acestei întâlniri la nivelul oraşului Brezoi şi declară că aceasta este a doua filială din judeţ în ordinea înfiinţării. Dânsul aminteşte că prima filială este cea de la Călimăneşti şi remarcă spiritul pentru valorile culturale a locuitorilor din nordul judeţului. Dezvăluie apoi intenţia dânşilor de a înfiinţa şi alte filiale şi în partea de sud
a Vâlcii. Prezintă câteva obiective şi teme mai importante pe care le-au desfăşurat la Rm. Vâlcea. în încheiere afirmă: „Cultura, mişcarea culturală, întăreşte spiritul şi contribuie la coeziunea locală a celor iubitori de cultură."

Domnul Sporiş Mihai este invitat să spună câteva cuvinte. Dânsul prezintă problemele din perspectiva vremurilor actuale: globalizare, criză economică, etc. Aduce în discuţie frumuseţea Văii Lotrului şi a întregii Ţări a Loviştei, oferită atât de cadrul natural, mioritic,cât şi de realizările hidroenergetice. Afirmă că pe aceste locuri cultura s-a dezvoltat dintotdeauna şi că: „Spiritul se naşte din cultură; cultura se naşte din spiritul locului. Locul nostru este aici - Valea Lotrului cu munţii ce ne înconjoară."

Domnul Costea Marinoiu, preşedintele Asociaţiei Culturale „Anton Pan", felicită iniţiativa domnului Nălbitoru pentru punerea bazelor acestei asociaţii. Trece în revistă obiceiurile şi tradiţiile acestui ţinut, folclorul şi portul popular specific zonei Lotrului. în final îndeamnă la descoperirea de noi talente artistice, tehnice, etc.

Domnul Petre Cichirdan solicită să adreseze câteva cuvinte

de încurajare membrilor fondatori ai acestei filiale şi evidenţiază că: „Scopul Forumului este să scoată în evidenţă valorile locale".

Pe rand, membri fondatori ţin alocuţiuni: domnii Bădescu Constantin, Dumitrescu Gheorghe, Sporiş Gheorghe, Iosif Ion, Efrim Gheorghe, referindu-se în mod special la frumuseţile naturale şi culturale ale acestei zone, la trecutul istoric destul de frământat, la artă şi tradiţii, la personalităţile marcante ale oraşului. Se subliniază necesitatea înfiinţării acestei filiale ca o poartă de trecere culturală între Oltenia şi Ardeal.

Următorul punct pe ordinea de zi este prezentarea de către dl. Nălbitoru Ion a principalelor obiective pe care şi le propune filiala:

1. Instituţionalizarea actului de cultură, ca manifestare a societăţii civile din Brezoi şi din Ţara Loviştei (pe modelul şi colaborarea cu Forumul Cultural al Râmnicului).
2. Promovarea actului cultural şi susţinerea personalităţilor şi a oamenilor de cultură din Brezoi şi din întreaga Ţara Loviştei.
3. Aderare, asociere şi parteneriat cu ONG-urile de profil cultural-ştiinţific şi cu alte asociaţii şi organizaţii loviştene şi elaborarea împreună de programe şi manifestaţii culturale.
4. Înfiinţarea unui editorial semestrial „FORUM BREZOI" sau „FORUMUL LOVIŞTEAN" cu realizări, mărturii,

ACT DE CONSTITUIRE A FILIALEI FORUMULUI CULTURAL BREZOI

În dorinţa de a contribui la cultivarea valorilor reprezentative ale culturii naţionale şi locale, noi membrii consiliului de iniţiativă, ne-am întrunit astăzi 08.10.2009 la sediul Primăriei oraşului Brezoi şi am convenit să constituim o filială a Forumului Cultural al Râmnicului, având un caracter neguvernamental, apolitic şi nonprofit.

Scopul fundamental al asociaţiei noastre este să promoveze şi să realizeze activităţi cultural-ştiinţifice şi să efectuezc un dialog sistematic şi permanent al Primăriei cu societatea civilă, respectiv cu oamenii de cultură, ştiinţă şi artă din oraş, din judeţ şi din ţară, pentru a asigura, promova şi stimula dezvoltarea vieţii spirituale vâlcenc.

Drept pentru care semnăm prezentul act în calitate de membrii fondatori.

1. Robert Scheli	primarul oraşului Brezoi	
2. Nălbitoru Ion	inginer	
3. Sporiş Gheorghe	publicist	
4. Efrim Gheorghe	inginer	
5. Bădescu Constantin	învăţător	
6. Iosif Ion	profesor	
7. Iosif Maria	profesor	
8. Mosor Gheorghe	profesor	
9. Gherman Romulus	colonel	
10. Şerban Marin	profesor	
11. Efrim Mihaela	profesor	
12. Dumitrescu Gheorghe	învăţător	
13. Mănescu Constantin	profesor	
14. Cerbu Vasile	doctor	
15. Pavel Mihai	învăţător	
16. Buşu Ion	viceprimar	
17. Dobrin Ion	profesor	
18. Zgripcea Luciana	profesor	
19. Dudău Magdalena	inginer	
20. Diaconescu Ilie	profesor	

opinii, articole cultural-ştiinţifice, literare, istorice, etnografice, folclorice, monografice, etc

Iată şi câteva din temele pe care şi le propune filiala:

1. Etnografie şi folclor, obiceiuri şi tradiţii pe Valea Lotrului şi Ţara Loviştei.
2. Dezbateri privind monografia diferitelor obiective: şcoli, fabrica de cherestea, pod CFR Proieni, biserica Proieni, monumentele eroilor de la Brezoi şi Călineşti, etc.
3. Atragerea tineretului spre preocupări cultural-ştiinţifice, sportive şi turistice.
4. Lansări de carte, expoziţii de pictură şi de port popular.
5. Un simpozion cu ocazia „Tîrgul Lotrilor" de anul viitor, legenda lotrilor Breazu, Mălai, Ciungu şi Voinea între mit şi realitate, etc.

Domnul Gherman Romulus a prezentat statutul asociaţiei noastre.

A urmat procedura de semnare a „Actului de constituire al Forumului Cultural Brezoi de către mememmbrii fondatori. Ca urmare a pecetluirii înfiinţării Filialei Forum Cultural Brezoi, s-a trecut la alegerea echipei de conducere. Prin vot democratic s-a stabilit următoarea componenţă: Preşedinte de onoare - primarul Oraşului Brezoi - domnul Schell Robert

Preşedinte executiv - ing. Nălbitoru Ion

Vicepreşedinte - prof. Iosif Măria

Vicepreşedinte - prof. Iosif Ion

Secretar general - prof. Zgripcea Luciana

În final au urmat discuţii libere pe diverse teme culturale şi închiderea şedinţei.

ARHITECTURĂ ŞI VIITOR ÎN ORAŞUL BĂILE GOVORA

(Rostit la Forumul organizat cu ocazia zilelor „Florile Govorei”)

Spuneam şi cu altă ocazie că Arhitectura şi Arta Plastică, sculptura, monumentalistica în general, dau unei localităţi un certificat de valoare culturală, semnifică parţial un curriculum vitae al acestei localităţi…

Băile Govora, cu atestare documentară (sub alt nume) încă din primii ani de domnie ai lui Vlad Ţepeş (1456-1462) şi, mai apoi, într-un hrisov elaborat în 01 aprilie 1551, de Mircea Ciobanul, şi care întăreşte stăpânirea Mănăstirii Govora asupra satelor Glodu şi Hinţa - actuala aşezare a staţiunii, administrativ, în actuala formă, se conturează abia în a doua jumătate a sec. XIX, odată cu exploatarea apelor minerale…

Băile Govora, acum, este o localitate care are în situl propriu întreaga încărcătură istorică, un conţinut care trebuie exploatat de noi (contemporanii) şi de cei care ne vor urma… Acest oraş nu a suferit de pe urma unor demolări venite pentru a schimba fizionomia-i cunoscută sau pentru a anunţa o alta, nouă, iluzorie…Există acest avantaj că B. Govora nu are nevoie de măreţe proiecte, că viitorul urbanistic al oraşului constă în tocmai protejarea sa edilitară, în modernizarea interioară, protejarea celei exterioare…În marile oraşe europene, stabilimentele vechi, care au rezistat până astăzi, se modernizează după nevoi înăuntru, se refac şi li se păstrează patina timpului în dosuri şi în faţade…Dacă ai o bucăţică de arhitectură veche, aceasta devine tot atât de scumpă ca greutatea ei înlocuibilă, în aur…Şi nimeni nu se fereşte să-i dea utilizare practică.

Deci, nu trebuie să căutăm proiecte noi, trebuie să le continuăm pe cele începute în urmă cu o sută de ani…Şi avem slavă domnului: Toate clădirile trebuie să arate ca noi. Blocurile regimului totalitar trebuiesc estetizate şi lărgită funcţionalitatea lor.

Deşi cosmetica nu intră în categoria artistică, în cazul acestor construcţii trebuie, obligatoriu, dacă nu se face altceva, să fie cosmetizate…Am văzut în Sibiu, la Curtea de Argeş, cum au început, diferit se subânţelege, acest fel de cosmetizări. La Băile Govora este foarte uşor, numărul lor fiind relative mic.

Efortul local trebuie să se refere numai la trecut şi la prezent…Chi va lento va sano e chi va sano va lontano, spune cu multă înţelepciune un proverb latin…Trebuie o minimă lege care să stabilească un raport între edilul comunitar şi cetăţean, prin care să se realizeze un adevăr de mult stabilit: exteriorul casei, împrejmuirea, aparţin în egală măsură cetăţeanului şi comunităţii. Cu alte cuvinte sprijin financiar, pentru urbanism, după principiul (antiromanesc în feudalism şi capitalism) de la comunitate înapoi spre fiecare. după necesar…

…Să se pună pe poarta sau zidul fiecăruia, o plăcuţă din bronz, pe care să scrie: “Locuinţă premiată de Consiliul Local”!

Nu ar strica să se înfiinţeze şi la Băile Govora, Grupuri de Iniţiativă Locală (GIL), acţiuni, specifice cetăţenilor, de grup, la nivel de cartier, dar cu vectori de interese la nivel central (în sens piramidal)…

Trebuie să nu uitaţi, niciodată, că Râmnicul există ca importanţă, sau că a existat, şi prin faptul că în jurul său, imediat, fiinţează această salbă de staţiuni (ca a dumneavoastră). Rezultă că Râmnicul trebuie să se numere printre acţionarii de drept la această societate pe acţiuni care fiinţează prin staţiuni…Şi apoi, mai există un punct important de reazem: Consiliul Judeţean…Ce s-ar face ele, săracele judeţe, fără aportul dumneavoastră productiv (turistic) aşa cum îl ştim noi …Care în alte vremuri, şi mai bine, pe bicicletă sau pe jos, în autobuz sau trăsură (căruţă), veneam tocmai de la Râmnic (Vâlcea) să ne mai răcorim puţin…

Dacă cineva vrea să facă un hotel din sticlă sau altceva- futurist, este bine venit! Să îl facă! Să fie ajutat! Să facă un hotel de sticlă aici lângă Primărie, în centrul administrativ al Govorei! Să facă un hotel de sticlă, dar nu să dărâme casele cu asemenea traforate balcoane şi care sunt de acum aproape 100 de ani; să rămână casele care au vârsta preotului Petre Gheorghe!

Propunem Consiliului Local govorean, ca împreună cu Forumul Cultural al Râmnicului, care ar trebui să-şi deschidă o Filială, a sa, în oraşul Băile Govora, să dorească să găzduiască o seară, trimestială, a Cenaclului Artelor al Societăţii Culturale “Anton Pann”, cel care adoră artele independente, şi, care, ele, reprezintă adevăratul potenţial artistic al oricărei aşezări comunitare.

Ca multe alte localităţi vâlcene, Govora reprezintă o valoare inestimabilă a patrimoniului românesc naţional, dar şi european. Băile Govora s-au născut din acţiuni comune, internaţionale, interesele străinilor fiind arhicunoscute din toate timpurile…Aici (în zonă) au venit mai înainte romanii, turcii, grecii, austriecii, ungurii, ruşii, evreii; apoi cunoscuţii arhitecţi francezi…italienii; dintre toate influenţele, cele mai remarcabile şi unice este această influenţă franceză, la timpul său, eu spun că şi în prezent, fiind una dintre cele mai valoroase pentru România, pentru spaţiul nostrum vital. De aceea spuneam mai sus, că architectonic şi urbanistic, la Băile

Govora proiectele există de mult, zac, se prăfuiesc, produsele ce vin din ele, trebuiesc doar scoase la vedere, recondiţionate întreţinute, durata lor de viaţă fiind surprinzător mai mare decât cea proiectată…

Govora trebuie să redevină, cel puţin pentru început, ca o Govoră a anilor 70, când, printre altele, veneam aici, şi cu două nuci, bătându-le una de alta, chemam către noi una din veveriţele Mariana….Vedeţi, odată se putea şi altceva. Nu numai să investim cu ban străin!

FLORILE GOVOREI
IULIE 2009

Mulţi dintre invitaţii de anul acesta la "Florile Govorei", sărbătoare organizată de Consiliul Local al Primăriei Băile Govora, îşi puneau întrebarea, la colocviul pe tema "Conservarea arhitecturală şi a patrimoniului local din Băile Govora", care să fi fost oare adevăratele "flori" sărbătorite? …Copiii, care mai târziu-în Parcul Central, aveau să umple de bucurie şi speranţă inimile părinţilor prin spectacolul ce l-au susţinut cu această ocazie?...Florile amenajate în holul Primăriei? …Copiii ale căror desene au umplut sala unde s-a susţinut colocviul? …Cărţile Govorei, expuse într-o expoziţie realizată de poetul Valentin Dolfi şi Mihaela, soţia sa? Ori poate, aşa cum avansa din sală un invitat al oraşului, o respectabilă în vârstă doamnă, care a sugerat prezidiului ca înspre final să nu se uite de amintirea celor câteva flori, de-acum numai ale Govorei şi memoriei pământului românesc: generalul doctor N. Popescu Zorileanu, pictorul Hermeneanu, profesorul Constantin Deaconu, dar şi pe încă conviețuitorul intrat pe linia celor o sută de ani, preotul Petre Gheorghe Govora, trăitor, déjà, al unei extraordinare legende istorice…

Acum, dar nu şi ultimele, au rămas nişte flori, care pot dăinui mai multe vieţi omeneşti, generaţii, aşa numitele flori ale arhitecturii govorene, unice în această regiune, unice în România, unice în Europa…Conservarea lor, ştiinţifică - monumente de utilitate publică, cetăţenească, trebuind să se producă cât mai repede!

Aceasta a fost şi tema colocviului organizat cu ocazia sărbătoarei "Florile Govorei", la care au participat membri Forumului Cultural al Râmnicului, reprezentanţi ai Guvenului României: inspectorul guvernamental Radu Renga, Elena Ionescu, din cadrul MCC Direcţia Monumente Istorice, prezentă la colocviu şi datorită faptului că împreună cu studenţi ai Facultăţii de Arhitectură Bucureşti a venit la Govora pentru a iniţia un proiect de reabilitare a unei construcţii şi transformarea ei într-un viitor Centru Cultural…Au fost în sală consilierii locali, şeful Poliţiei, cetăţeni de vază ai Govorei…

Colocviul a fost deschis de primarul Mihai Mateescu; apoi I. St. Lazăr, conf. universitar, membru în conducerea Forumului, a preluat şi moderat colocviul, în final, susţinând şi comunicarea "Sacralitate şi monumentalitate în bazinul cultural Govora".

Intrând în tematica colocviului, Costea Marinoiu, preşedintele Societăţii Culturale "Anton Pann", membru în conducerea Forumului, a susţinut comunicarea "Cartea veche, simbol de cultură al ţinutului govorean" iar Petre Cichirdan, vicepreşedinte al Forumului, pe cea intitulată "Arhitectură şi viitor în oraşul Băile Govora"…

Au vorbit din partea invitaţilor: Radu Renga, fost prefect al Râmnicului şi Elena Ionescu, din cadrul MCC - Direcţia Monumente Istorice.

În faţa Primăriei, în care, după cum spuneam mai sus, s-a produs şi o expoziţie floral "Raritaţi florale şi dendrologice din Băile Govora", vizitată înainte şi după colocviu, s-a dat startul desfăşurării Sărbătoarei Florilor prin intonarea Imnului României, de către fanfara de copii a Palatului Copiilor din Râmnicu Vâlcea, dirijată de Constantin Andrei, şi deplasarea în coloană, în sunetul alămurilor, spre locul amenajat desfăşurării spectacolelor, Parcul Central din Govora, şi el, o bijuterie ambientală…

În drum spre Parcul Central, membri Forumului s-au abătut câteva minute pe la Muzeul Petre Gheorghe, aflat în traseu, apoi au admirat vila "Dr. Ivanovici", monument de arhitectură românească cu influenţe din aşezările urbane nord dunărene, până către izvoare, dar şi olteneşti, subcarpatice, care, în urma studiului efectuat de studenţii de la Arhitectura bucureşteană, va intra în lucrări de reparaţie, interiorul se va moderniza, apoi va fi dată circuitului public prin înfiinţarea unui Centru Cultural.

Pe tribuna înălţată lângă Pavilionul Central, fanfara Palatului Copiilor din Râmnicu Vâlcea, dirijată de Constantin Andrei, creatorul acestei fanfare, singura pe care o mai are Vâlcea, a deschis seria de spectacole desfăşurate sâmbătă şi duminică (18-19 iulie) sub genericul "Florile Govorei"…

Să amintim că după startul dat de fanfară, pe scenă a urcat, sâmbătă, un ansamblu de copii – elevi ai liceului teoretic din Govora şi ai Liceului de Artă din Râmnic, apoi

Ansamblul "Mioriţa" din Vaideni şi un ansamblu din Câmpulung Muscel, jud Argeş, iar spre seară a urmat un spectacol de sunet şi lumină dat de interpreţi din Bucureşti… Duminică, după slujba de Sfinţire a Paraclisului "Adormirea Maicii Domnului", de lângă Casa de Cultură, pe scena din Parcul Central, vecinul imediat al Băilor Govora, Comuna Pietrari, o reală forţă culturală a zonei, şi-a trimis trupele de dansatori, solişti vocali şi celebra corală de bărbaţi, aparţinând Căminului Cultural Pietrari condus de C. Diaconu, să-şi exercite misiunea de mesageri culturali în cadrul sărbătoarei govorene…Au mai ucat, pe scenă, reprezentanţii Casei de Cultură din oraşul Drăgăneşti Olt şi solista de muzică populară Liliana Dobrescu din Teleorman…

PETRE GHEORGHE ÎMPLINEŞTE 99 ANI! FORUMUL CULTURAL AL RÂMNICULUI ÎL SĂRBĂTOREŞTE LA PRIMĂRIA GOVORA

În această zi însemnată a anului, 23 aprilie, zi cu roşu în calendarul ortodox, Sf. Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de Biruinţă, s-a născut preotul şi arheologul Petre Gheorghe – Govora, în 1910, împlinind astăzi 99 ani! Îi urăm La Mulţi Ani şi să sărbătorim împreună, anul viitor, 100 ani! Parcurgând cu eroism un secol, trei orânduiri sociale, descoperindu-ne strămoşii încă din preistoria acestor locuri, Petre Gheorghe ne este unul dintre cei mai dragi şi stimaţi oameni ai acestor timpuri, fiind apreciat de întreaga comunitate a lumii, fiind singurul preot ortodox care a primit titlul de drept între popoare acordat de statul Israel…Meritele istoricului cercetător arheolog, Petre Gheorghe Govora, sunt, dar vor fi şi mai intens cunoscute de societatea ştiinţifică românească, de întreaga suflare vâlceană, nouă revenindu-ne plăcerea şi mândria de a fi fost contemporan cu domnia sa!

Recent, am avut satisfacţia profesională, ca la această vârstă, să vizităm Biserica de lemn, Sf. Nicolae din Mihăeşti, Govora Sat, în fosta parohie a distinsului preot, avându-l ca ghid chiar pe Petre Gheorghe, ocazie cu care am descoperit, una dintre cele mai valoroase picturi pe lemn de la începutul sec. al XIX lea, păstrată impecabil, ceea ce dovedeşte o tehnică excepţională, artă desăvârşită, în conţinutul catapeteasmei de la această biserică.

…La Teiuş au fost pictori renumiţi, care au pictat icoane (câteva le am la muzeul meu din Băile Govora), iar dacă ne uităm bine atât la temelie cât şi în biserică, găsim lespezi de piatră aduse de oamenii satului din site-ul de la Stolniceni.

…Această Biserică, Sf. Nicolae, din lemn, este, practic, spusei, pe la 17.. şi ceva, mutată din satul Gurişoara, de acolo (arată cu bastonul), aici…

…cărămida, pentru pavaj, este adusă din site-ul Stolniceni …Este cărămidă romană, patrată!

Redăm alăturat un material întocmit de regretatul istoric Corneliu Tamaş, scris cu ocazia aniversării părintelui la 80 ani!

S.P.C.

1976, Petre Gheorghe - Corneliu Tamaş - Gherasim Cristea - C. Udrescu - Aurel Popescu

(urmare din pag.33)

PROGRAM...

-Masă rotundă pe tema: „Dialog între generaţii".
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul" Vâlcea
-Data şi ora: Joi, 24 septembrie 2009, ora 17:00
-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Inspectoratul Şcolar Judeţean Vâlcea
- Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură
- Asociaţia Tinerilor Creatori din Vâlcea

-Luna OCTOMBRIE -
-Dezbatere pe tema: „Priorităţi ale cercetării ştiinţifice şi tehnice din Vâlcea: actualitate şi perspective"(ediţia a III-a).
-Locul de desfăşurare: Staţiunea de Cercetare Viticolă Drăgăşani
-Data şi ora: Joi, 8 octombrie 2009, ora 17:00
-Organizatori: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Staţiunea de Cercetare Viticolă Drăgăşani
- Staţiunea de Cercetare Pomicolă Râmnicu Vâlcea

-Luna NOIEMBRIE -
-Simpozion cu tema: Spiru Haret în actualitate (în context) 100 de ani de la inaugurarea Şcolii generale „Spiru Haret" din Râmnicu Vâlcea.
- Locul de desfăşurare: Şcoala cu clasele I-VIII „Spiru Haret" din Râmnicu Vâlcea

(continuare în pag.50)

FORUMUL CULTURAL AL RÂMNICULUI LA PRUNDENI

Biblioteca comunală Călina tutelată de Primăria Prundeni, Ion Horia Horăscu – primar, a găzduit în ziua de joi, 05.11. 09, o manifestare culturală de amploare – „Lectura Publică la Prundeni”, invitând oameni de cultură din mai multe locuri, scriitori, să participe cu propriile lucrări...Acțiunea s-a desfăşurat în cadrul unui program mai amplu, „Ziua porților deschise...la cultură”, şi a avut ca obiectiv vizitarea şcolilor, aşezămintelor culturale şi a Primăriei, după care în jurul orei 16, la Biblioteca din Călina, Filiala Sibiu a Uniunii Scriitorilor din România în colaborare cu Ziarul „Curierul de Vâlcea”, avându-i în frunte pe scriitorii Ioan Radu Văcărescu, preşedintele Filialei Sibiu, Ioan Barbu, directorul ziarului „Curierul de Vâlcea”, scriitorii Silviu Guga-Sibiu şi George Mirea-adoptat de județul Vâlcea (fiind Cetățean de Onoare al oraşului Băile Olăneşti), au dat curs lecturării din ultimile lor creații. Moderatorul întâlnirii, inspirat şi cu o bogată cultură publicistică şi administrativă în domeniul public, Ion Horia Horăscu, a condus atractiv această reuniune literară la care trebuie să spunem că au mai participat scriitori şi oameni de cultură ai județului: Felix Sima, Ion Soare, Nicolae State - Burluşi, Valentin Pițigoi, Alexandru Popescu Mihăeşti, Ilie Gorjan, Emil Istocescu, Costea Marinoiu, familia Dican, Petti Velici, Gh. Stancu, Bebe Vlăduț, Paul Brenoaia, ...Au fost prezenți mulți oameni de cultură ai locului, viceprimarul Prundeni-ului, personalul Bibliotecii comunale, Constantin Tanislav – directorul Ziarului „Info Puls”.

Moderatorul manifestării, Ion Horia Horăscu, a făcut ample referiri la opera literară a lui Ioan Barbu (în special s-a referit la romanul „Sub cerul Italiei”, una dintre cărțile considerată „o mare reuşită”, adăugăm noi, din care aflăm multe lucruri neştiute până la data apariției, inedite, despre Roma - capitala Italiei, despre dacii poposiți aici, în piatră, şi care străjuiesc inima Romei; despre Columna lui Traian, unul dintre cele mai importante documene nescrise, dar pe deplin grăitor - din istoria modernă a umanității...) şi cele a lui George Mirea – „Memorii...ficționale” şi „Prundeni...! Finis coronat opus – Memorii... ficționale II”. Am primit şi noi, cu autograf (după cum spunea reprezentanta Bibliotecii Județene – Ioana Pârnuță, care a prezentat şi un material despre „Cărțile cu autograf” din cadrul Bj Vâlcea, „autograful, pe carte, măreşte legătura dintre autor şi cititor”) câte un exemplar din aceste cărți şi, deja, după cele câteva pagini citite până în prezent am început să ne „înfiorăm” despre adevărurile trecutului extrem de dur al acestui scriitor, pe care unii dintre noi nu se sfiiesc să-l numească unul din cei mai importanți ai generației ’60, şi care în timpul scurs până acum a căutat să-şi identifice ființa cu meseria, viața sa cu a altora, devotându-se peste 25 de ani Emisiunii „Odă Limbii Române” la Radio...

Ion Horia Horăscu i-a prezentat cu aceeaşi dezinvoltură literară pe cunoscuții oameni de litere din Sibiul fostă Capitală Culturală Europeană...Ioan Radu Văcărescu şi Silviu Guga.

Mai trebuie să subliniem că acest primar care are o înclinație deosebită pentru cultură, dar şi pentru administrația publică locală, apreciat unanim de toți vizitatorii săi din țară şi de peste hotare, la începutul acestei noi ere pentru România, cea de după decembrie 1989, a fost unul dintre cei mai eficienți menegeri de înterprinderi mijlocii, private, binecunoscute fiindu-i sucesele pe plan intern şi internațional...Dar şi activitatea de succes în mass media cultivată în special în județul Dolj...Iată, în curând, va înființa postul TV din Prundeni, dar şi o Filială a Forumului Cultural al Râmnicului în acelaşi Prundeni...Să mai spună cineva că satul românesc nu poate fi în rând cu cel european, că nu poate împrumuta rapid din valențele urbanului...

Bogdan CIC

PREMIILE FORUMULUI CULTURAL AL RÂMNICULUI
pentru anul 2009

În ziua de 10 martie 2010, începând cu orele 17.00 p. m., Sala de festivități a Bibliotecii Județene "Antim Ivireanul" Vâlcea a fost gazda unui eveniment deosebit în viața culturală a județului: Adunarea generală a FORUMULUI CULTURAL AL RÂMNICULUI. Au participat membrii asociației, conducători ai unor instituții de cultură din județ, reprezentanți ai administrației locale etc. Cu această ocazie, profesorul Gheorghe Dumitrașcu - Gorjan şi Gh. Pantelimon, au acordat Premiile Forumului pentru anul 2009, unor personalități şi instituții care s-au distins în viața culturală, ştiințifică şi artistică a Vâlcii şi a țării.

I. DIPLOME DE EXCELENȚĂ

• ISTORIE. Colectivul de autori al volumului ”Călimăneşti. Monografie istorică şi etnografică”, pentru

secretarul general al Forumului, a prezentat o succintă, dar consistentă Dare de seamă privind activitatea Forumului pe anul 2009. În partea a doua a întrunirii, un juriu alcătuit din Al. Popescu-Mihăeşti (preşedintele Forumului) - preşedinte, Gh. Dumitrașcu, secretar şi membrii: Ioan St. Lazăr, Mihai Sporiş, Nicolae Dobrică, Petru Pistol, Ion Soare, g-ral Ilie ținuta ştiințifică deosebită a lucrării.

• LITERATURĂ. Ex aequo: Constantin MATEESCU, pentru volumul de proză „Drumul spre Alaska” şi Nicolae MANOLESCU, pentru volumul de memorii „Viață şi cărți”, „Amintirile unui cititor de cursă lungă”.

• SCULPTURĂ. Petre CICHIRDAN, pentru Monumentul închinat deținuților politici, la Ocnele-Mari.

• TEATRU. Adrian ROMAN, pentru managementul de excepție, care a contribuit esențial la finalizarea noului sediu al Teatrului de Stat "Anton Pann" din Râmnicu-Vâlcea.

• PUBLICISTICĂ. Ex aequo: Constantin POENARU, pentru calitatea studiilor şi articolelor publicate şi Ion OLTEȚEANU, pentru competența şi consecvența cu care publică studii şi articole pe teme muzicale.

• CERCETARE ŞTIINȚIFICO-TEHNICĂ. Dumitru POPESCU - preşedintele ARCA, pentru coordonarea colectivului care a proiectat, realizat şi lansat în cosmos prima rachetă românească.

• SPORT. Luminița DINU-HUȚUPAN, pentru performanța primirii titlului de "Cel mai bun portar al lumii la handbal feminin".

• OPERA OMNIA - Scriitorul George MIREA, cu ocazia împlinirii a opt decenii de viață, pentru calitatea şi mesajul etic al creației sale literare.

- Profesorul Laurențiu STILEA, cu ocazia împlinirii a 75 de ani, pentru dăruirea cu care a slujit sportul în general şi voleiul în special, pentru performanțele obținute.

• CULTURĂ RELIGIOASĂ. Arhim. Veniamin MICLE, pentru cele trei volume tipărite în anul 2009.

• CULTURĂ POPULARĂ. Ex aequo: Prof. Vartolomei TODECI, pentru publicarea volumului „Poeți populari din Vaideeni" şi Prof. Emil ISTOCESCU, pentru volumul „Gh. N. Dumitrescu-Bistrița şi cultura populară din Vâlcea".

• TURISM ŞI ECOLOGIE. Şcoala nr. 10 din Râmnicu-Vâlcea, pentru participarea cu succes la Programul Internațional de Ecologie.

• DEBUT EDITORIAL. Lector Univ. Adrian MARINESCU, pentru volumul „M-rea Sf. Ecaterina de la Sinai şi legăturile ei cu Țările Române".

• ÎNVĂȚĂMÂNT ŞI EDUCAȚIE. Prof. Dr. Mihai SANDU, pentru activitatea depusă în cadrul Centrului de pregătire astronomică de la Călimăneşti, inițiat de el.

• CERCETARE SOCIO-UMANĂ. Asist. Univ. Dr. Constantin MIHAI, pentru lucrarea „ Gilbert Durand. Les métamorphoses de l'antropologie de l'imaginaire".

• MUZICA. Dirijorul Florin TOTAN, pentru calitatea de excepție a prestațiilor sale, în cadrul Festivalului Internațional "George Enescu" şi al Filarmonicii "Ion Dumitrescu" din Râmnicu-Vâlcea.

• ARTĂ FOTOGRAFICĂ. Clubul "Floare de Colț" (preşedinte - Dr. Trestian GĂVĂNESCU), pentru performanțele artistice în plan național şi internațional.

II. PREMII SPECIALE

- IPS GHERASIM - arhiepiscopul Râmnicului, la împlinirea vârstei de 95 ani, pentru o viață dedicată slujirii ortodoxiei române şi Arhiepiscopiei Râmnicului.
- G-ral Nicolae MAZILU, la împlinirea vârstei de 80 de ani, pentru întreaga activitate pusă în slujba țării şi a literaturii.
- Conf. Univ. Dr. Col. Mircea VLADU, pentru activitatea performantă pusă în slujba armatei române, a cercetării ştiințifice în domeniu şi a literaturii.
- Prof. Dr. Gheorghe DEACONU, pentru întreaga activitate desfăşurată în folosul Vâlcii şi pentru modul exemplar în care îi cultivă pe înaintaşi.
- Prof. Nicolae DINESCU, pentru organizarea de emisiuni TV, implicarea în viața comunității şi activitatea desfăşurată în cadrul Academiei Olimpice - Filiala Vâlcea.
- Pr. Nicolae STATE-BURLUŞI, pentru promovarea spiritualității creştine ortodoxe.
- ASOCIAȚIA SENIORILOR DIN EDUCAȚIE, ŞTIINȚĂ {I CULTURĂ - pentru parteneriatul de calitate în desfăşurarea activității Forumului şi pentru editarea revistei "Seniorii".
- ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ "CULTUL EROILOR"-FILIALA VÂLCEA, pentru revigorarea activității filialei întru promovarea istoriei naționale şi a celei locale.
- DIRECȚIA JUDEȚEANĂ VÂLCEA A ARHIVELOR NAȚIONALE, pentru organizarea exemplară a manifestărilor elaborate în parteneriat cu Forumul.
- CENTRUL DE INFORMARE COMUNITARĂ (CIC) din cadrul Bibliotecii Județene "Antim Ivireanul" Vâlcea, pentru informarea eficientă a tinerilor, referitoare la valorile europene şi facilitățile oferite de UE.
- REVISTA "AGERO" - Stuttgart, la aniversarea unui deceniu, pentru remarcabila şi statornica promovare a valorilor româneşti pe meridianele lumii.
- Lucian HETCO - editor şi redactor-şef al revistei "Agero" - Stuttgart, pentru dinamica activitate desfăşurată de-a lungul anilor, ca poet, eseist şi jurnalist de elită.
- Maria Diana POPESCU - redactor şef-adjunct la revista "Agero" - Stuttgart, pentru demersurile sale privind promovarea culturii româneşti şi a românismului în lume.

Ion SOARE

DARE DE SEAMĂ
cu privire la activitatea cultural-ştiinţifică a Forumului Cultural al Râmnicului în anul 2009

prezentată de prof. Gheorghe Dumitraşcu secretarul general al Forumului Cultural al Râmnicului

Stimaţi colegi... În anul 2009, activitatea noastră a fost concentrată spre căutarea, găsirea şi transmiterea mesajului de continuitate şi înnoire a procesului cultural autentic. Ea a fost conectată la procesele de modernizare care, generează instabilităţi şi evoluţii rapide, urmărind, în final, schimbarea mentalităţii sociale în procesul de adaptare a societăţii noastre la condiţiile impuse de începutul unui nou deceniu al secolului al XXI-lea.

Conducându-ne după experienţa istorică şi analiza ştiinţifică a evoluţiei social-culturale, activitatea Forumului s-a integrat într-un proces dinamic, având ca unul dintre obiectivele esenţiale, depăşirea prin spirit, educaţie şi cultură, a conflictului dintre vechile structuri ale mentalităţii şi adecvarea lor la repere socio-culturale constructive.

Tot în această perioadă, demersurile teoretice şi practice reflectate în conţinutul activităţii Forumului au avut în vedere, diminuarea efectelor procesului de globalizare asupra noii mentalităţi care tinde, într-un ritm dinamic, spre unificarea şi omogenizarea modelelor culturii noastre, fapt care naşte contradicţii între sistemele valorice şi, în ultimă instanţă, diminuează şi şterge treptat conştiinţa naţională.

Prin manifestările cultural-ştiinţifice derulate şi prin publicaţiile proprii ne-am demonstrat capacitatea de a evidenţia şi cultiva modele pozitive care să reprezinte suport pentru cei care doresc să devină mai buni şi folositori urbei noastre.

Ţinta unora dintre acţiunile noastre s-a concentrat spre soluţiile posibile de a atenua prin informaţie şi cultură, dispersarea, confuzia şi indiferentismul social care ne macină şi ne îndepărtează de problemele grave ale societăţii, creându-se astfel momente de derută în care îşi fac loc, mediocritatea, subcultura şi impostura intelectuală.

O contribuţie remarcabilă la formarea armoniei moral-sociale prin spirit au avut şi manifestările culturale cu conţinut religios, evocarea unor personalităţi, unele aniversări şi comemorări care şi-au pus amprenta, la vremea respectivă, asupra evoluţiei morale sănătoase a eticului local şi naţional.

Pătrunzând analitic în manifestările cultural-ştiinţifice ale Forumului din anul petrecut şi privind cu un oarecare optimism la problemele noi cu care ne-am confruntat, astăzi se impune să ne asumăm, în continuare, responsabilităţi concrete şi de perspectivă, de a crea între oamenii CETĂŢII o comunicare bazată pe adevăr, respect şi dragoste între semeni, cu accente pe formarea unei coeziuni morale, sănătoase. Noi, forumiştii, avem obligaţia moral-civică în prezentul pe care îl parcurgem, simţind şi trăind multe stagnări, regrese şi puţine urcuşuri economico-sociale şi spirituale, să dăm posibilitatea cetăţenilor să cunoască şi să-şi însuşească valorile neamului nostru pentru a le transmite nealterate generaţiilor viitoare.

Prin toate acţiunile cuprinse în programul de activitate al Forumului pe anul 2009 s-a urmărit degajarea şi transmiterea unei infuzii de optimism în forţele proprii creative ale poporului nostru, propagând sintagma „să nu ucidem speranţa în oameni”, ci din contră, să cultivăm şi să păstrăm bucuria, să redăm, prin modestele noastre manifestări culturale, demnitatea şi conştiinţa românismului.

Este de semnalat consecvenţa cu care a acţionat asociaţia noastră pentru extinderea activităţii în judeţ, prin constituirea unei noi filiale în luna noiembrie 2009, în oraşul Brezoi. Aici s-au găsit oameni de mare sensibilitate, având ca mentori pe omul de cultură inginer Ion Nălbiţoru, ca preşedinte şi pe Robert Schell primarul oraşului Brezoi, ca preşedinte de onoare.

Tot aici menţionăm că filiala Forumului Cultural al Râmnicului, din Călimăneşti, a demonstrat, în cei doi ani de existenţă, capacitatea de a se impune prin numeroase acţiuni cultural-ştiinţifice de rezonanţă cu un larg spectru cultural local şi naţional având ca protagonişti de suflet pe doamna Fenia Driva, preşedinte executiv şi primarul inginer Ilie Amuzan ca preşedinte de onoare.

Cât priveşte viaţa internă a Forumului, a dezbaterilor săptămânale şi reuniunilor lunare de lucru, acestea au fost axate pe noutatea temelor abordate pe probleme spirituale de interes local şi naţional cât şi semnalarea unor fenomene negative ce îşi fac prezenţa în cultura actuală românească. Este vorba de apariţia unor publicaţii – cărţi, broşuri, articole – în care unii autori se manifestă zgomotos prin verdicte justiţiare asupra a ceea ce este bun şi ceea ce este neproductiv în cultura şi publicistica vâlceană.

Inconsecvenţa unor atitudini ferme şi acceptarea unei toleranţe excesive faţă de mediocritatea şi subcultura promovată de aşa-zişii „reformatori" ai culturii naţionale deschid drumul impostorii care seamănă cu obrăznicie confuzie şi derută, aduc grave prejudicii de imagine, afectând chiar coeziunea în rândul Forumului. Rămâne, totuşi, ca un deziderat, o implicare mai activă şi responsabilă a membrilor asociaţiei noastre, de a promova prin analize pertinente, ceea ce este valoros folosind argumente ştiinţifice, care să conducă la protejarea valorilor culturii noastre, implicit a conştiinţei naţionale.

A. ACTIVITATEA ŞTIINŢIFICĂ

Este de remarcat faptul că o mare parte din cercetări au reuşit să aducă importante contribuţii inedite în domenii ca: istoria economiei judeţului, lingvistică, istorie locală şi naţională, etnografie, arte, religie, administraţie, educaţie, în cercetarea pomicolă şi viticolă a judeţului.

Preocupările pentru cercetarea ştiinţifică şi tehnică au sporit în acest an, iar rezultatele au fost valorificate, în anul 2009, în sesiuni ştiinţifice 2, simpozioane 7, dezbateri 7, mese rotunde 3, expoziţii 1, lansări de carte 5. O bună parte din cercetări au fost prezentate cu prilejul sărbătoririi marilor evenimente din istoria naţională şi locală, fie la 24 ianuarie – Ziua Unirii, 9 mai – Ziua Independenţei şi a Europei, Râmnic 621 (20 mai 1388), 29 mai - Ziua Imnului Naţional (Serbările Râmnicului), 1 decembrie – Ziua Naţională ş.a. La aceste manifestări peste 90% din intervenţii au fost susţinute de membrii Forumului, la unele dintre ele participând şi alţi invitaţi din judeţele limitrofe – Sibiu, Gorj, Olt precum şi din centrele universitare Bucureşti, Craiova şi Sibiu.

Pentru a atrage în circuitul valoric importante personalităţi şi pentru a spori prestigiul manifestărilor întreprinse, ele au fost organizate în parteneriat cu Direcţia Judeţeană Vâlcea a Arhivelor Naţionale, Arhiepiscopia Râmnicului, Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, Societatea Culturală „Anton Pann", Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul" Vâlcea, Asociaţia „Pontus Vetus", Garnizoana Râmnicu Vâlcea, Primăria Râmnicu Vâlcea, Academia Olimpică - filiala Vâlcea şi filiala din Călimăneşti a Forumului Cultural al Râmnicului şi muzeul judeţean Vâlcea.

Interesante şi cu impact favorabil la public au fost dezbaterile privind reconfigurarea şi perfecţionarea cercetării ştiinţifice în majoritatea domeniilor de activitate în procesul de investigare a soluţiilor tehnice şi practice din domeniul pomiculturii şi viticulturii la nivel de judeţ, pentru cultivarea respectului pentru credinţă, educaţie şi cultură etc.

Rezultatele cercetărilor au fost reflectate în paginile revistelor noastre „Studii Vâlcene" şi „Forum V".

B. ACTIVITATEA CULTURAL ARTISTICĂ

Anul 2009 se înscrie şi cu activităţi recreative şi de divertisment,

organizate de Clubul Oamenilor de Ştiinţă, Cultură şi Artă din cadrul Forumului împreună cu Asociaţia Seniorilor şi Academia Olimpică - filiala Vâlcea, materializate în excursiile documentare iniţiate în lunile mai, iunie, iulie şi august 2009, în scopul cunoaşterii şi preţuirii patrimoniului cultural naţional aflat în judeţul nostru şi în ţară. Au fost vizitate lăcaşurile bisericeşti şi mânăstirile de la Arnota, Cozia, Jgheaburi, Cornet, Iezer, Pahomie, Govora, Tismana, Sfânta Ana şi Vodiţa din Drobeta Turnu Severin ş.a.

Semnificative pentru activitatea de acest gen sunt şi omagierea şi evocarea activităţii creative a unor personalităţi locale şi membri ai asociaţiei noastre (scriitorul Doru Moţoc – 70 de ani, preotul Nicolae State-Burluşi – 60 de ani, medicul Nicolae Radu – 70 de ani, inginerul Dumitru Bondoc – 60 de ani), în cadrul unor medalioane aniversare realizate prin parteneriat cu asociaţiile menţionate.

Preţuind contribuţia membrilor asociaţiei noastre şi a altor personalităţi la revigorarea culturii vâlcene printr-o serie de apariţii editoriale, au fost organizate lansări de carte ale autorilor Emil Istocescu, Dumitru Bondoc, Gheorghe Răducanu, Nicolae Ciurea ş.a.

În cadrul activităţilor de CLUB a existat o colaborare fructuoasă cu Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură cu care s-au organizat o serie de manifestări cultural-ştiinţifice şi câteva reuniuni colegiale, menite să ne apropie şi mai mult în demersurile noastre comune.

C. ACTIVITATEA EDITORIALĂ

Având ca reper programul editorial al Forumului în perspectiva anilor 2009-2012, s-a trecut la o cercetare ştiinţifică extinsă şi complexă pentru a acoperi unele spaţii neinvestigate până în prezent, pentru personalizarea zonei noastre în circuitul naţional. Tematicile de cercetare au fost direcţionate spre realizarea unor sinteze, compendii, enciclopedii, dicţionare, antologii ş.a. Aceste cercetări reflectă specificul şi caracteristicile esenţiale ale procesului de continuitate existenţială şi spiritual umană din acest spaţiu. O asemenea orientare s-a materializat în lucrarea

„Enciclopedia Judeţului Vâlcea”, primul volum. Alte proiecte editoriale care se află în lucru se referă la „Enciclopedia judeţului Vâlcea – localităţi urbane” – vol. II, „Istoria economică şi socială a judeţului Vâlcea”, „Arta plastică şi monumentală din zona Vâlcii” şi „Cercetarea ştiinţifico-tehnică a judeţului Vâlcea”.

Rezultatul unor eforturi susţinute într-o cercetare variată şi diversificată pe mai multe domenii de activitate s-a materializat în revista „Studii vâlcene” nr. V (XII) apărută în 2009, semnată de 62 de cercetători. Cât priveşte structura profesiilor autorilor semnatari ai revistei „Studii vâlcene” în numărul amintit sunt 26 cadre didactice, 20 de ingineri cercetători, preoţi 4, publicişti 7 şi 2 cadre militare.

Din cei 62 de cercetători au titluri ştiinţifice 28, din care 26 au titlul de doctor şi doi sunt doctoranzi.

Dacă în cercetarea ştiinţifică beneficiem de o recunoaştere unanimă a calităţii materialelor şi a unei tematici variate în continuă înnoire, vă informăm că în demersul nostru cultural-publicistic, prin revista „Forum V”, avem dovezi incontestabile venite din partea unor profesionişti de prestigiu că revista reflectă preocupările şi responsabilitatea noastră de a ne menţine în tonusul cultural românesc şi de a promova tinerele talente creative. Proiectul editorial al revistei a fost diminuat anul trecut la o apariţie, redusă numai la primele două numere din patru, datorită lipsei de fonduri financiare. Şi în această situaţie financiară dificilă, Forumul a sprijinit apariaţia a două numere ale reviste de cultură „Povestea Vorbei” cu care suntem în parteneriat.

D. POTENŢIALUL CREATIV UMAN

Este deja cunoscut că, an de an, prestigiul Forumului a crescut datorită contribuţiei ştiinţifice a unui număr apreciabil de personalităţi care şi-au manifestat adeziunea la statutul şi obiectivele asociaţiei. Astfel, la 31 decembrie 2009, numărul persoanelor înscrise în asociaţia noastră s-a ridicat la 98 de membri. Analizând componenţa pe profesii avem următoarea situaţie: profesori – 40, ingineri – 17, jurişti – 10, publicişti – 5, preoţi – 7, economişti – 9, informaticieni -3, medici -3, sudenţi – 2, militari -2. Vârsta medie este de 52 de ani. Decan de vârstă continuă să rămână tot distinsul ing. dr. Mihai Baractaru din Drăgăşani, în vârstă de 96 de ani.

Menţionăm că în statutul de colaboratori ai asociaţiei nostre se înscriu peste 40 de personalităţi, oameni de ştiinţă şi cultură, aflaţi în judeţ şi pe tot cuprinsul ţării, iar 8 colaboratori sunt externi: SUA – 1; Canada – 1; Egipt – 1; Germania – 3; Italia – 1; Franţa -1.

Facem precizarea că din cei 98 de membri înscrişi cu adeziune, numai 40 au plătit cotizaţia lunară în 2009. Faptul că cei mai mulţi beneficiază de apariţia lucrărilor personale în publicaţiile Forumului şi primesc gratuit câte un exemplar din fiecare publicaţie tipărită sub egida noastră, ar fi de dorit, să susţină prin cotizaţia de 50 de lei anual, eforturile noastre de tehnoredactare, imprimare pe calculator, multiplicare etc., aceasta fiind şi o obligaţie statutară.

E. BAZA MATERIALĂ

Forumul dispune în continuare de un sediu cu o suprafaţă totală de 36 mp., aflat în centrul municipiului Râmnicu Vâlcea, pe strada Calea lui Traian nr. 129, în grija şi întreţinerea (căldură, energie electrică) Primăriei municipiului. Tot în acelaşi sediu funcţionează Asociaţia Seniorilor din Educaţie, Ştiinţă şi Cultură - Vâlcea şi cele patru redacţii ale revistelor „Studii Vâlcene”, „Forum V”, „Anuarul Forumului” şi „Seniorii”. Baza noastră materială se rezumă la aparatura tehnică formată dintr-un calculator, multiplicator şi o imprimantă, iar întreţinerea acestora pentru funcţionare se realizează numai din cotizaţiile membrilor asociaţiei. La acestea se adaugă mobilierul modest format dintr-o masă, 20 de scaune şi două dulapuri de perete.

F. UNELE LIPSURI, NEÎMPLINIRI ŞI SOLUŢII DE ÎNDREPTARE

1. S-a constatat o anumită inconsecvenţă la unii membri ai Consiliului de Conducere a Biroului Executiv, cu privire la participarea acestora la reuniunile de lucru săptămânale şi a şedinţelor lunare, care au avut repercusiuni nedorite în proiectarea şi organizarea unor activităţi reprezentative ale asociaţiei noastre.

De aceea, propunem ca cei care absentează nemotivat la cel mult trei reuniuni consecutive, să fie consideraţi retraşi din componenţa Consiliului sau a Biroului Executiv, rămânând în continuare membri ai asociaţiei.

2. Cu toate că există un regulament intern de funcţionare al Forumului, cu atribuţiuni şi sarcini precise pentru fiecare membru din conducerea asociaţiei, acesta nu a fost respectat întotdeauna de toţi membri, ceea ce a condus la diminuarea calităţii unor acţiuni, amânarea altora, iar responsabilităţile rămânând disproporţionate. Sunt şi colegi care vin cu propuneri şi iniţiative valoroase, dar nu se angajează să le finalizeze împreună cu alţi colegi. De asemenea considerăm că este necesar să manifestăm mai multă preocupare faţă de conţinutul activităţilor şi să renunţăm la verbalismul excesiv, la unele accente festiviste, care le diminuează eficienţa.

3.Având o experienţă pozitivă în sistemul redacţional al celor trei publicaţiiale Forumului, totuşi, în ultimii doi ani, acesta nu a funcţionat coerent şi democratic, coordonatorii, datorită inactivităţii unor membri, au fost nevoiţi să-şi asume contribuţii personale uneori excesive. Propunem ca în activitatea redacţională, colegiul respectiv

să fie format din persoane profilate pe anumite domenii de activitate (rubrici), iar consultarea acestora să se facă bilunar, în reuniuni de lucru.

Totodată, în scopul asigurării calităţii materialelor pentru publicare, propunem să existe o „comisie de evaluare" formată din 7 persoane cu competenţe specifice pentru această activitate, care îşi va da acordul, prin consens, asupra materialelor date spre publicare.

4.S-au înregistrat progrese minime în colaborarea Forumului cu asociaţii similare din alte judeţe, iar schimbul de publicaţii cu acestea a fost aproape inexistent, datorită lipsei de iniţiativă din partea noastră cât şi a fondurilor băneşti necesare.

5.Faptul că din 98 de membri înscrişi benevol în asociaţia noastră, numai 40 au plătit cotizaţia în anul 2009, iar un număr de 58 nu au răspuns la solicitările noastre de a-şi achita cotizaţia şi nici de a participa la unele activităţi ale Forumului, în schimb, au beneficiat de primirea gratuită a publicaţiilor noastre. Considerăm că din motive personale respectivii membri se socot „retraşi" iar dacă nu sunt alte inconveniente de comunicare atunci le mai dăm răgaz până la 30 aprilie a. c. pentru a clarifica poziţia dumnealor faţă de obligaţiile statutare ale Forumului.

G. PROIECTE DE VIITOR

1.Se impune să respectăm şi să urmărim cercetarea ştiinţifică propusă pentru strategia editorială 2010 – 2012 şi să materializăm proiectul editorial pentru anul 2010 cu apariţiile la timp a revistelor „Studii Vâlcene", „Forum V" şi Forum 8.

2.Este necesar să înfiinţăm noi filiale în localităţile: Drăgăşani. Horezu, Govora şi Costeşti şi să elaborăm un regulament de funcţionare a acestora cu implicarea directă a Forumului.

3.Ne propunem să sporim calitatea în conţinut a tuturor manifestărilor cultural-ştiinţifice din programul pe anul 2010, iar mesajul pe care îl transmitem să vizeze promovarea şi păstrarea nealterată a conştiinţei naţionale, a românismului.

4.Este necesar să sporim vizibilitatea şi impactul acţiunilor noastre printr-o atitudine onestă, civilizată, dar fermă, prin folosirea argumentelor ştiinţifice, în combate-rea derapajelor de la adevărul istoric şi a celor cotodiene din cercetare, să descurajăm practica generalizată a plagierilor, a exagerărilor precum şi a celor care se erijează, nejustificat, în a da verdicte negative cu privire la valorile umane şi ale patrimoniului naţional.

5.Ţinând cont de prestigiul şi contribuţia Forumului Cultural la dezvoltarea fenomenului cultural-ştiinţific din municipiu şi judeţ, propunem ca începând cu anul acesta, să inaugurăm, apoi să permanentizăm, ziua de 3 mai ca: "Ziua Forumului Cultural al Râmnicului" printr-un complex de manifestări cultural-ştiinţifice, artistice şi de divertisment.

6.În privinţa funcţionării corecte a activităţii tehnico-administrative a Forumului vom introduce o disciplină riguroasă în privinţa înregistrării tuturor documentelor intrate şi a celor ieşite, privind asociaţia noastră, numai prin semnăturile legale prevăzute în statut de preşedinte şi secretar general.

7.Totodată, vom urmări cu mai multă atenţie deciziile stabilite de consiliu sau biroul executiv prin capacitarea la activităţi a tuturor membrilor din conducere.

8.Pentru a evita unele confuzii în activitatea de parteneriat a Forumului, atât în ceea ce priveşte tipăriturile dar şi manifestările cultural-ştiinţifice, ne vom exprima cu mai multă claritate, evidenţiind contribuţiile proprii şi responsabilităţile Forumului personalizând ditinct activitatea noastră.

9.Vom perfecta mecanismul de comunicare-imagine asigurând în spaţiul public printr-o continuă periodicitate a conferinţelor de presă la sediu şi a comunicatelor de presă în scopul de a face cunoscut cu operativitate şi claritate activitatea şi poziţia noastră faţă de unele evenimente ce se derulează cotidian.

10.Forumul Cultural îşi va asuma mai pregnant rolul de instanţă de evaluare autentică a evenimentelor şi lucrurilor deosebite din spaţiul public. Totodată, Forumul nu trebuie să-şi permită evaluări în afara atributului său, de monitorizare continuă a mediului cultural-ştiinţific şi artistic local.

11.În acţiunile cultural-ştiinţifice programate vom evita festivismul şi verbozitatea elogioasă, facilă şi fără temei, iar discursul nostru ve trebui să fie animat de vitalitate, spirit polemic, dinamism şi, să aibă o proiecţie anticipativă şi proactivă în complexul problemelor cultural-ştiinţifice şi civice.

Concluzii

Consiliul de Conducere al Forumului aduce mulţumiri pentru receptivitateşi sprijin financiar, Consiliului Municipal, Primăriei Râmnicului, fostului primar– ing. Mircia Gutău, precum şi Consiliului Judeţean, domnului preşedinte ing. dr. Ion Câlea. Totodată, adresăm mulţumiri domnului ing. Daniel Boromitz de la S. C. Boromir SRL, pentru sprijinul material acordat prin sponsorizări şi pentru momentele de protocol oferite cu plăcere şi prietenie.

Onorată asistenţă,

Cu toată modestia, considerăm că, prin ceea ce a realizat Forumului Cultural al Râmnicului, practicând un voluntariat haretian, inegalabil în judeţ sau, poate chiar în ţară şi-a adus o contribuţie semnificativă la viaţa culturală şi spirituală a Vâlcii, la stimularea activităţii creatorilor vâlceni, la îmbunătăţirea colaborării dintre oamenii de cultură, autorităţile administrative şi alţi factori de decizie, iar toate acestea în folosul comunităţii vâlcene.

(urmare din pag.42)

PROGRAM...

- Data şi ora: Miercuri, 11 noiembrie 2009, ora 10:00
- *Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Şcoala cu clasele I-VIII „Spiru Haret”

Parteneri: - Universitatea „Spiru Haret” Râmnicu Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Știință şi Cultură

-Simpozion pe tema: „Militanți români în slujba Unirii”.
-Locul de desfăşurare: Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
-Data şi ora: - Luni, 30 noiembrie 2009, ora 1100
-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
- Societatea culturală „Anton Pann” Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Știință şi Cultură

Dezbatere pe tema: „Un prefect pentru eternitate – Doctorul Gheorghe Sabin (1800 – 1929)”(80 de ani de la stingerea sa din viață).
-Locul de desfăşurare: Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale
-Data şi ora: Luni, 30 noiembrie 2009, ora 14:00
-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Direcția Județeană Vâlcea a Arhivelor Naționale

- Luna DECEMBRIE -
-Masă rotundă pe tema: „Tradițiile populare româneşti în perspectiva multi-culturalității europene”.
-Locul de desfăşurare: Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” Vâlcea
-Data şi ora: Joi, 10 decembrie 2009, ora 17:00
-*Organizatori*: - Forumul Cultural al Râmnicului
- Centrul Județean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiționale Vâlcea
-*Parteneri*:
- Societatea Culturală „Anton Pann” Vâlcea
- Asociația Seniorilor din Educație, Știință şi Cultură.

curriculum vitae...

(urmare din pag.4)

CĂRȚI PUBLICATE

1. Cunoştințe de drept(coordonator şi coautor), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 1996;
2. Ghid metodic pentru pregătirea profesională a cadrelor din Jandarmeria Română, Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 1998;
3. Lacrimă şi dor(poezie), Editura Fundației Revista Jandarmeriei, Bucureşti, 1999;
4. Sub semnul sărutului(poezie), Editura Helicon, Timişoara, 1999:
5. Tandem liric(poezie-împreună cu poetul Nicolae Rotaru), Editura Artprint, Bucureşti, 2000;
6 .Îndrumarul comandantului de subunitate(coautor), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2001;
7. Liră şi scut(poezie), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2001;
8. Lecția-formă principală de organizare a învățământului militar, Editura Pygmalion, Ploieşti, 2001;
9. Miez de lumină(poezie), Editura Diagonal, Bacău, 2001;
10. Jandarmeria Română şi ordinea publică (coautor), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2001;
11.Considerații generale privind apărarea ordinii publice, Editura Fundației Revista Jandarmeriei, Bucureşti, 2002;
12.Bis in idem(poezie-împreună cu poetul Nicolae Rotaru), Editura Anastasia, Buzău, 2002;
13.Clipa de rouă(poezie), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2002;
14.Aripa lumii(poezie şi proză scurtă), Editura Rao, Bucureşti, 2003;
15.Restricții legale şi libertatea de decizie a autorităților administrative în apărarea ordinii publice(teza de doctorat), Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2004;
16.Cântec în amurg(poezie), Editura Corvin, Deva, 2004;
17.Drept administrativ(curs universitar), Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2005;
18.Drept administrativ european(coautor), Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2005;
19.Pământul meu cu gust de seceră(poezie), Editura Diagonal, Bacău, 2005;
20.Management militar(curs universitar), Editura Sylvi, Bucureşti, 2006;
21.Pietre lucind a irişi(poezie), Editura Almarom, Rm Vâlcea, 2006;

Sala de şedinţe a primăriei din Brezoi a găzduit expoziţia de pictură „Angela Tomaselli”. Aici a avut loc reuniunea de înfiinţare a Forumului Cultural al Brezoiului

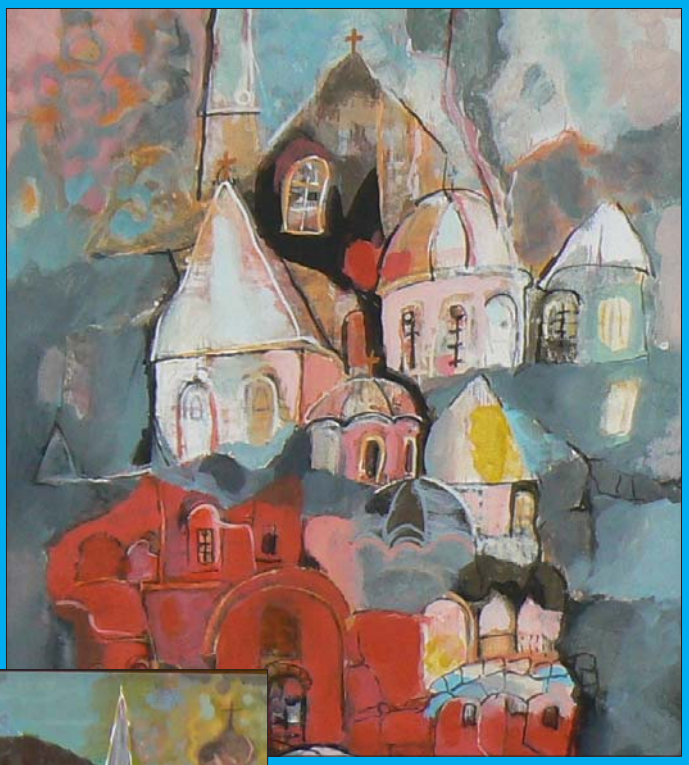

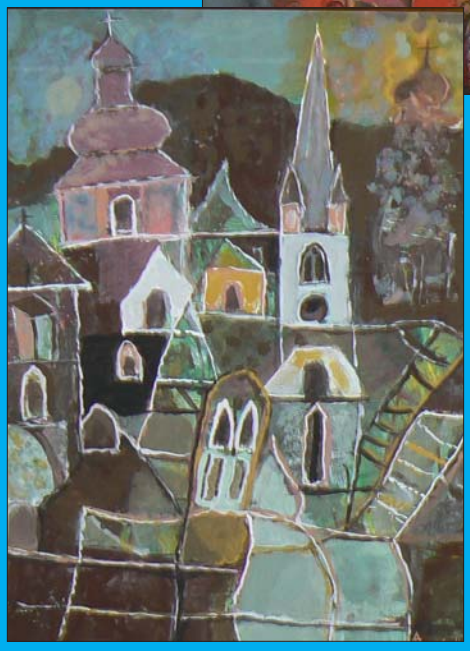

Forumul Cultural al Râmnicului aduce mulțumiri Primăriei Municipiului şi Consiliului Județean Vâlcea pentru susținerea financiară a publicației.

Realizatori publicație:
Gheorghe DUMITRAŞCU
Petre CICHIRDAN

ISSN 1842 - 6867 • SC INTOL SRL - Editura INTOL PRESS • Tehnoredactare Bogdan CICHIRDAN•
Tipărit la SC CONPHYS SRL Rm. Vâlcea septembrie 2010 • www.globalartfusion.com • Tel/fax: 0250.734407